

GLENN

HEELDER

BERT NEDERLOF

**VAN ARSENAL
NAAR DE BAJES**

voetbal
INTERNATIONAL

GLENN HELDER

Glenn Helder (1968) had met zijn talent een gouden toekomst. Dat talent bracht hem tot het Nederlands elftal. Als voetballer van Arsenal en Benfica verdiende hij een fortuin, maar dat verdween in een bodemloze put. Nooit zal hij zijn schulden kunnen aflossen.

Het ging mis met Helder, en niet zo'n klein beetje ook. In zijn donkere perioden deed hij een zelfmoordpoging, sliep in zijn auto, zette in het casino veertigduizend gulden op zwart en zat zeven maanden in de bak voor bedreiging, mishandeling, diefstal en verboden vuurwapenbezit.

Glenn Helder vertelt openhartig, zonder zichzelf te sparen. In deze fascinerende biografie legt de voormalige linksbuiten uit hoe en waarom hij langs de afgrond scheerde.

Bert Nederlof

HELDER

Van Arsenal tot de bajas

VOETBAL INTERNATIONAL

COLOFON

© 2014 Voetbal International, Gouda

Auteur: Bert Nederlof

Eindredactie: Martin Donker

Vormgeving: Pre Press Media Groep, Zeist

Druk: Ten Brink, Meppel

Drukwerkbegeleiding: Geert Gortzak

Coördinatie: Marieke Derksen

Ontwerp omslag: Remy Best

Omslagfoto: Stefan Schipper

Eerste druk: maart 2014

ISBN 978 90 6797 062 4

NUR 491

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord

Het eerste gokje

De jeugdijaren bij Ajax

Ontdekt door Jan Reker

Sparta als warm bad

Het begin van de financiële problemen

De weg kwijt bij Vitesse

De opkomst bij Arsenal

Vier keer in het Nederlands elftal

De neergang bij Arsenal

Bijkomen bij Benfica

Zwaar gokverslaafd

Volkomen mislukt bij NAC

De zelfmoordpoging

Niet één wedstrijd voor Dalian Wanda

Weggepest bij MTK Boedapest

Tevergeefs ploeteren bij RBC

Jilani verandert Glenns leven

De laatste kans bij TOP Oss

Een uitkering van 512 euro per maand

Dozen vouwen en inpakken bij DHL

Succes als pokeraar

De afscheidswedstrijd van Dennis Bergkamp

Het begin van de zwartste periode

De eerste arrestatie

Losgeslagen in Amsterdam

Vluchten op blote voeten

De eerste dag in het huis van bewaring

De ervaringen van een gevangene

Eindelijk vrij

John Helder voorkomt een drama

Van zwart gat tot roze wolk

De reactie van Manon

Bronnen

Voorwoord

Met het talent dat ik van boven heb meegekregen had ik een gouden toekomst voor me. Het is toch iets anders gelopen.

En dat is zachtjes uitgedrukt!

Wie zijn schuld is dat? Uiteraard mijn eigen fucking schuld! Je kunt met één vinger wijzen naar een ander, maar er wijzen er altijd drie naar jezelf terug. Je bent en blijft altijd verantwoordelijk voor je eigen daden. Punt.

Fouten heb ik niet gemaakt uit de slechtheid van mijn hart maar uit de domheid van mijn verstand. Geld loopt als een rode draad door mijn leven, maar vooral voor het disrespect dat ik voor geld had. Ik was onder meer zwaar gokverslaafd. Ik praat in deze biografie over alles: geld, zelfmoord, tot en met het punt dat ik doordraai en letterlijk verander in een moordwapen.

En daar schaam ik me nog altijd diep voor.

Ik bied sowieso van tevoren mijn excuses aan voor mijn gedrag, want dat was echt erg slecht. Ik heb veel geluk gehad dat ik nu mijn voorwoord kan schrijven in plaats van vele jaren in de gevangenis te zitten. Uitgebreid vertel ik hoe ik alles op dat moment zag en beleefde. Je ziet mij naar de afgrond gaan zonder dat ik het zelf doorhad. Ik wilde mensen doodschietsen die mij bedreigden, wat met de situatie van mijn ex-vriendin en mijn zoontje te maken had. Daardoor kwam ik zeven maanden in de bajes terecht.

Je zou bijna vergeten dat ik nog voetbal heb bij onder meer Arsenal en Benfica, en ik heb zelfs het Nederlands elftal gehaald. Ja, van A naar B, van Arsenal naar de Bajes... Ik voel mijzelf niks bijzonders of speciaal, maar alleen bevoorrecht dat ik van mijn hobby mijn beroep kon maken. Maar ik heb een achilleshiel en dat is mijn ongecontroleerde woede die ik in mij draag. Die komt naar buiten als iets met mijn zoontje te maken heeft. Consequenties van die woede interesseren me geen klote. Dat zal altijd zo blijven.

Ja, ik heb het aardig verpest. Het rare daarvan is dat ik niet dom ben en een goede opvoeding heb gehad. Toch ben ik in die klotevalkuilen getrapt. Karakter en mentaliteit had ik zeker in het veld. Erbuiten was dat weg. En niet zo'n klein beetje ook. Op dat soort momenten moet je juist koesteren dat je bevoorrecht bent als mens en niet denken dat het allemaal zo vanzelfsprekend is. Ik deed dat wel. Stomme klootzak die ik was!!

Had ik mijn kleine eerder in mijn leven gehad (als mens ben ik überhaupt dankbaar dat je kinderen kunt krijgen), dan was ik multimiljonair geweest in plaats van in de toringzooi terechtgekomen. Geef je financieel niet om jezelf, dan geef je financieel wel om je kleine! Maar hij is gezond en hij is gelukkig, dus

ik ben zelfs MULTIMILJARDAIR.

Met deze biografie heb ik geprobeerd ook een voorbeeld te zijn voor jeugdige talenten om te laten zien hoe het vooral NIET moet... Blijf te allen tijde jezelf, ga geen gekke dingen doen en blijf met beide *fucking* voeten op de grond. Mij is dat in ieder geval niet gelukt. Mijn bizarre belevenissen hebben geleid tot deze fascinerende biografie. Het enige irritante aan deze biografie is dat ik zelf de hoofdpersoon ben...

Veel leesplezier

GLENN HELDER

P.S.

Ik ben geboren en getogen in Leiden en daar leerden we niet lezen met Aap-Noot-Mies, maar met Teringaap-Teringnoot-Teringmies. Vandaar mijn afwijkend taalgebruik.

Het eerste gokje

'Ik begon voor het eerst te gokken toen ik nog bij Roodenburg speelde, rond mijn achttiende. We zaten met een vast groepje vaak in een snackbar in mijn woonplaats Leiden. De jongens uit die groep zaten wel eens op een gokkast te spelen. Ik keek alleen maar toe, het deed me niet zoveel. Op een dag was ik alleen in die snackbar. Ik had een losse knaak in mijn zak en gooide die in de gokautomaat. Tot mijn verbazing ging de gokkast na de eerste druk al omhoog, eerst naar tien gulden, toen naar 25 en ten slotte naar vijftig gulden. Die kreeg ik uitbetaald, dat vond ik zó gaaf, ook al doordat er allerlei lampjes flikkerden. Ik was meteen verkocht. Dat is de pech in mijn leven geweest: ik had op de verkeerde momenten geluk. Als ik toen niks gewonnen had, dan had ik misschien nooit meer gegokt. Echt bizar. Niemand heeft me ertoe gedwongen, ook niemand uit die groep. Ik was er gewoon zelf schuldig aan. Ik ging het steeds vaker doen en ik kwam steeds meer in de problemen.'

Tot dat moment verloopt de jeugd van Glenn Helder (van 28 oktober 1968) nog tamelijk rimpelloos. Het wordt alleen wel snel duidelijk dat de kleine Glenn geen doorsnee jochie is. Dat blijkt al op zijn vijfde jaar als hij aan de eerste training begint bij de amateurclub Oranje Groen in Leiden, vlak bij zijn huis aan de Cornelis Schuytlaan. 'Bij die eerste training kreeg ik tijdens een partijspel een trap van een jongetje. De bal ging naar links en dat ventje naar rechts. Ik rende meteen achter hem aan. Mijn vader zag dat en kwam weer achter mij aan. Hij haalde me meteen uit het veld en ik ben er nooit meer geweest. Toch was hij niet boos op me. Daarna ben ik lid geworden van UVS.'

Anno 2014 praat de druk gesticulerende Glenn Helder in een nauwelijks bij te houden tempo. Dat lijkt op de symptomen ADHD, Attention Deficit Hyperactivity Disorder. Maar Glenn ontkent dat die activiteitsstoornis ooit bij hem is vastgesteld. 'Daar heb je weer zo'n vooroordeel. Dat heb ik al zo vaak gehoord. Mensen kijken naar mij met de ogen zoals zij zelf zijn. Ik ben inderdaad meer aanwezig dan Jan Modaal, dan heb je meteen een stempel. Mijn broers zijn net zo. Als je naast ons aan een tafel zit, kom je er nooit meer bovenuit. Maar ADHD, rot op joh. Er zijn ook momenten dat ik heel rustig in een hoekje zit.'

Glenn, die tegenwoordig woont in een appartement in Amsterdam, beschikt over een welhaast fotografisch geheugen met een ongelooflijk gevoel voor details. Tijdens onze wekelijkse gesprekken laat hij zich kennen als een warme persoonlijkheid die kostelijk kan vertellen maar soms uiterst geëmotioneerd raakt als de donkere kanten van zijn leven ter sprake komen.

Op school is Glenn een allesbehalve volgzaam ventje. 'Ik was toen al eigenwijs, maar niet stronteigenwijs. Ik zei nooit *ja en amen* waar ik kwam. Een vervelend ventje was ik niet, met iedereen kon ik eigenlijk goed opschieten. Ik had ook

best veel vriendjes. Op de basisschool De Meerpaal was ik soms behoorlijk ondeugend. Ik was altijd nadrukkelijk aanwezig en zat regelmatig bij de directeur. Mijn moeder kreeg zo nog een goede band met die man... Die aandacht vond ik kennelijk leuk, het zat in mijn karakter.'

Ook buiten schooltijd haalt Glenn kattenkwaad uit. 'Belletje trekken met mijn beste vriend Mark de Jong deed ik bijvoorbeeld regelmatig als we van school naar huis liepen. Dat hadden we op een dag weer eens gedaan bij een man bij wie we wel vaker hadden belletje getrokken. We renden weg, maar die man stond ineens voor onze neus, hij had zich verdekt opgesteld. Mijn hart zat in mijn keel joh. We werden gepakt, ik kreeg flink op mijn lazer van mijn vader en we moesten excuses aanbieden. Het bleek nog een heel aardige man te zijn ook.'

John Helder senior, de vader van Glenn, herinnert zich de streken van zijn middelste zoon nog goed. 'Glenn was nu eenmaal een heel actief ventje, maar zeker niet moeilijk opvoedbaar, zoals later werd gesuggereerd. Ik weet nog goed dat hij aan moeders rok hing op de markt, toen er een marktkoopman woedend op ons afkwam. Had hij het hondje van die man een rotschop gegeven. Toen was-ie pas een jaar of drie! Glenn nam alles in zijn omgeving heel goed op, van daaruit ging hij te werk. Dat deed hij ook met voetballen. Hij bekeek alles op afstand en voetbalde daar later naar.'

Glenn vindt dat hij en zijn twee broers – John is anderhalf jaar ouder, Mark vier jaar jonger – behoorlijk streng zijn opgevoed. 'Mijn vriend Mark de Jong had een heel aparte band met zijn moeder. Hij sprak haar vaak aan met: "Hé, wijffie". Nou, als ik dat bij mijn moeder had gedaan, dan had ik gelijk een flinke tik van mijn vader gekregen. Als mijn vader me bijvoorbeeld iets vroeg en ik zei dan weet ik veel, dan reageerde hij indringend met: "Dan zeg je: dat weet ik niet, papa". Nou, dan was je gelijk weer bij de les. In Surinaamse gezinnen is het gebruikelijk dat er soms een tik wordt uitgedeeld. Mijn vader had flink wat eelt op zijn handen doordat hij op veel muziekinstrumenten speelde. Drums, conga, bas, gitaar, noem maar op. Ook daardoor kon hij van die harde tikken uitdelen. Drummen heb ik van hem geleerd. Inmiddels kan ik dat aardig. Mijn vader trad ook op en dan drumde ik vaak met hem mee. Prachtig was dat.'

Vader Helder treedt in de weekends vaak op met zijn band. Als zijn drie zoons wat ouder zijn, gaan ze regelmatig met hem mee. 'Ze zijn ook alle drie muzikaal. Mijn oudste zoon John speelt bijvoorbeeld nog samen met Hans Dulfer en ook de jongste zit in de muziek. In die tijd trad ik vaak op in strandtenten in Scheveningen. Dan speelden de jongens soms alle drie mee. Een prachtige tijd.'

Helder senior komt op 5 augustus 1963 op 21-jarige leeftijd vanuit Suriname naar Nederland met de Oranjestad, het schip dat de laatste lichter militairen naar Nederland brengt. Glenn: 'Mijn vader was in Leiden lasser. Dat werk trok mij totaal niet, alleen het geluid van lassen al, vreselijk! Vandaar dat ik niet naar

een technische school of zo wilde. Mijn moeder is in Suriname geboren en op haar tweede is ze al naar Nederland verhuisd. Ze had een Surinaamse vader en een blanke moeder. Ik ben dus voor driekwart Surinamer.'

Op school is Glenn niet de slimste van de klas, maar ook niet de domste. 'De school interesseerde me niet, ik speelde veel liever. Op het schoolplein voetbalden we altijd met een tennisballetje. Schitterend joh! Ik voetbalde niet alleen, maar heb ook nog een tijdje op judo gezeten toen ik een jaar of acht, negen was. Met judo kreeg ik een witte band, maar ik zag ook jongens met gele, oranje, bruine banden, noem maar op. Technisch deed ik het wel aardig en ik haalde ook hogere banden. Dat presteren zat toen kennelijk al in me. Later, rond mijn vijftiende, heb ik nog aan vechtsporten gedaan, onder andere Wing Chun en thaiboksen. Daar was ik zo fanatiek in dat ik vijf keer per week trainde met vechtsporten. Ik wilde zelfs stoppen met voetbal op mijn twintigste. Mijn vader heeft me daarvan weerhouden.'

Voetbal wordt dan ook weer zijn belangrijkste hobby, dankzij zijn vader. 'Rond mijn zesde werden de burens soms al gek van me. Ik stond urenlang tegen een muur aan te trappen, bam, bam, bam, bam! We woonden twee hoog in een flat en van daaruit kon je precies kijken op het veldje waar we voetbalden. Mijn vader keek dan regelmatig. Ik deed vaak mee met oudere jongens en als de bal mijn kant op kwam, dan trapte ik die meestal zomaar keihard wild weg. Het leek nergens op. Dribbelen kon ik helemaal nog niet.'

Helder senior: 'Minutenlang trapte hij een bal tegen die muur en zonder die één keer te missen. Dat kon hij dan weer wel goed. Daar wilde hij niemand bij hebben. Hij stond altijd in zijn eentje tegen die muur te trappen, inderdaad tot grote ergernis van de burens. Voetbal was nu eenmaal alles voor Glenn, maar ook voor andere sporten had hij talent. Als hij eens gevraagd werd om te tafeltennissen, dan was hij meteen de beste, zonder dat hij het ooit eerder had gedaan.'

Als Glenn acht jaar oud is spreekt zijn moeder hem onverwacht aan op een parkeerplaats. 'Ze vertelde me dat ze van mijn vader ging scheiden. Ze zei daarbij dat het niet onze schuld was, maar dat de liefde gewoon over was. Mijn vader ging weg, maar later kwam hij weer terug. Mijn moeder is ook eens weggeweest en kwam ook weer terug. Zo ging het nog een paar keer, maar mijn ouders kwamen niet meer definitief bij elkaar. Uiteindelijk bleven we bij mijn vader in de Merenwijk. Daar ben ik gebleven tot ik op mijn twintigste naar Sparta ging. Mijn vader woont daar nog steeds.'

'Hij heeft ons alle drie een bijnaam gegeven, die gebruikt hij tot op de dag van vandaag. Mij noemt hij Josep, mijn oudste broer Fluit en de jongste Mooi-mooi. Mijn vader noemt mij Josep naar de altijd vrolijke zoon van een oom van hem, mijn oudste broer is Fluit omdat-ie altijd liep te fluiten en de jongste Mooi-mooi

vanwege zijn grote oren.'

De broertjes Helder hebben ogenschijnlijk weinig last van de scheiding. 'Op school haalde ik bijvoorbeeld niet ineens mindere cijfers. Mijn broers en ik kozen ook geen partij. Mijn ouders zelf hadden bijna nooit ruzie. Toen dat eens gebeurde, moest ik huilen. Ik denk daar nog wel eens aan terug nu ik zelf een zoontje heb: je moet nooit ruziemaken met je partner als je kind erbij is. Maar ook na de scheiding hebben mijn vader en moeder het heel goed gedaan, we zijn nooit iets tekortgekomen. Mijn vader heeft zelfs opgetreden op de bruiloft van mijn moeder en haar tweede man. We hebben heel veel liefde van onze ouders gekregen. Mijn broers en ik stonden boven alles bij hen. Altijd!'

Volgens zijn moeder Margaritha heeft Glenn wel degelijk problemen gehad met de scheiding. 'Elk kind heeft daar ongetwijfeld last van, maar bij Glenn was het heel extreem. Hij wilde zó graag dat we weer bij elkaar zouden komen, maar dat ging gewoon niet meer. Glenn wilde ook meteen het liefst bij zijn vader wonen, maar dat was moeilijk omdat zijn vader hele dagen werkte en van mij moest hij in die tijd niet veel hebben. Later is dat gelukkig weer helemaal goed gekomen. We houden allemaal veel van elkaar. Glenn woont tegenwoordig vlak bij me in de buurt.'

Na de scheiding van hun ouders zijn de drie soms behoorlijk recalcitrant. 'Wij hebben zelfs een jaar lang gelopen bij het MOB, het Medisch Opvoedkundig Bureau in Leiden. Dat hield zich bezig met moeilijk opvoedbare kinderen. Ik moest daarheen op initiatief van mijn moeder die me te onhandelbaar vond. De psycholoog van de stichting met wie we spraken mocht ik totaal niet. Hij was een buitenstaander vond ik, die nergens mee te maken had, rot op. Hij wilde alles weten: waarom dit, waarom dat? Op die vragen gaf ik gewoon geen antwoord. Dat heeft gelukkig niet zo lang geduurd.'

Margaritha, de moeder van Glenn die inmiddels Sanchez heet, bevestigt dat Glenn inderdaad een lastig kind was. 'Hij was veruit het moeilijkste van mijn drie zoons die voortdurend ruzie hadden. Later is dat allemaal goed gekomen. Het gekke is dat Glenn eigenlijk een heel lief karakter heeft. Hij is ook heel sociaal, ik vind zelfs een beetje té sociaal. Als mensen geld nodig hadden, dan gaf hij dat gewoon, hoewel hij zelf amper geld had. Mede daardoor is hij in financiële problemen gekomen. Glenn kan heel druk zijn, maar soms praat hij helemaal niet tegen me. Daar heeft hij dan geen zin in of hij is heel chagrijnig. Maar al met al hebben we nog een heel goed contact. Hij woont tenslotte niet voor niks vlak bij me.'

Glenn is ervan overtuigd dat hij door de tamelijk strenge opvoeding van zijn ouders op het rechte pad blijft, terwijl het leven op straat in Leiden behoorlijk heftig is. 'Want vergis je niet, normaal gesproken leerde je lezen op school: Aap-Noot-Mies, maar op de straat in Leiden was het: Teringaap, Teringnoot,

Teringmies, begrijp je? Ik was echt een jongen van de straat. Als mijn jongere broertje bijvoorbeeld geslagen werd, dan nam ik het voor hem op. Dan ging ik naar het huis van de jongen die hem geslagen had. Dan deed zijn vader open en ik zei: "Waar is je zoon?" Zo'n klein mannetje als ik tegen zo'n grote man, daaruit kon je al zien dat ik schijt had aan de consequenties.'

'Toch ben ik al die jaren maar één keer in aanraking geweest met de politie en dat was niet eens voor een vechtpartij. Er kwamen agenten aan de deur omdat ik geweigerd had weg te gaan van een bouwplaats waar ik aan het spelen was. Ik was weer eens te bijdehand geweest. Maar voor de rest, nee.'

John Helder junior, de oudste broer, herinnert zich nog goed dat er regelmatig boze mensen voor de deur van huize Helder stonden. 'En het was bijna altijd voor Glenn. Zo had hij met een stok eens stiekem poep aan iemands jas gesmeerd. Hij was een echt schoffie, maar dan in de goede betekenis van het woord.'

Margaritha heeft een zware tijd in de periode dat de drie broers na de scheiding een korte periode bij haar wonen, vertelt Glenn. 'We waren altijd aan het vechten. Mijn jongste broertje kreeg soms zelfs een waas voor zijn ogen. Ik was sterker dan hij, maar wilde hem geen pijn doen. Daarom sloot ik mezelf voor zijn veiligheid op het toilet op. Daar stond hij dan als een gek voor de deur te schreeuwen. Ik bleef net zolang op de wc zitten totdat hij gekalmeerd was. Mijn oudste broer voetbalde niet. John kon het ook niet, hij had platvoeten en deed aan waterpolo. De jongste ging later ook bij UVS spelen. Ondanks die vechtpartijen hadden we een prima relatie.'

Glenn heeft weinig te maken met discriminatie, op één keer na: 'Dat was nota bene met mijn vriend Mark de Jong. Hij was verliefd op een meisje en wilde voor haar even stoer doen ten opzichte van mij. Mark noemde mij ineens "zwarte". Ik schopte hem daarop keihard in zijn buik, waarop hij huilend wegliep. Even later stond hij bij ons met zijn moeder voor de deur. Mijn vader vroeg of ik geschopt had. Ik zei *ja, maar...* Voordat ik mijn zin af kon maken stuurde hij me al naar boven. Later riep hij me weer naar beneden, hij had intussen gehoord wat Mark gezegd had. Terwijl ik dacht dat ik flink op mijn lazer zou krijgen, zei hij alleen maar: "Weet je wat je moet doen als hij nog eens *zwarte* zegt? Dan schop je hem twee keer zo hard". Mooi hè. Later is het trouwens weer goed gekomen met Mark.'

Bij UVS, de tweede club van Glenn, heeft hij het geweldig naar zijn zin. Alleen dat ene zinnetje dat na bijna elke wedstrijd terugkomt irriteert hem. 'Als we een wedstrijd gespeeld hadden, werd er altijd gevraagd wat we gedaan hadden. "9-3", werd er dan gezegd. "En, wie heeft er gescoord?" Dan was het antwoord steevast: "Helder weer". Die twee woorden hoorde je echt elke week. Ik vond dat helemaal niet leuk. Het klonk ook hatelijk: *Hèl-der weer...* Zo keken ze naar mij.'

En ik máákte er elke wedstrijd ook wel vijf, zes. Misschien hadden ze gehoopt dat hun eigen kind ook eens een doelpuntje had gemaakt. Maar dat besepte ik pas later.'

John Helder junior: 'Glenn was veel te goed voor UVS. Bij toernooien werd bijvoorbeeld de beste speler gekozen. En dat was elk jaar Glenn. Dat moet voor zijn medespelertjes niet leuk geweest zijn.'

Glenn herinnert zich nog een hoogst merkwaardig doelpunt uit zijn jeugdperiode bij UVS: 'De keeper van de tegenpartij had de bal en wilde gaan uitschieten. Hij had helemaal niet in de gaten dat ik achter hem stond, keek niet om zich heen en wilde de bal uitrollen. Maar ik kwam er ineens tussen en scoorde. Op dat moment was ik nog heel jong, het zat er kennelijk al vroeg in. Maar zo'n doelpunt heb ik later nooit meer gemaakt, hoewel ik het wel geprobeerd heb.'

Glenn ontwikkelt zich snel bij UVS, hoewel hij zich weinig herinnert van de jeugdtrainers van de club. 'Ik ontwikkelde me als vanzelf. In mijn systeem zat kennelijk gewoon een voetballer. Ik liep overal doorheen en de trainers lieten me gewoon mijn gang gaan. Ze vonden wel dat ik erg veel pingelde, maar ze lieten me vrij. Elk jaar won ik een aantal prijzen bij UVS, bij technische oefeningen, de bal hooghouden, dribbelen, noem maar op. Ik weet nog wel dat ik een trainer had die tegen een speler iets zei en tegen de volgende: "Idem dito". Zo ging hij nog een tijdje door. Wij noemden hem dan ook Idem dito.'

Helder senior behoort niet tot het gilde van schreeuwende vaders tijdens de wedstrijdjes van hun zoons. 'Mijn vader hoorde je tijdens de wedstrijden nooit langs de kant. Dat gold trouwens ook voor de andere ouders bij UVS. Bij andere clubs stonden ouders vaak als een gek te gillen, maar dat had je bij UVS helemaal niet. Onze keeper was een vriendje van me, de zoon van Gerard Desar, later de trainer van UVS. Zodra we even vrij hadden gingen we samen bij UVS een balletje trappen. Soms deed ik dat zelfs in mijn eentje. Ik had dan een heerlijk gevoel, de geur van het gras, de sfeer van het veld, heerlijk! Dat gevoel ben ik nooit vergeten. Al met al heb ik een erg leuke jeugd gehad in Leiden.'

De jeugdijaren bij Ajax

Glenn is amper acht jaar als hij al supporter is van Ajax, net als zijn vader. 'We gingen bijna elke thuiswedstrijd naar De Meer en daar zaten we in Vak B. We liepen vanaf de Jaap Edenhal langs al die voetbalvelden naar De Meer. Dan rook je het gras en op weg naar het stadion de geur van worsten. Heerlijk! Dat gevoel, op weg naar het grotemensenvoetbal, ben ik nooit meer vergeten. Voor jongens tot en met acht jaar was de toegang gratis. Als een controleur aan mijn vader vroeg hoe oud ik was, zei hij dus altijd: acht. Op een dag zei hij dat weer. Maar ik was net negen geworden, dus ik zei: *Nee papa, ik ben negen*. Waarop die man tegen mijn vader zei: "Tja, dan zul je toch een kaartje moeten kopen". Toen we dat kaartje gekocht hadden, zei mijn vader: "Josep, als ik zeg dat je acht ben, dan ben je acht!" Haha!'

In die tijd is Glenn vooral gecharmeerd van Tscheu La Ling en Simon Tahamata bij Ajax. 'Dat waren ook van die echte dribbelaars. Ruud Krol was er ook nog. Die gaf schitterende passes van de ene naar de andere kant van het veld. En de uitstraling van die man... Echt fantastisch. Je had ook wel eens een voorwedstrijd van jeugdteams. Dan zag je bij een inworp zo'n jochie een bal op z'n borst aannemen en dan omhalen. Bam! Dat wilde ik ook ooit eens doen.'

In de zomer van 1980 meldt Glenn zich op initiatief van zijn vader aan voor de Open Dag van Ajax. 'Ik was nog geen twaalf jaar en er liepen honderden jongetjes rond. Er zouden maar een stuk of zes talentjes over blijven. Aad de Mos was er ook. Hij was assistent-trainer. Ik was lekker aan het voetballen toen ik ineens op mijn rug werd getikt. Ik keek om en daar stond Sjaak Swart. Hij vroeg hoe ik heette, waar ik vandaan kwam en zei dat ik iets leuks moest doen, met een hakje of zo. Dat deed ik dus en even later vroeg Swart of mijn vader het erg zou vinden als hij vier keer per week naar Amsterdam moest rijden. Néé!, riep ik meteen. Nu noem ik hem nog steeds Ome Sjaak. Gewoon uit respect.'

Glenn hoort dus bij de geselecteerden en moet in de persruimte van De Meer gaan zitten met in totaal vijftien jongens. 'Aad de Mos zat er ook en praatte met ons. We moesten een wedstrijdje gaan spelen tegen een jeugdteam van Ajax. Dat ging wat mij betreft goed en na afloop vertelde De Mos in de persruimte dat ik mocht blijven. Mijn vader was daar ook bij en we kregen te horen dat hij me vier keer per week naar De Meer moest rijden, drie keer voor de training en één keer voor de wedstrijd op zondagmorgen. Reiskosten betaalde Ajax in die tijd helemaal niet. De Mos vroeg of dat geen probleem was. "Helemaal niet", zei mijn vader, hoewel hij zich rot werkte en nog twee andere zoons en twee stiefdochters had. Zo was hij. Vanaf dat moment stond het leven van de familie Helder alleen nog in het teken van Glenn.'

Ruim dertig jaar na de Open Dag van Ajax herinnert Sjaak Swart zich de

kleine Glenn Helder nog. 'Hij viel meteen op, vooral door zijn enorme snelheid en acties. Dat zag je niet zo vaak bij die kleintjes. Ik heb hem in de C-jeugd ook nog wel eens leuke wedstrijden zien spelen. Maar op den duur viel hij toch wat terug, vind ik. Dat zag je wel meer bij andere talenten. Later, bij Arsenal en het Nederlands elftal heeft Glenn natuurlijk bewezen dat hij toch een groot talent was.'

Net als in zijn pupillentijd bij UVS is Helder senior nooit kritisch op zijn zoon. 'Ik voelde me erg veilig bij mijn vader. Na mijn eerste wedstrijd bij Ajax zei hij: "Volgens Bartjens heb je goed gespeeld". Ik vroeg hem nog wie Bartjens was. Dat bleek een uitdrukking te zijn, haha! Daarna zei hij na elke wedstrijd alleen maar: "Goed gespeeld".'

In zijn tweede jaar bij Ajax speelt Glenn samen met onder anderen Dennis Bergkamp. Aanvankelijk speelt Bergkamp op verschillende posities, maar uiteindelijk blijft hij in de spits. 'Dat jaar werd Dennis topscorer met 23 goals, ik maakte er zeventien. Toch niet gek voor een linksbuiten, terwijl we altijd tegen oudere jongens speelden. We werden dat seizoen kampioen en we wonnen een toernooi op Varkenoord, uitgerekend na een wedstrijd tegen Feyenoord. Mooier kon natuurlijk niet. Er zaten wel meer jongens in die later het betaalde voetbal haalden: Danny Muller, Leeroy Echteld, Richard Sneekes, Orlando Trustfull, Michel Kreek en Dennis den Turk bijvoorbeeld.'

Dennis Bergkamp herinnert zich de hele familie Helder uit die tijd nog goed. 'Ze waren allemaal heel muzikaal, echt een swingende familie. We speelden in een leuk elftal met veel sfeer. Glenn paste daar goed in, zoals hij ook goed in het elftal paste. Glenn was in de jeugd een echte Ajax-speler met veel snelheid en acties, maar hij was ook flegmatisch. Glenn was stijf links. Daar is in de loop der jaren niet veel verandering in gekomen. En Glenn had bij de Ajax-jeugd altijd het hoogste woord.'

Glenn daarop: 'Maar vergis je niet, na mij was Dennis het drukst in de kleedkamer. Hij had hele lieve ouders die altijd zichzelf zijn gebleven. Zijn vader is helaas overleden. Wat een lieve mensen waren dat. Dennis is heel beschermd opgevoed en kwam buiten het veld rustig over, maar in de kleedkamer was hij heel anders.'

In de Ajax-jeugd speelt ook Armand Doorn, die een boezemvriend zou worden. 'Ik weet nog goed hoe Glenn op zijn eerste dag bij Ajax de kleedkamer binnenkwam. Hij had geitenwollen sokken aan en droeg klompen. Daar moesten wij erg om lachen. Glenn had ook nog eens dat rare, zware Leidse accent. Ook in zijn doen en laten was Glenn heel anders dan wij, Amsterdammers. Wij waren bijvoorbeeld veel modebewuster, maar Glenn ging gewoon zijn eigen gang. Na één training dwong hij al respect af door iedereen voorbij te razen. Sinds die tijd zijn we bevriend gebleven. Onze vaders waren ook elkaars beste vrienden.'

Na de basisschool gaat Glenn naar het Ashram College in Alphen aan den Rijn. 'Dat was een zogeheten middenschool waar je drie jaar op brugklasniveau bleef, waarna je naar de havo, de mavo, het vwo of de Its kon. Het voordeel was dat je thuis geen huiswerk hoefde te maken. Dat deden we op school. Mijn vader haalde me drie keer per week op van school om naar de training van Ajax te gaan en op zondagmorgen naar de wedstrijd. Dat heeft hij drie jaar volgehouden. Moet je nagaan wat mijn vader allemaal voor mij overhad.'

Helder senior: 'Ik had dan ook een hele goeie band met Glenn, zonder mijn andere zoons tekort te doen. Het was duidelijk dat Glenn in het voetbal iets kon bereiken en ik wilde hem daarbij graag helpen. Dat was soms best zwaar, want ook de andere kinderen hadden aandacht nodig. Mijn tweede vrouw heeft ook nog twee dochters. We hadden dus een groot gezin en dat was best vermoeiend. Maar tegelijk ook gezellig.'

Glenn is enorm trots dat hij voor Ajax mag uitkomen. 'Ik was tenslotte al vanaf mijn achtste supporter en nu speelde ik er zelf! Ajax had shirts met TDK op de borst, het logo van Le Coq Sportif en uiteraard het embleem van Ajax. In de sportzaak van Ton Pronk kochten mijn vader en ik mijn eerste shirt. De teleurstelling was enorm toen bleek dat je in de jeugd nog niet met TDK en het Ajax-embleem speelde. Maar de teleurstelling ging na mijn eerste wedstrijdje al heel snel weg.'

Veel jongens uit zijn team komen in vertegenwoordigende elftallen, maar Glenn krijgt merkwaardig genoeg geen invitatie. Hij heeft daar wel een verklaring voor. 'Die geselecteerde jongens waren groter en fysiek wat sterker dan ik. Dat was kennelijk de reden dat ik nooit uitgenodigd werd. Heel vreemd. De gasten die geselecteerd werden, kwamen later nota bene naar mij kijken toen ik in het betaalde voetbal speelde. Dus dat je geselecteerd werd, zei achteraf helemaal niks. Toch had ik het geweldig naar mijn zin bij Ajax, al werd ik soms flink gedold. Ik liep namelijk graag op houten klompen, dus was ik al snel "dat boertje uit Leiden". Maar dat boertje bleek wél te kunnen voetballen. Dat hadden ze dan wel weer snel in de gaten. Die Amsterdamse mentaliteit, mensen voor lul zetten, daar had ik niks mee.'

'Onze aanvoerder was Virgall Joemankhan, een Surinaamse jongen met enorm sterke benen. Hij was echt een talent en is later nog naar Cercle Brugge gegaan. Virgall had bij Ajax al vroeg vriendinnen met wie hij in een speciaal kamertje seks had. Een heel vroegrijpe jongen, die in 1989 triest genoeg om het leven is gekomen bij de vliegcrash in Suriname met het Kleurrijk Elftal. Mijn hart was toen even kapot...'

De C-jeugd van Ajax speelt meestal tegen oudere teams, maar wint vrijwel alles, ook internationaal vaak hooggekwalificeerde toernooien. 'We hadden veel leuke toernooien. Bij zo'n toernooi stond Cruiff eens te kijken langs de kant. Ik nam in

een wedstrijd de bal op mijn borst en haalde hem meteen om, precies zoals ik dat wel eens in zo'n voorwedstrijdje had gezien. Ik had geen idee waar de bal naartoe ging, maar goed. Na afloop van de wedstrijd kwam Cruijff naar me toe en zei alleen maar: "Mooie actie, goeie techniek". Nadat hij was weggelopen, kwamen er mensen op me af die riepen: "Weet je wie dat was? Dat was Cruijff!". Waarop ik nonchalant zei: *Ja, dat was Johan*. Net of ik Cruijff al jaren kende.'

'Ook in het buitenland hadden we mooie toernooien. We moesten eens tegen Bayern München. Ik wist niet wat ik zag toen die gasten het veld op kwamen: heel groot, enorm sterk, zwaar behaard en ik had amper schaamhaar. Ik vroeg me af wat dat moest worden en dacht nog even dat die gasten op een verkeerd veld stonden. Maar toch gaven we ze een pak slaag. Toen kreeg ik door dat groot en sterk niet genoeg was tegen veel talent. Later besepte ik dat ik vier dingen bezat: snelheid, kracht, techniek en een over-mijn-lijkmentaliteit.'

Bij Ajax blijkt Glenn ook conditioneel sterk. 'De basis daarvoor heb ik gelegd door de looptrainingen van Cees Koppelaar. Dennis Bergkamp had van mijn team de perfecte loop, daarna kwam ik. Altijd zat ik bij de eerste drie. We moesten van het Ajax-stadion naar het Flevopark hardlopen, daar deden we zo'n kwartier over. Leeroy Echteld en Danny Muller, die altijd met elkaar in de clinch lagen, speelden tijdens zo'n loop altijd verstoppertje. Dan gingen ze stiekem via een binnenweggetje en zorgden er wel voor dat ze niet als eersten aankwamen. Met mijn vriend Armand Doorn, die ik als een neef beschouwde, ging ik wel eens een hoge duin in Schoorl op en af. Hij was dan na een paar keer al helemaal kapot, maar ik ging daarna nog een paar keer op en neer. Dat soort dingen heeft mij mede gevormd.'

Armand Doorn vult aan: 'Glenn had de conditie van drie paarden en een ongelooflijk doorzettingsvermogen. We gingen ook met de families op vakantie. We noemden elkaar niet alleen neef, ik beschouwde Glenn echt als een familielid.'

Glenn krijgt geen onkostenvergoeding bij Ajax, maar wel twee seizoenkaarten. 'Mijn vader zat dan op zo'n mooie plaats, maar ik zat naast de F-Side met de andere jeugdspelers. Die gasten van de F-Side vertroetelden ons gewoon, we konden niks verkeerd doen. Ook op het Voorland, het opleidingscomplex van Ajax, was het altijd reuze gezellig. Dat kwam ook door de man van Corrie van Gorp die achter de bar stond. Corrie was er ook wel eens en dat was leuk om haar eens in het echt te zien.'

'Jordi Cruijff was er regelmatig, hij zat ook in de jeugd van Ajax. Jordi had iets van Ik ben de zoon van Johan, weet je wel. Maar op een leuke manier. Ik mocht van mijn vader na de training altijd maar één drankje nemen, net als mijn vriendje Armand Doorn. Logisch, we zaten daar drie keer per week. Op een gegeven moment vroeg Jordi aan Armand of hij een slokje mocht nemen. Dat

mocht. Dronk hij het hele flesje leeg! En Armand mocht niet nog een flesje bestellen.'

Na elk seizoen krijgen de jeugdspelers van Ajax te horen wie er mag blijven en wie er weg moet. 'Dat was altijd heel spannend. Dan zaten we op het veld en werd dat verteld. De jongens die afvielen moesten daar soms van huilen. Misschien dat ik mede daardoor op jonge leeftijd al mentaal gehard werd. Ik mocht steeds blijven.'

Dirk de Groot, de bekendste jeugdtrainer van Ajax, is regelmatig toeschouwer bij de C-jeugd van Ajax. 'Hij schold altijd iedereen kapot en als hij niet op jou schold, dan was er iets mis met je. Dat wist iedereen. Dus je was als het ware blij als hij je uitschold. Mijn trainer was Herman Borman. Hij gaf je een goed gevoel met trainingen waar je echt iets aan had. Borman liet me in mijn waarde, liet me vrij. Hij zei nooit: je moet dit doen en je moet dat doen. Borman was nooit boos. Hij gaf ook nuttige tips. Zo zei hij dat het wel leuk en aardig was als je twee man uitspeelde, maar dat kostte veel kracht. Voor hetzelfde geld deed je dat met een een-tweetje en dat vergde minder energie. Als je dat afwisselde met een individuele actie, dan wisten ze helemaal niet meer wat je ging doen.'

Na drie jaar moet Glenn noodgedwongen stoppen bij Ajax. 'Ik had drie jaar in de C-jeugd gespeeld. Soms mocht ik ook meedoen bij de B-jeugd. Ik ben niet bij Ajax vertrokken omdat ik afviel, maar omdat het te zwaar en te duur werd voor mijn vader. Bovendien ging ik naar Duinzigt, de mavo in Oegstgeest. Dat was zo'n ouderwetse nonnenschool. Het was al met al onmogelijk bij Ajax te blijven. Ajax betaalde nog steeds geen reiskosten. Toen we gezegd hadden dat ik niet kon blijven, kwam het bestuurslid Rob Been naar ons toe. Hij zag kennelijk een talent in me, want hij vertelde me dat ze me ook in Amsterdam met huiswerk konden begeleiden. Maar het was financieel gewoon niet meer te doen.'

Helder senior: 'Ajax stelde nog wel voor dat we in Amsterdam zouden gaan wonen in een soort dienstwoning. Ik kon bovendien een baantje krijgen als terreinknecht of zoiets. Maar ik had een prachtig huis in Leiden waar ik nu nog woon. Daar wilde ik niet weg. Bovendien was het na drie jaar voor mij ook wel erg zwaar geworden. Daarom zijn we in Leiden gebleven.'

Aad de Mos herinnert zich Glenn niet uit diens jeugdtijd bij Ajax, maar uiteraard wel als linksbuiten van Sparta, Vitesse en Arsenal. 'Daaruit blijkt maar weer eens dat Ajax veel te gemakkelijk een talent liet vertrekken. Daar zijn veel voorbeelden van. Zelfs Ronald de Boer moest op een gegeven moment weg.'

Glenn zou mede zijn vertrokken omdat hij voorbijgestreefd is door Bryan Roy. 'Dat is later zo in de media gesuggereerd, maar dat klopt niet. Bryan is ruim een jaar jonger dan ik en zat steeds een elftal onder mij. Op het moment dat ik wegging hoorde je bij Ajax al het verhaal dat er een enorm talentvolle tweeling uit Grootebroek in aantocht was. Dat bleken de broertjes De Boer te zijn. Die zijn

anderhalf jaar jonger dan ik. In de drie jaar bij Ajax ben ik dus nooit afgefallen. Ik vond het best jammer dat ik niet kon blijven, maar ik had alle begrip voor mijn vader. Het kón gewoon niet meer. Het deed wel pijn dat ik een paar jaar na mijn vertrek eerst Sneekes en later Bergkamp zag invallen bij het eerste elftal.'

Ontdekt door Jan Reker

Na zijn avontuur bij Ajax keert Glenn terug bij UVS. 'Ze hadden me gevraagd omdat ik in de regionale B-jeugd zou komen. Die was net nieuw. Fred Filippo en Bert Jansen waren de jeugdtrainers. Filippo had nog bij AZ gespeeld, Jansen bij Sparta. Met Jansen kon ik heel goed opschieten, maar met Filippo helemaal niet. Ik was er eerst nog trots op dat ik onder een oud-speler van AZ trainde, maar dat ging snel over. Hij gaf de voorkeur aan andere spelers en zette mij op de bank. Hij had liever fysiek harde jongens, van die rampetamp-gasten. Ik voelde me in de maling genomen, want ze hadden mij tenslotte gevraagd terug te komen. Die andere gasten waren echt niet beter dan ik, integendeel. Ik was het dan ook totaal oneens met Filippo.'

'Op een gegeven moment was de linksbuiten geblesseerd, maar zelfs toen kwam ik niet in de basis. Dat deed voor mij de deur dicht. Sodemieter op, wegwezen, dacht ik bij mezelf. Ik ben vertrokken en ben gaan trainen bij Roodenburg, ook in Leiden. Het probleem was alleen dat je tijdens het seizoen geen overschrijving kunt krijgen, dus heb ik bijna een jaar niet gevoetbald. Bij UVS hadden ze dat totaal niet verwacht, maar dat zat in mijn karakter.'

Fred Filippo heeft wel een verklaring voor zijn keuze: 'Het lag niet aan de voetbalkwaliteiten van Glenn, absoluut niet. Maar hij was heel erg op zichzelf gericht, hij maakte de acties om de acties. Ik vond het teambelang belangrijk, maar daar keek Glenn helemaal niet naar. Ik heb hem toen een paar wedstrijdjes gepasseerd en hem een paar keer in de B2 laten spelen. Maar het hielp niet. Ik vond dat ik als jeugdtrainer ook een opvoedkundige taak had – ik ben trouwens nog steeds docent – maar dat is bij Glenn niet aangeslagen. Ik heb zelf nog zo'n honderd wedstrijden in het eerste van AZ gespeeld. Niet omdat ik zo'n goede voetballer was, maar vooral omdat ik in het teambelang dacht. Later heeft Glenn dat kennelijk toch geleerd.'

Bij UVS heeft Glenn wél een voorbeeld: Richard van Polanen, die later naar Sparta zou vertrekken. 'Hij was echt een toptalent en speelde Danny Blind bij Sparta op de trainingen helemaal gek. Van Polanen was de beste linksbuiten die ik ooit gezien had. Elke club wilde hem hebben, maar hij brak nooit door. Sterker, hij zakte steeds verder af. Hij stapte, dronk, rookte, noem maar op. Toen ik dat allemaal zag gebeuren nam ik me voor het anders te gaan doen. Ik besepte dat talent alleen niet voldoende was om de top te halen. Ik raakte dus nooit een sigaret aan en ik zou pas op mijn 25ste mijn eerste biertje drinken en mijn eerste sigaretje roken.'

Hennie de Romijn is later een voorbeeld voor Glenn. 'Hennie was een linksbuiten van Roodenburg die naar Willem II vertrok. In de kantine van Roodenburg zaten we met het team waarin Hennie linksbuiten had gespeeld en

waarin ik nu op zijn plaats stond, te kijken naar de tv. Iedereen vond het schitterend dat hij inviel bij Willem II op tv. Dat leek mij ook prachtig: betaald voetballer worden. Dat wilde ik ook.'

Bij Roodenburg voelt Glenn zich al snel thuis, al mag hij door de reglementen van de KNVB voorlopig alleen maar trainen. Hij komt bijna een jaar niet in actie tijdens officiële wedstrijden. Dat lijkt ten koste te gaan van zijn ontwikkeling. 'Dat denk ik niet. Ik speelde wel regelmatig oefenwedstrijden die ze speciaal voor mij georganiseerd hadden. Zo blij waren ze dat ik voor Roodenburg had gekozen.'

'De club had bovendien heel goeie trainers, vooral Harry Talsma. Hij gaf je een heel goed gevoel, was altijd eerlijk. Ik kwam eerst in de regionale B-jeugd en later in de landelijke A-jeugd en speelde onder meer tegen Ajax. Zo kwam ik weer oude bekenden tegen, was wel grappig. Af en toe mocht ik al reserve zijn bij het eerste. Ik mocht aan het grotere werk ruiken door met die gasten in de kleedkamer te zitten. Roodenburg heeft veel bekende spelers opgeleverd, zoals Wim Rijsbergen, Bert Jansen, Ron de Roode en Marcel Valk.'

Wim Rijsbergen wordt na zijn actieve voetbalcarrière trainer van Roodenburg, uitgerekend in de periode dat Glenn er speelt. Rijsbergen haalt hem naar de selectie van het eerste elftal. 'Glenn was echt een enorm talent, buitencategorie. Hij had veel snelheid, een redelijke techniek en een knappe passeerbeweging. Glenn was bovendien een bluffertje, hij durfde heel veel.'

In een interview met het clubblad van Roodenburg, eind jaren tachtig, haalt Arnold Barends, destijds leider van het tweede elftal, nog een kostelijke anekdote op. Glenn vindt Barends een aardige man met wie hij goed kan opschieten. Inmiddels is Barends overleden: 'In die tijd speelde Glenn Helder in het eerste elftal, maar trainer Wim Rijsbergen had hem uit de selectie gezet. De trainer had mij op het hart gedrukt dat Glenn niet mocht spelen. Het tweede elftal moest een uitwedstrijd spelen en stond er op de ranglijst goed voor. Glenn vroeg mij of hij mee mocht met het tweede elftal. Ik had daartegen geen bezwaar, maar ik verzekerde hem dat hij niet mocht spelen. De wedstrijd verliep voor ons niet erg voorspoedig, want we stonden met 1-0 achter. Glenn had zich toch verkleed en vroeg ongeveer een kwartier voor het einde of hij mocht invallen. Ik herinnerde hem eraan dat hij niet mocht spelen. Ik zat op de bank te peinzen en tien minuten voor het einde kon ik de verleiding niet weerstaan en heb Glenn gezegd dat hij kon invallen. In die laatste tien minuten maakte Glenn twee goals en wij wonnen met 2-1. Twee weken later werd het tweede elftal kampioen.'

In de tijd dat Glenn uitkomt voor Roodenburg, maakt hij deel uit van een bijzondere groep vrienden van wie er maar enkelen ook bij de club voetballen. 'We gingen vaak met dat groepje naar Noordwijk. Bennie de Rooy, een leuk patsertje, ontfermde zich over mij. Hij groeide uit tot mijn blanke broer. Bennie

deed aan thaiboksen en maakte mij daar ook enthousiast voor. Op een gegeven moment trainde ik zelfs vijf keer per week en wilde wedstrijden gaan boksen. Ik dacht er zelfs over het voetballen op te geven. Mijn vader heeft me dat uit mijn hoofd gepraat.'

Bennie de Rooy is een opvallende verschijning. 'Hij had zijn shirt bijvoorbeeld tot het laatste knoopje openhangen. Bennie reed in een Opel Manta GSI, hij haalde me altijd op. Dan reden we door de drukke hoofdstraat van Noordwijk met de ramen helemaal open, hij had zijn linkerarm uit het raam en het nummer The Final Countdown van Europe keihard aan. Ik zat helemaal onderuitgezakt zodat niemand me zag. Want ik schaamde me de tering. En hij maar meebrullen. Bennie was wel een aardige blufgozer. Eigenlijk was hij een heel lieve man op wie je niet boos kon worden. Door hem kwam ik in een andere wereld. Ik was nog zo groen als gras. Nu ging ik plotseling met meisjes naar bed.'

Glenn maakt ook de gekste dingen mee met Bennie. 'Zo keken wij tegelijk naar rechts, naar een paar mooie vrouwen die op een terras zaten. Plotseling was het keihard bam! Hij had zijn auto tegen een betonnen blok aan gereden, waardoor zijn linkerwiel zowat naast zijn rechter zat. Terwijl het hele terras nu naar ons keek, reden we heel snel weg, begeleid door een piepend en krakend geluid van een kapotte auto.'

'Ik had nog een ander apart moment met Bennie. Hij kon heel goed een spagaat maken. Ik niet trouwens. We waren in een discotheek aan het dansen met twee meisjes toen Bennie opeens zei: "Glenn, let op". Waarna hij een spagaat maakte. Normaal kwam hij dan meteen weer overeind, maar dit keer ging het heel moeizaam. Hij had een hoofd zo rood als een tomaat en zei: "Ik stop even met dansen". En hij strompelde naar de bar. Het bleek dat hij zijn hamstring had gescheurd, haha! Normaal maak je zo'n spagaat natuurlijk na een goeie warming-up. Bennie kon ook heel goed omgaan met Nunchaku's, twee stokken met een ketting ertussen. Het is een wapen waarmee Bennie kon omgaan zoals Bruce Lee. Later kon ik er ook goed mee overweg.'

Glenn speelt aanvankelijk in het tweede elftal van Roodenburg, maar komt al snel in het eerste. 'Ik was toen negentien. Mijn debuut weet ik nog goed. Ik viel in en passeerde meteen de oude rechtsback van de tegenpartij. Die kwam even later bij me lopen en zei: "Als je dat nog één keer doet, teringzwarte". Dat had hij natuurlijk niet moeten zeggen, want daarna ging ik hem nog een paar keer voorbij. Een jongen van mijn team had gehoord wat die back zei, ging even later bij hem langs en gaf hem een doodschoep. Dat heb ik altijd gehouden, dat medespelers het voor mij opnamen. Later bij Sparta was dat Mike Snoei en bij Vitesse Theo Bos. Dat waren mensen die voor mij een kaart pakten. Ik denk dat Snoei zelfs wel een stuk of zeven gele kaarten heeft gehad om een tegenstander van mij een doodschoep te geven.'

In die periode volgt Glenn een half jaar de sportopleiding aan het CIOS, maar die blijkt niets voor hem te zijn. 'Ik had de mavo afgemaakt en had al een paar baantjes gehad, bij Flora in de bloemen en in de kantine van Camping Ockenburg in Kijkduin. Leuk werk. De sportopleiding aan het CIOS leek me ook wel wat. De sportvakken vond ik heel leuk, maar de leer- en leesstoffen zoals anatomie en dat soort dingen spraken me helemaal niet aan. Als ik mijn cijfer terugkreeg na een tentamen van zo'n vak had ik het cijfer 3 alleen omdat ik mijn naam goed gespeld had... Juist in die periode kregen betaalde clubs belangstelling voor me. Toen was de keuze snel gemaakt.'

De eerste profclub die belangstelling heeft voor Glenn is Go Ahead Eagles. 'Ik weet nog goed wat die scout in de krant over mij zei: "Geen betaald voetbal-kaliber". Ik was niet kwaad, maar dacht wel iets van: Wie ben jij dan wel, ik zal het je wel eens laten zien. Kort daarna stond Jan Reker langs de kant bij een wedstrijd van Roodenburg. Hij was trainer van Roda JC en na afloop vroeg hij me of ik naar Limburg wilde verhuizen. Ik zei dat ik het best vond en speelde een oefenwedstrijd in het beloftenteam van Roda tegen MVV in De Geusselt. Dat ging best goed.'

Reker bevestigt het verhaal van Glenn: 'Ik was getipt door een scout en zag na die ene wedstrijd al dat Glenn een groot talent was. Zijn kracht was vooral dat hij supersnel was en bovendien een goede techniek had. Dat is maar weinig mensen gegeven. De oefenwedstrijd met Roda bevestigde mijn indruk. Roda-manager Hens Coerver heeft nog met hem gesproken, maar kort daarop had ook Sparta belangstelling. Daar heeft hij uiteindelijk voor gekozen.'

Glenn verklaart zijn keuze: 'Ik had al een aanbieding van Roda van 2.500 gulden bruto per maand. Sparta wilde aanvankelijk niet verder gaan dan 1.500 gulden, maar trok dat op naar 2.200, meen ik. Let wel: bruto. Hoewel ik Reker een topvent vond, koos ik toch voor Sparta. Verhuizen naar Kerkrade zag ik ook niet zitten, helemaal weg van mijn familie. Bovendien had ik net een vriendin. Ook Charleroi, MVV en SVV toonden ineens interesse, maar mijn keuze stond vast: Sparta.'

Sparta als warm bad

Bij Sparta heeft Glenn het al snel naar zijn zin. ‘Het voelde voor mij als een warm bad, vooral door Rob Baan die er trainer was. Een heel sociale man voor mij. Dat gold trouwens ook voor de spelers. Ik kwam van een amateurclub en plotseling wordt voetbal je werk. Dat was toch een behoorlijke aanpassing en de spelers hebben me daar heel goed bij geholpen. We hadden fullprofs en semiprofs bij Sparta. Ik zat bij de fullprofs die vaak maar met een man of zes traiden.’

Rob Baan is vanaf Glenns eerste dag bij Sparta gecharmeerd van de linksbuiten. ‘Ik vond hem ontzettend talentvol. Hij zat bovendien vol levensvreugde. Glenn was bovendien een enorme liefhebber. Als-ie eenmaal in het veld stond, spatte de spelvreugde ervanaf.’

Oudere jongens als Ronald Lengkeek, Michel Valke, Peter Houtman, Mike Snoei, Ron van den Berg en Ed de Goeij vangen het nieuwe talent uitstekend op. ‘Ze gaven me in alle opzichten echt een plek. In de kleedkamer was ik niet de stilste. Ik was ook weer eigenwijs, maar nog steeds niet stronteigenwijs. Als iemand zei: twee en twee is vier, zou ik eerst even kijken of dat wel klopte. Ik ging ook mijn eigen weg, maar ik luisterde wel naar die jongens, al moesten ze dan wel een paar keer iets tegen me zeggen.’

‘Ik heb gewoon het geluk gehad dat ik in een goeie groep kwam. Ik was de eerste die in het bad piste. Dan dachten ze eerst dat er een zwembroek geel afgaf. Daarna kregen ze het in de gaten en riepen: “Gadverdamme klootzak, vuile smeerlap!” Haha! Dat deed ik wél pas nadat ik al wat krediet had. Dat had ik de eerste dag natuurlijk nooit moeten doen.’

Een speciale band heeft Glenn met Gerald Sandel. ‘Een heel lieve jongen die nooit iemand kwaad deed. Wie boos op hem werd, was gek. Maar als je bij hem in de auto zat... Dan werd je wél gek. Dan zat hij druk met je te praten en lette helemaal niet op het verkeer. Hij reed 120 kilometer per uur en er kon nog geen veer tussen de bumper van de auto vóór hem. Door Gerald besepte ik dat sommige mensen geen idee hebben hoe ze rijden. In het veld moest je hem zes keer voorbij om er écht langs te komen. Op het laatste moment stak hij dan een been uit en woep, dan had hij de bal. We noemden hem niet voor niets Mister Gadget.’

Een andere bijzondere speler van Sparta is Prince Polley. ‘Die was echt van metaal. Hij kreeg op de training enorme schoppen, maar altijd was er weer die glimlach. Ik weet nog goed dat hij een nieuw, verbeterd contract kreeg. Hij blij naar de bank, maar daar bleek dat de bedragen bruto waren, terwijl hij dacht dat ze netto waren. Prince Polley wilde bijna gaan vechten met de bankmedewerker

omdat hij dacht dat-ie in de maling genomen werd. Prince Polley ging boos bij Sparta klagen, maar zij zeiden meteen dat het bij de besprekingen toch allemaal duidelijk om bruto bedragen was gegaan. We speelden bij Sparta op heel slechte schoenen, van het merk Quasar. Dat was onze sponsor. Je liep er als het ware naast. Je schoof alle kanten op, zo wijd waren die dingen, maar Prince Polley speelde erop of het Copa Mundials waren.'

'Piet Wijnberg was ook zo'n speciaal type. Ik keek tegen hem op toen hij bij Ajax speelde. En nu zat hij naast me. Bij de lunch at hij aan het eind altijd een pruim. Dan zat-ie gewoon te smakken. Dat zag er zó smakelijk uit dat ik er honger van kreeg. Toen ik een half jaar bij Sparta zat, kwam René van der Gijp er nog bij. Hij werd gehoord van Aarau. René kwam me weleens afhalen van het treinstation. Dan vertelde hij me al de anekdotes die hij later allemaal op tv zou vertellen. Ik vond het schitterend, de grote Van der Gijp die nog bij PSV en het Nederlands elftal had gespeeld zat mij al die verhalen te vertellen.'

'Peter Houtman was een bijzondere spits die heel goed kon mikken met zijn hoofd zoals een ander dat met zijn voeten doet. Hij was heel slim in het veld waardoor hij van die stiekeme goals maakte. Peter kon geweldig een trompet nadoen. Tetterdetet, hoorde je dan ineens in de kleedkamer.'

Peter Houtman kan een trompet zó goed kopiëren, dat hij met onder anderen Glenn op drums en Michel Valke op saxofoon de spelersband vormt bij Sparta. Houtman: 'Het was een heel gezellige groep, waar Glenn goed in paste. Ik vond hem een heel enthousiast ventje, soms een beetje overenthousiast, maar hij had veel aanleg. Glenn was ook leergierig. Zo vroeg hij me eens hoe het allemaal in mijn carrière was gegaan. Ik zat tenslotte al in mijn nadagen. Ik vond het ook een goede zaak dat een serieuze jongen als Wim Rijsbergen hem ging begeleiden. Ik had destijds het gevoel dat Glenn nog heel ver zou komen. Helaas is het anders gelopen.'

Met Mike Snoei had Glenn een speciale band. 'Mike was werkelijk kei- en keihard. Op de training sloeg hij zelfs Ed de Goeij eens een tand door zijn lip. Als ik in het veld weer eens een doods chop had gekregen van een back, kwam Mike even langs en zei dan: "Komt goed, die is voor mij". En even later hoorde je bam, en lag die back kermend op de grond. Dan liep Mike weer even langs en zei: "Alles goed, Glenn?" Mooi hè? Ik leerde ook veel van die oudere gasten. Michel Valke zei bijvoorbeeld dat ik alvast moest gaan sprinten als hij de bal kreeg. Dan legde hij die gewoon achter de verdediger neer en hoefde ik geen actie te maken. Zo ontwikkelde ik me extra snel. Rob Baan zou me rustig brengen. Ik zou vooral in het tweede spelen en af en toe met het eerste meedoen, maar al met al heb ik toch nog 22 wedstrijden in het eerste gespeeld tijdens mijn eerste seizoen.'

Op 13 augustus 1989 maakt Glenn zijn debuut, thuis tegen NEC. 'Ik stond

meteen in de basis, we verloren met 2-1. De week erop wonnen we verrassend in De Meer van Ajax met 2-1, maar die twee eerste wedstrijden kan ik me niet meer herinneren. Ik weet nog wel goed dat we een week later thuis tegen Vitesse speelden toen Frans Thijssen me poortte. Toen dacht ik bij mezelf: Zo kan het dus ook. Toch kreeg ik in VI een 7.'

Na zijn eerste doelpunt voor Sparta heeft Glenn zijn eerste echte ervaring met de pers. Hij is te gast in de studio's van TV West. Zijn eerste interview loopt uit op een catastrofe. 'Ik was nog nooit op tv geweest, maar ik dacht dat ik dat wel even zou doen. Totdat pats! het rode lampje van mijn camera aanging. Ik krijg het nóg benauwd als ik eraan denk. Ik begon te praten, het leek helemaal nergens op. Stotterend, alsof ik alles achterstevoren zei. Ik wilde woorden gebruiken die ik anders nooit gebruikte. We waren klaar waarna de presentator me bedankte. Na afloop liep ik naar de lift en ik dacht bij mezelf: Wat the fuck was dit? Voordat ik op de begane grond was, was ik eruit en zei tegen mezelf: Omdat je je anders voordeed dan je bent, stomme klootzak!'

'Overal waar ik kom kan ik gewoon praten en kom ik uit mijn woorden. En ik zit zeker niet te stotteren en nu wel? Dit was ik helemaal niet. Vanaf dat moment zei ik tegen mezelf: Waar ik ook kom, op radio of tv, ik ga gewoon praten zoals ik altijd praat. Ik zou overal mijzelf zijn. Zouden ze me mogen, prima, zouden ze me niet mogen: lik mijn zwarte reet. Sindsdien praatte ik in een interview net als in de kleedkamer.'

Een schijnbeweging die hij vaak hanteert brengt hem met grote regelmaat langs zijn tegenstander. De beweging doet hij ter plekke na en die doet denken aan de legendarische actie van Coen Moulijn. 'Dat was dan ook een van mijn voorbeelden. Waar het om gaat is dat de verdediger mag weten waar ik hem wil passeren, als hij maar altijd te laat is. Het is iets wat in je kop zit en je lichaam neemt dat over. Een verdediger neemt alle opties op als ik vóór hem kom: hij kan daar, daar en daar erlangs. Als ik plotseling mijn hand naar jouw ogen uitsteek, dan knipper je met je ogen. Ook als ik het weer doe en jij weet dat, dan toch ga je met je ogen knipperen. Dat is net als bij die schijnbeweging. Als ik mijn bovenlichaam naar links beweeg, dan beweegt de verdediger automatisch mee. Dat is de kern van de schijnbeweging: ik bepaal wat de tegenstander gaat denken. Net als met het knipperen van je ogen dus. Ik weet dus dat zijn hersens mijn beweging registreren.'

'Een slechte tegenstander reageert pas als je al langs hem bent, de goede reageert zodanig dat hij het nog kan herstellen, en de heel goede verdediger beweegt mee en staat gelijk klaar. Ik ga ervan uit dat ik altijd tegen heel goede verdedigers speel, dus moet die beweging perfect zijn. Als ik de beweging naar rechts maak, zit mijn linkervoet al onder de bal om die in dezelfde beweging langs de verdediger te tikken. Dat moet zó snel gebeuren, dat hij altijd te laat is. Als ik de beweging al heb ingezet en dan pas mijn voet onder de bal ga zetten,

kan een goede verdediger de bal pakken. Een perfecte uitvoering heeft met talent te maken en mijn lichaam neemt dat over.'

Die schijnbeweging gebruikt hij anno 2014, inmiddels 45 jaar oud, nog altijd. 'In wedstrijdjjes, zoals tegen jonge gasten, lukt dat nog steeds. Dat sprint ik ze meestal gewoon nog naar de klote.'

In zijn begintijd bij Sparta bezit Glenn nog geen rijbewijs, maar hij heeft al wel een auto, een oude Ford Fiësta. 'Die zette ik stiekem om de hoek neer bij Spangen, zodat niemand me zag aankomen. De spelers van Sparta reden in een Opel Corsa van de club. Die wilde ik ook dolgraag, daar droomde ik van. Dat had ik voorzitter Floor Bouwer ook laten weten en hij zou erover nadenken. Later zei hij me: "Glenn, we kunnen je toch geen auto geven omdat je nog geen rijbewijs hebt". Dat was het dan en hij ging doodgemoedereerd verder met: "Hoe is het verder met je?" Ik vond het vreselijk, maar Bouwer was wel een schitterende man.'

Glenn blijft stiekem in zijn eigen auto rijden, inmiddels een veel fraaier model. 'Ik had een uitgebouwde zwarte Opel GSI gekocht met een schitterend geluid. Ik kwam eens op een rotonde in de buurt van Spangen en had voorrang. Die Opel GSI zou ik net inwisselen voor een auto van de club. Ik had dertienduizend gulden voor die auto betaald en zou er achtduizend voor terugkrijgen. Maar op die rotonde rijdt er een vrachtauto, bám, boven op me. Ik heb niet eens op de chauffeur gewacht en ben meteen weggereden, hoewel die Opel helemaal kapot was. Die chauffeur is me nog wel achterna gekomen en vroeg hoe het met me was. Ik had niks, maar ik deed natuurlijk geen aangifte omdat ik nog geen rijbewijs had. Die man was allang blij, maar ik kreeg nog maar vierduizend gulden voor die Opel.'

Als Glenn in het tweede seizoen bij Sparta zijn rijbewijs heeft, rijdt hij eindelijk in een auto van de club. 'Elke week werd ik wel vier keer aangehouden: in Leiden, Zoetermeer en Rotterdam. Daar werd ik behoorlijk agressief van. Ik had altijd een honkbalknuppel in mijn auto, vraag me niet waarom. Als ik weer eens werd aangehouden riep ik dan ook voortdurend: Godverdomme, waarom ik nou weer? Ik had altijd mijn gordel om en om me heen zag ik regelmatig mensen rijden die hun gordel niet om hadden. Die werden niet aangehouden. Ik was er ook van overtuigd dat ik aangehouden werd omdat ik donker ben. Ze beweerden dat het een gewone controle was en dan werd ik nóg kwaai en begon ik te schelden. Op een dag zagen ze ook nog die knuppel liggen. Kreeg ik daar een boete voor en gingen ze mijn wielen checken, mijn lichten controleren, enzovoorts. Gewoon om me te treiteren.'

'Ik werd ook eens in Leiden aangehouden en begon gelijk weer te schelden. Roept die agent ineens: "Hé Glenn, hoe is het!" Was het iemand met wie ik op school had gezeten. Ik zei hem gelijk dat ik voortdurend werd aangehouden

omdat ik donker ben. Hij zei daarop: "Ik ben geen racist, dat weet je. En de meeste collega's van mij ook niet. Maar als ze een donkere jongen met een mooie auto zien rijden, dan is die meestal gestolen. En dáárom worden ze aangehouden. Dat is nou eenmaal de maatschappij. Maar als jij nou niet meteen begint te schelden, maar vriendelijk blijft, dan is er niks aan de hand. Dan krijg jij echt geen boete meer voor die knuppel". De volgende dag werd ik wéér aangehouden en ik bleef dit keer rustig. Ik gaf mijn rijbewijs zonder te schelden. Dat is goed, zei ik nog. Die agent keek ernaar en wenste me nog een prettige dag. De sfeer was ineens heel anders, die oude schoolgenoot had dus gelijk. Daarna ben ik nooit meer boos geworden als ik werd aangehouden. Zo zit de maatschappij dus inderdaad in elkaar.'

Bij discotheken ondervindt Glenn nog wel regelmatig problemen. 'Als ik bij een discotheek kwam, kreeg ik vaak te horen: "Sorry, besloten feest", en mocht ik er niet in. Of mijn kleding was zogenaamd niet in orde, terwijl ik er keurig uitzag. Even later kwam er een gozer in een hempie die zó naar binnen mocht. Ik zat ook eens in de auto met Winston Bogarde, John Veldman en Elden de Getrouwe. Ik reed, Winston en Elden zaten achterin. Werden we ook weer aangehouden. Nu werd Winston net zo kwaad als ik altijd geweest was. "Fucking klootzak! Vier negers in een auto, die moet je aanhouden, hè? Pleur toch op man!", schreeuwde hij. Ik zei nog: Boga, hou je bek nu, waarna hij wat rustiger werd. Als ik dat niet gezegd had, waren we allemaal weer gecontroleerd. Zeker weten.'

'Toen ik jaren later een bekende voetballer was en in een hele dure BMW uit de 8-serie reed, kon ik in dezelfde discotheken tien mensen mee naar binnen nemen en hoefde ik niks te betalen. Ik reed in die BMW eens 's nachts terug van Rotterdam naar Amsterdam met hoge snelheid. Bij Delft zag ik al een auto die ook erg hard reed. Dat bleek achteraf politie te zijn. Pas na de Schipholtunnel konden ze me aanhouden. Ze vertelden me dat ze vanaf Delft achter me aanzaten maar me niet konden stoppen en dat ze me pas konden kloppen bij de Schipholtunnel. Ik reed toen 195 kilometer per uur. Ik moest mee naar het Amstel Station, waar ik met de trein verder zou moeten gaan. Een van de agenten reed in mijn auto. Maar toen ze me herkenden, mocht ik toch doorrijden. Ook dat is de maatschappij en dat klopt natuurlijk ook niet. Hoewel ik wel fucking blij was...'

In zijn tweede seizoen bij Sparta wordt Hans van Doorneveld trainer van Glenn. 'Met hem had ik niet zo'n klik als met Baan. Ik zat bij hem ook regelmatig op de bank, maar toch speelde ik 29 van de 34 wedstrijden. Na Van Doorneveld kwam Rob Jacobs, dat was weer een geweldige man, een vaderfiguur voor mij. Hij haalde ook het beste uit mij. In de voorbereiding hadden we een oefenwedstrijd in Schotland. Ik speelde heel goed tegen Wolverhampton Wanderers. Ik stond tegen een rechtsback die geen tanden meer in zijn bek had.

Na afloop zei Jacobs dat die rechtsback nog steeds op zoek naar me was. Ik was zó goed, dat die club me meteen wilde hebben. De manager vroeg aan Jacobs wat ik moest kosten, maar Rob zei dat ik niet te koop was. Hij heeft me dat ook verteld en ik vond het helemaal niet erg dat hij me wilde houden. Ik vond hem gewoon een toffe trainer voor wie je wat extra's deed en die veel humor had.'

Rob Jacobs: 'Ik vond Glenn een heel aardig ventje, maar hij was ongelooflijk labiel. Als linksbuiten in een vrije rol deed hij het geweldig. Hij had controle over de bal, maar niet over geld. Sparta-directeur Charles van der Steene vertelde me eens dat hij per maand zo veel snelheidsbekeuringen voor Glenn binnenkreeg, dat zijn maandsalaris gelijk op was. Hij deed de gekste dingen. Zo wilde hij eens een wedstrijdje met me doen: wie het eerste thuis was. Ik woonde vlak bij Rotterdam, hij in Leiden. Toen hij me belde en thuis was, zat ik nog in de auto, maar Glenn was onderweg wel een keer of tien geflitst, geloof ik. Hij heeft ook eens op een paard gegokt, terwijl hij daar helemaal geen verstand van had. Nou, dat paard moet nu nóg binnenkomen...'

Maar kwaad worden op Glenn was moeilijk, volgens Jacobs. 'Wat Glenn ook uithaalde, je moest er altijd om lachen. Zo waren we eens in Euro Disney met de hele selectie. Zat-ie daar ineens achter een drumstel, de drummer had hij er gewoon af gegooid. En toen hij klaar was, kreeg Glenn een staande ovatie. Van dat soort dingen genoot hij.'

Gedurende zijn Sparta-periode dient Glenn nog wel zijn verplichte militaire dienst te vervullen. Dat doet hij met plezier. 'Dat kwam vooral doordat ik in het Nederlands militaire elftal zat, onder anderen met Jean-Paul van Gastel. We speelden leuke wedstrijden in het buitenland. In de kazerne stonden bordjes met de tekst: *Be aware of bombs*. De IRA was destijds actief. Zo lieten ze vaak een militaire rugzak achter waarin later een bom bleek te zitten. Het gekke was dat we daardoor geen angst hadden, maar er juist geintjes over maakten. Terwijl het een heel serieuze zaak was in die tijd met aanslagen, vooral op militaire kazernes.'

Tijdens zijn tweede seizoen gaat Glenn aan tafel met de Sparta-leiding om te onderhandelen over zijn contract. Bij de eerste besprekingen was een kennis van Roodenburg zijn begeleider, dit keer is dat Wim Rijsbergen, die er een verbeterd contract van ongeveer drieduizend gulden per maand uitsleept. In zijn vierde Sparta-jaar vertoeft Glenn regelmatig op de bank, mede door de naweeën van een gebroken middenvoetsbeentje. 'Winston Bogarde speelde dat jaar vaak op mijn plaats. Ik dacht weer langzaam in het elftal te komen, maar dat gebeurde niet. Toen baalde ik wel even, maar Sandel had een heel logische verklaring: "Winston speelt gewoon iets beter dan jij..." Later kwam ik er toch weer in en speelde Winston als linkermiddenvelder.'

Maar Glenn verspeelt zijn basisplaats mede door eigen schuld. ‘Met duurlopen rond het Kralingse Bos zat ik altijd bij de eersten met Dennis en Gérard de Nooijer, Henk van Stee, Gerald Sandel en Michel Valke. Dennis en ik liepen meestal voorop. We moesten altijd drie rondjes rond de Kralingse Plas. Dat was toch gauw bijna vijftien kilometer. Ik ging het wat rustiger aan doen omdat ik dacht dat ik toch wel zou spelen. Ik ging lekker rustig met de keepers meelopen. Later besepte ik pas dat ik die conditie nodig had. Bij partijtjes was ik plotseling veel eerder moe. En juist toen speelde Bogarde goed. Ik had gewoon de verkeerde instelling. Dat heb ik later wel weer hersteld.’

In zijn vierde en laatste seizoen blijkt nieuweling Arjan van der Laan een loopfenomeen. ‘Halverwege het seizoen kwam hij van ARC. We begonnen een duurloop rond Zestienhoven waarbij Van der Laan ons meteen voorbijliep. Dennis de Nooijer en ik, die zoals altijd vooropliepen in een moordend tempo, keken elkaar nog aan en dachten: *Die is gek, die komen we halverwege tegen met de tong op zijn schoenen, helemaal naar de klote, liggend in de berm.* Maar toen we eindelijk bij de parkeerplaats kwamen, stapte Van der Laan net in zijn auto, gedoucht en wel. “Tot morgen”, riep hij nog vrolijk. Echt niet normaal. Je hebt altijd baas boven baas. Al met al heb ik vier mooie jaren gehad bij Sparta. Ik kon met werkelijk iedereen goed opschieten. En hoewel de resultaten niet denderend waren – we eindigden steeds tussen de achtste en dertiende plaats – voetbalden we toch wel leuk.’

Het begin van de financiële problemen

Sportief heeft Glenn een prachtige tijd bij Sparta, maar de eerste financiële problemen werpen een slagschaduw over zijn periode op Het Kasteel. 'Nadat ik naar Sparta was gegaan, sloot ik op basis van mijn contract bij Sparta een lening van dertienduizend gulden af om een auto te kopen, de zwarte Opel waarmee ik later die aanrijding kreeg. Dat ging zó gemakkelijk dat mijn vriendin en ik het bij een andere bank op dezelfde dag nog eens probeerden. Zo konden we wéér dertienduizend gulden lenen, terwijl ik die helemaal niet nodig had. Dat geld ging op aan kleding, een dure vakantie, noem maar op. Zó dom was ik toen dus al met geld en niemand die je controleerde.'

Glenn en zijn vriendin hebben de grootste moeite te voldoen aan de aflossingsvoorwaarden van de leningen en daar komt nog bij dat hij steeds meer geld vergokt. 'Op weg naar de training van Sparta gokte ik vaak in een gokhal in Zoetermeer. Daardoor kwam ik soms te laat op de training, waardoor mijn gokprobleem bekend raakte. Het ging nog niet om grote bedragen doordat ik alleen nog op die gokkasten speelde, hooguit om een paar honderd gulden per keer. Maar later zou het erger worden.'

Zijn familie en ook mensen bij Sparta beginnen te beseffen dat er sprake is van een ernstig probleem. 'Mijn vriendin en ik hadden door die aflossingen steeds minder geld en daardoor gingen we steeds meer dingen op krediet kopen. Op een gegeven moment ging Sparta, en met name Rob Baan, ons helpen. Ik moest zelfs naar het Riagg waar ze gokverslaafden helpen. Ik moest over mezelf praten en vond dat allemaal maar onzin. Later merkte ik dat gokkers de grootste leugenaars zijn. Iedereen probeert zijn verslaving met allerlei leugens te verbergen, ikzelf ook. Ze hadden allemaal hun familie belazerd met geld, alles stond in het teken van gokken. Heel herkenbaar voor mij. Ik heb een tijdje bij het Riagg gelopen en ik dacht na afloop dat ik van het gokken af was.'

Zijn vriend Armand Doorn ontdekt al in de tijd dat Glenn nog bij Roodenburg speelt dat er iets niet klopt. 'Hij vroeg me wel eens vijfhonderd gulden te lenen. Om kleren te kopen of zo. Later had ik pas in de gaten dat het om gokken ging.'

Glenn slaagt er toch in een tijdje de gokhallen te ontlopen, maar hij vervalt al snel in zijn oude fout. 'Eigenlijk is het gokken nooit gestopt. Ik kwam steeds vaker te laat op de training. Dan stonden er nog te veel punten op die kast om af te tikken. Soms scheurde ik zo hard met mijn auto dat ik nog net op tijd was.'

Wim Rijsbergen krijgt ook regelmatig te maken met de problemen van Glenn. De oud-international begeleidt namens de spelersvakbond VVCS een aantal spelers, onder wie Glenn. 'Ik leende hem voortdurend wat geld, want hij zat regelmatig zonder. Maar ik moet zeggen: hij betaalde altijd alles terug. Meestal

ging het ook alleen om een paar gulden. Ik moest ook regelmatig op het matje komen bij bestuurslid Van der Burg van Sparta omdat Glenn weer eens wat had uitgehaald. Ik probeerde hem op het rechte pad te krijgen. Koop een huis, leg geld opzij, dat soort dingen zei ik tegen hem. Maar het was allemaal tegen dovemansoren gericht. Doodzonde.'

Ook Rijsbergen merkt dat het onmogelijk is boos te worden op Glenn. 'Ik kwam hem nog regelmatig tegen in Leiden en dan was het altijd weer gezellig. Die jongen heeft een enorm aanstekelijke lach. Ik heb ook moeilijke jongens begeleid als Winston Bogarde en Romano Sion, maar Glenn was toch wel de aardigste. Hij heeft ook een geweldig karakter en ik hoop van harte dat het hem nu eindelijk eens goed zal gaan.'

Ook Rob Jacobs probeert zijn linksbuiten te helpen. Tevergeefs. 'Hij was gewoon niet te redden. We hebben bij Sparta echt ons best gedaan, maar hij had vanaf het begin eigenlijk een goede manager moeten hebben. Die had hij bij Sparta helemaal nog niet.'

Rijsbergen probeert Glenn geforceerd wakker te schudden, vertelt Glenn. 'We waren eens op het VVCS-Gala, iedereen deed aardig tegen me. Totdat Wim Rijsbergen mij zag. "Waar ben jij nou toch mee bezig?", zei hij keihard waar al die mensen bij waren. Ik schaamde me de tering. Eerst was ik boos, later besepte ik dat het zijn manier was om me te helpen. Geen poespas, maar recht voor z'n raap.'

Toch slaagt Sparta erin de schulden van Glenn voor een groot deel te saneren. Rob Baan: 'Ik weet niet goed meer hoe dat is gegaan, maar we hebben Glenn inderdaad zoveel mogelijk geholpen met zijn problemen. Die waren op een gegeven moment zó groot dat ik hem eens 25 gulden heb gegeven, anders had hij niet eens meer thuis kunnen komen. Eenmaal op het veld was hij vrij van zorgen en speelde hij meestal goed. Daarbuiten leek hij ook een vrolijk leven te leiden, maar dat was dus slechts schijn. Ik vond Glenn een aardige, spontane jongen, maar hij heeft van zijn leven natuurlijk wel een potje gemaakt. Desondanks heeft hij later als voetballer best nog veel bereikt.'

De weg kwijt bij Vitesse

Hoewel Glenn in zijn laatste jaar bij Sparta door een gebroken middenvoetsbeentje slechts tot achttien competitiewedstrijden komt, staan de clubs aan het eind van dat seizoen voor hem in de rij. 'De wedstrijden waarin ik speelde waren meestal goed. Clubs zagen dat ook. FC Groningen en Vitesse toonden nog het meest concreet belangstelling. Vitesse trok me het meest. Niet alleen de club, maar ook het salaris. Ik kon een contract tekenen voor drie seizoenen met een jaarsalaris van honderdduizend gulden, ruim 45 duizend euro. Ik ging er na Sparta dus enorm op vooruit.'

Rob Jansen begeleidt de transfer van Glenn van Sparta naar Vitesse. Jansen is nog in dienst van de spelersvakbond VVCS en zal in 1995 het commerciële bureau Sport-Promotion bv oprichten. Glenn arriveert superfit in Arnhem, mede dankzij het intensieve werk van de haptonoom Anthony Willems. 'De jongens van Vitesse hadden een hoger niveau dan die van Sparta, maar ik haakte moeiteloos aan. Ik kon het ook geweldig goed vinden met trainer Herbert Neumann. We speelden onze eerste wedstrijd tegen een amateurclub en ik scoorde iets van vijf keer en gaf een paar assists. Iedereen was tevreden, dacht ik'.

'De volgende dag moest ik bij Neumann op kantoor komen. Ik dacht nog dat ik complimenten zou krijgen, maar tot mijn stomme verbazing zei hij dat hij niet tevreden was. Ik had volgens hem wel twaalf goals kunnen maken en acht assists kunnen geven. Hij voegde eraan toe dat ik op de helft van de tegenpartij net zoveel acties mocht maken als ik wilde. Al maakte ik er honderd en raakte honderd keer de bal kwijt, geen punt. Op onze eigen helft mocht ik ook acties maken, maar dan mocht ik niet één keer balverlies lijden. Daarmee gaf hij me heel veel vrijheid, maar tegelijkertijd ook veel verantwoordelijkheid. Dus bij mijn eigen keeper maakte ik geen acties meer, begrijp je?'

Ook tegen de medespelers van Glenn is Neumann duidelijk. 'Neumann zei alleen maar: "Als Glenn de bal vraagt, inspelen! Maak niet uit waar". Ook aan de groep liet hij dus zien hoeveel vertrouwen hij in me had. Door zijn aanpak ging ik me beter ontwikkelen, ging ik functioneler spelen. Soms was een een-tweecombinatie bijvoorbeeld veel effectiever dan een actie. Ik ging door het vuur voor Neumann. Dat gold ook voor zijn assistent Jan Jongbloed, met wie ik veel praatte.'

De trainer, die zelf regelmatig een sigaret opsteekt, weet dat een fors aantal selectieleden rookt. Sterker, bij de partijtjes laat hij rokers tegen niet-rokers spelen. 'En dat roken ging kennelijk niet ten koste van de prestaties, want dat seizoen eindigden we gewoon op de vierde plaats in de eredivisie. We hadden natuurlijk ook een hele goeie ploeg, met spelers als Phillip Cocu, Hans Gillhaus,

Bart Latuheru, Theo Bos, noem maar op. Cocu, Gillhaus en mij noemden ze zelfs het gouden trio bij Vitesse. Het was ook een pure vriendenploeg. Als ik een assist had gegeven, kwamen ze allemaal op mij af om me te bedanken. Jerry Simons was een echt maatje van me. Hij heeft nog een tijdje bij mij ingewoond.'

Glenn laat op zijn smartphone nog eens een aantal filmpjes zien die zijn verhaal bevestigen. In zijn eerste Vitesse-jaar komt hij zelfs uit in alle 34 competitieduels. Maar buiten het veld nemen de problemen voor Glenn alleen maar toe. Hij blijft niet alleen gokken, maar leert ook de geneugten kennen van een sigaret en een alcoholische versnapering.

'In de zomer van 1993 – ik was nog geen 25 – rookte ik mijn eerste sigaretje en nam mijn eerste drankje, een Bacardi-cola. Inmiddels was ik een bekende jongen. Ik werd voortdurend herkend, ging steeds vaker stappen. Het werd steeds erger, ik ging roken als een ketter en het drinken werd echt zuipen. Onbegrijpelijk dat ik in die tijd toch nog goed speelde. In mijn eerste seizoen werd ik nota bene Speler van het Jaar bij Vitesse, en dat met gasten als Phillip Cocu en Hans Gillhaus. Op de landelijke lijst van De Telegraaf eindigde ik als derde. Ik nam me voor ondanks het roken en drinken toch standaard bij de eerste drie te eindigen bij de duurlopen, al zou ik mijn tong kwijtraken. En dat lukte ook, hoewel Vitesse een heel stel goeie lopers had.'

Herbert Neumann merkt wel degelijk dat hij een bijzondere speler in zijn selectie heeft, zowel binnen als buiten het veld. 'Binnen het veld was Glenn een fantastische speler: dreigend, gevaarlijk snel met een hele goede actie en hij werd steeds beter in de combinatie. Buiten het veld merkte ik dat hij kwetsbaar was, gevoelig. Glenn kon ook niet goed tegen kritiek. Als iemand een negatieve houding had, voelde hij dat heel sterk. Op het veld was hij een echte kanjer, daarbuiten als een vis zonder water.'

De trainer is niet op de hoogte van de uitgebreide stapavonden en het drankgebruik van Glenn. 'Dat heb ik niet echt gemerkt, hoewel hij soms wel eens wat minder presteerde. Wat ik veel beter zag was dat Glenn in feite eenzaam was. Dan trok hij zich terug in zijn muziek, in zijn auto. Aan de andere kant had hij graag veel mensen om zich heen, maar ik had het idee dat hij daardoor zijn eenzaamheid kon vergeten. Ik denk dat zijn leven indertijd een zoektocht was naar een oord, een Heimat, zodat hij zich minder eenzaam zou voelen.'

Ook de Duitse coach kan moeilijk kwaad op hem worden. 'Als er eens een actie mislukte bij hem, was je hooguit vijf seconden boos. Langer kon je het niet volhouden. Dat kwam door zijn vrolijkheid.'

Neumann erkent dat er een band was tussen hem en zijn linksbuiten. 'Hij vertrouwde mij en dat was voor hem heel belangrijk. Ik was zelf als speler ook niet gemakkelijk geweest en herkende daardoor veel dingen bij Glenn. Ik heb

hem intuïtief benaderd. Soms had ik daar weinig woorden voor nodig omdat ik merkte dat Glenn geen behoefte had aan veel woorden. Ik kon hem niet zo benaderen als de anderen, omdat hij anders was. Hij was zelfs in veel opzichten anders, dat was juist zijn kracht in het veld. De grote lijnen die ik hanteerde moest Glenn wel respecteren, maar als je hem niet in zekere zin zijn gang liet gaan, functioneerde hij niet meer. Ik zag veel dingen aan lichaamstaal. Dat had ik ooit op straat geleerd. Er was eigenlijk niets dat me bij Glenn verraste.'

Heeft Glenn door alle problemen in zijn leven als voetballer te weinig bereikt? Neumann: 'Het kan ook mede gelegen hebben aan de trainers die hij na mij heeft meegemaakt. Die hadden misschien minder vertrouwen in hem en hadden niet in de gaten dat zij te maken hadden met een heel bijzondere persoonlijkheid. Niet iedere trainer geeft een ander soort speler ook de ruimte om anders te zijn.'

Glenn gaat in zijn Vitesse-periode zelfs joints roken en zijn schulden nemen alleen maar toe. Vitesse is niet op de hoogte van zijn financiële situatie en biedt dus ook geen hulp. 'Ik woonde van alle spelers het dichtst bij het stadion, maar ik had de meeste kilometers op de teller van mijn Golf VR6 en ik kwam altijd te laat voor de training. Zó vaak ging ik op stap. Ik reed ook veel te hard. Ik heb eens zeventien minuten gedaan over het stuk snelweg van de Watergraafsmeer en het begin van Papendal, ik zweer het je; dat is bijna zestig kilometer.'

'Ik zat ook nog steeds in gokhallen en soms ging er een deel van de spelersgroep mee. Alleen hadden zij het onder controle en ik niet. Zelfs onder Studio Sport zat ik in zo'n hal en dan kwamen de gasten die daar werken me waarschuwen dat ik op tv was. In het casino werd het later nog erger.'

Rob Jansen is in die woelige periode nog steeds zijn begeleider namens de VVCS. 'Rob is een topvent voor mij geweest. Bryan Roy en ik waren zijn eerste oogappels. Hij heeft er ook alles aan gedaan om me van mijn gokproblemen af te helpen en me op het rechte pad te brengen.'

Rob Jansen vult aan: 'Glenn leren kennen was al een heel bijzondere ervaring. Ik heb hem niet alleen begeleid naar Vitesse en Arsenal, maar later ook naar Benfica en NAC. We hebben samen heel wat meegemaakt en alle anekdotes waren warm. Glenn is namelijk een superlieve en heel naïeve jongen. Daar is veel misbruik van gemaakt. Samen met zijn familie hebben we van alles geprobeerd om hem van zijn gokverslaving af te helpen en dat ging soms heel heftig. Maar hij was eenvoudig niet te helpen. We wisten toen nog niet hoe ernstig het was.'

Rob Jansen en zijn medewerkers proberen Glenn vooral te leren met geld om te gaan. Tevergeefs. 'Ze hadden zelfs iemand ingehuurd die met mij dat soort dingen probeerde te leren, maar ik bleef stronteiigenwijs. Die man was op kantoor bij Rob. Ik ben er misschien twee keer geweest, toen vond ik het al

genoeg. Want ik speelde toch goed? Maar ja, van mijn Vitesse-salaris hield ik misschien vijfduizend gulden netto per maand over. En voor een speciale Volkswagen Golf VR6 betaalde ik al 2.200 gulden per maand. Maar ik had nog steeds het gevoel dat ik mijn geld moest delen. Daarom bleef ik het weggeven. Dat ging later uiteindelijk van vijfhonderd tot 32 duizend gulden.'

Glenn beseft al vrij snel dat hij geen alcohol drinkt omdat het zo lekker is, maar omdat hij zich er prettiger door gaat voelen. 'Ik werd er licht door in mijn hoofd, maar de smaak van Bacardi-cola vond ik op den duur zó goor dat ik ben overgegaan op Safari-jus. Maar ook dat vond ik niet echt lekker. Ik ging van alles door elkaar heen drinken, de gekste dingen. Ik kreeg overal waar ik kwam van alles aangeboden. Dan gaat het hard hoor. De remmen gingen helemaal los en er gingen steeds meer deuren voor me open. Ik kwam in een heel andere wereld terecht, een slechte wereld. Ik had dat destijds alleen helemaal niet door. Nu beseft ik dat ik toen al helemaal naar de klote ging.'

'Ik had niet veel drank nodig om de weg kwijt te raken. Na een glas of vijf werd ik al zweverig, ik kon gewoon niet veel hebben. Als ik te veel dronk, moest ik overgeven, dan voelde ik me meteen een stuk beter. Soms dronk ik shotjes, van die kleine glaasjes waar van alles in zit. Dan gaven de jongens een rondje en nam ik er ook één. Ik zag mensen die zo 25 biertjes dronken. Die konden wel blijven zuipen. Dat kon ik helemaal niet. Ik drink tegenwoordig best nog wel eens, maar meestal alleen witte wijn. Dat ben ik dan wel lekker gaan vinden.'

Vrijwel elke zondag gaat een deel van de Vitesse-selectie 's avonds naar de Amsterdamse extravagante discotheek iT. 'Na afloop moest ik van die gasten naar huis rijden. Want hoeveel ik ook had gezopen, ik reed altijd goed. Dat wisten ze. Ook dat was natuurlijk weer heel stom. Die andere gasten lagen lekker te slapen op de terugreis naar Arnhem. Ik moest tijdens zo'n reis eens blazen. Ik dacht echt enorm de lul te zijn, maar ik kreeg tot mijn verbazing een P van 'pass' en mocht doorrijden. Als we dan thuis waren, kreeg ik een enorme koppijn, waarschijnlijk doordat ik zwaar geconcentreerd had gereden.'

Dat Glenn inderdaad een goede chauffeur is bewijst een wedstrijdje op het circuit van Zandvoort tussen spelers van Sparta en FC Utrecht al eerder. Glenn wint de race glansrijk en krijgt na afloop complimenten van de coureur Michael Bleekemolen. 'We reden met vier spelers in Renault Clio's. En maar scheuren, geweldig. Ik dook in het eerste het beste gat en won. Bleekemolen zei me dat hij het schitterend vond.'

De heren van Vitesse zitten soms zelfs tot maandagmorgen in de iT, als de eerste editie van De Telegraaf in de discotheek wordt uitgedeeld. 'Dan stond er vaak Helder enig lichtpunt bij Vitesse, of zoiets. En de mensen maar roepen: "Goed gedaan, Helder!" Dan voelde je je extra geweldig, tegen het onoverwinnelijke aan. Het voetballen ging me zo gemakkelijk af en ik kreeg er

nog veel geld en veel vrijheden voor. Het was maximaal anderhalf uur werk per dag. Dat is toch niet normaal?’

De leiding van Vitesse heeft niet in de gaten wat er met hun populaire linksbuiten aan de hand is. Of willen ze het niet weten? ‘Ik denk dat ze het niet wisten. Ze keken alleen maar naar mijn prestaties en die waren goed. Tegenwoordig wordt elke speler door de club veel beter begeleid. De enige die het echt geprobeerd heeft is Rob Jansen.’

Glenn woont in Arnhem samen met Manon Vleugel, die later de moeder van zijn zoontje Jilani zou worden. Hij leerde haar al kennen tijdens zijn laatste half jaar bij Sparta. ‘Op dat moment beschouwde ik haar als de vrouw van mijn leven, maar toch ging ik hoeren en snoeren. De mooiste vrouwen kwamen naar je toe en boden zich aan. Ik werd ’s morgens wel eens ergens wakker, terwijl ik geen idee had waar ik was. Er lag dan een vrouw naast me die ik helemaal niet kende. Echt verschrikkelijk. Ik had zo’n rotgevoel ten opzichte van mijn vriendin. Ik verafgoedde haar. Mijn vriendin en ik gingen geregeld uit elkaar, maar we kwamen altijd weer bij elkaar terug, veertien jaar lang. Het enige geluk dat ik had was dat ik niet aan de coke of heroïne ging. Dat ging zelfs mij te ver, ik vond het puur vergif voor mijn lichaam.’

Tijdens de trainingen en de wedstrijden van Vitesse heeft Glenn dus geen last van zijn drankgebruik. Hij wil daarom eens kijken of de drank ook geen invloed heeft als hij die vlak voor een wedstrijd gebruikt. ‘Dat heb ik gedaan, kort voor Groningen-uit. Iedereen had zijn eigen plek in de bus. Ik vroeg iedereen een stukje naar voren te gaan omdat ik achterin wilde liggen. Dat deden ze, waarna ik als een blok in slaap ben gevallen. Op een gegeven moment schijnt Neumann naar achteren te zijn gekomen omdat ik als een gek lag te snurken. Hij maakte me wakker en in Het Oosterpark van FC Groningen gingen we ons omkleden.’

‘Op het veld wilde ik de eerste bal aannemen, maar dat lukte totaal niet. Zo ging het de hele eerste helft door, elke bal in mijn richting ging over de zijlijn. En mijn specifieke schijnbeweging ging constant de mist in. In de rust zei Neumann meteen: “Glenn, jij blijft even zitten”, terwijl ik nooit gewisseld werd. Ik wachtte totdat ze weer naar het veld gingen en ik ging op de massagetafel liggen. Ik deed mijn ogen dicht en toen ik ze weer opendeed, kwamen de spelers net weer binnen. Alsof ik er een seconde had gelegen. Je begrijpt, ik heb nooit meer gedronken voor een wedstrijd. Al die domme dingen deed ik uit onwetendheid.’

Bij Vitesse is Glenn getuige van een drama dat een medespeler treft: René Eijer blijkt te kampen met de spierziekte MS. ‘René had mij na mijn komst bij Vitesse opgevangen. Hij ging onder meer mee om een huis te zoeken, een hele toffe gozer. Voor de derde competitiewedstrijd, tegen Willem II, werd bekend gemaakt dat hij MS had en onmiddellijk met voetbal moest stoppen. Ik wist niet wat ik hoorde. Tijdens de afscheidswedstrijd van René bij Vitesse speelde Dennis

Bergkamp nog mee. Later bleek de vorm van MS bij René mee te vallen. Hij zit gelukkig nog steeds in het trainersvak.'

In het toernooi om de UEFA Cup – nu Europa League – is Norwich City al in de eerste ronde te sterk voor Vitesse. 'Vlak voor de eerste wedstrijd tegen Norwich hadden we goed gespeeld tegen Ajax. Daardoor waren die gasten heel bang voor ons, vooral voor mij. Dat had René Eijer die Norwich begeleidde als gastheer voor die wedstrijd, me zelf verteld. Ze probeerden me in de eerste wedstrijd in Norwich dan ook aan alle kanten te schoppen.' Glenn laat een filmpje zien waarop de rechtsback van Norwich hem een paar keer spijkerhard tackelt. 'We verloren met 3-0 en thuis werd het 0-0.'

Het tweede seizoen van Glenn bij Vitesse speelt hij opnieuw Europees voetbal, dit keer tegen Parma. 'Vóór de eerste wedstrijd hadden Gillhaus en ik straf gekregen van Neumann. We waren op trainingskamp geweest in Oezbekistan waar voorzitter Karel Aalbers consul-honoraire was. Het oefenwedstrijdje tegen Oezbekistan werd een zootje en Aalbers was daar erg kwaad over. Zo miste Jerry Simons lachend een penalty. Neumann was niet bij die wedstrijd doordat hij Parma analyseerde. Nadat hij gehoord had wat zich had afgespeeld kregen we een straftraining. Gillhaus en ik kregen zelfs een speciale straf: we werden gepasseerd voor de wedstrijd tegen Ajax. Slim van Neumann natuurlijk, want zo kregen we in feite rust voor Parma. Vitesse verloor met 5-0 van Ajax en tegen Parma speelden we een hele sterke wedstrijd. We wonnen met 1-0 na een mooie actie van mij.' Glenn onderstreept dat nog eens met de beelden op zijn smartphone. 'Jammer genoeg verloren we uit met 2-0 door twee goals van Gianfranco Zola.'

Glenn krijgt steeds meer zelfvertrouwen naarmate hij langer bij Vitesse speelt. 'Althans, het interesseerde me niet meer tegen wie ik speelde. Ik kwam tot de conclusie dat ik vier belangrijke eigenschappen had: techniek, snelheid, kracht en een over-mijn-lijkmentaliteit. Soms bezat een tegenstander die eigenschappen ook, maar hij had dan wel één nadeel: hij stond met zijn rug naar de goal, en ik met mijn gezicht naar de goal. Daardoor was ik altijd in het voordeel. Bij Vitesse is voor mij het voetbal pas echt begonnen. Mijn spel werd ook steeds functioneler, ik ging steeds meer bepalen wat er ging gebeuren.'

Glenn speelt zo goed voor Vitesse, dat hij rond de kerst van 1994 zelfs een uitnodiging krijgt om mee te spelen in een wedstrijd van een wereldteam in Milaan tegen AC Milan. 'Richard Witschge, die toen bij Barcelona zat maar er niet veel speelde, was er ook bij. Ik weet nog goed dat Richard een gouden Rolex horloge had. Machtig vond ik dat. Een dag van tevoren zaten we aan een diner met z'n allen en daarna gingen we naar het huis van Marco Simone. De beroemde zanger Eros Ramazzotti zat er ook. Wat opvallend was in dat huis was dat er zes tv's van links naar rechts op dezelfde hoogte hingen, allemaal op een ander kanaal. Ik dacht nog: Oh, als je veel geld hebt, ga je rare dingen

doen.'

De volgende dag in de dubbeldekker spelersbus op weg naar San Siro zat ik naast Richard Witschge en Hristo Stoitchkov. Ik begon een gesprek met Stoitchkov in het Engels. En hij maar knikken. Witschge zat zich verderop rot te lachen en ik vroeg hem waarom. "Lul, Stoitchkov spreekt helemaal geen Engels", zei Richard. Wist ik veel.'

'Een paar jaar later ging ik op vakantie naar Ibiza en maakte een tussenlanding in Barcelona. Daar liep net de selectie van Barça, die ergens een wedstrijd moest spelen. Om Stoitchkov heen stonden een heleboel mensen. Ik liep op hem af en hij zei tot mijn stomme verbazing: "Hé Glenn, how are you?" En hij omhelsde me. Hij kende me dus nog en sprak nu wél Engels.'

Op het sfeervolle Nieuw Monnikenhuize, tot 1998 de thuishaven van Vitesse, is Glenn Helder een van de meest populaire spelers. De supporters scanderen zijn naam tijdens wedstrijden met grote regelmaat. Ook grote clubs ontdekken de talenten van Helder, die in winterstop van het seizoen 1994/95 volop in de belangstelling staat. Vooral Engelse clubs dingen naar zijn gunsten. Uiteindelijk is Arsenal de winnaar. De transfersom is 5,4 miljoen gulden, ruim 2,4 miljoen euro. Op 19 februari 1995 tekent Glenn een driejarig contract voor The Gunners.

De opkomst bij Arsenal

Rob Jansen begeleidt Glenn bij zijn transfer naar Arsenal en maakt in die periode een van de hoogst merkwaardige fratsen van Glenn mee. 'We zouden voor de besprekingen maar één dag in Londen blijven, maar op Schiphol had Glenn een gigantische koffer bij zich. Ik vroeg hem nog wat hij nou met zo'n grote koffer moest, waarop hij zei: "Dat zie je wel". We logeerden in het Four Seasons Hotel, een gerenommeerd hotel in Londen. Toen we daar aankwamen vroeg Glenn wat *wasserij* in het Engels was. Ik zei *laundry*, waarop Glenn antwoordde dat hij even naar de laundry ging. Hij kieperde die koffer leeg en daar kwam een ongelooflijke hoeveelheid vuile broeken, truien, overhemden en onderbroeken uit. Die liet hij daar dus wassen op kosten Arsenal.'

Na de geslaagde besprekingen met Arsenal krijgen Jansen en Glenn een sightseeing van een pr-juffouw van Arsenal. 'Vooral de winkelstraten vond Glenn prachtig. Hij wilde meteen een peperduur horloge voor me kopen omdat de besprekingen zo goed waren verlopen. Hij had nog niet eens geld! Ik heb hem dat natuurlijk uit zijn hoofd gepraat. De volgende dag had hij een cadeau voor me op zijn hotelkamer. Had hij toch zo'n duur horloge voor me gekocht, maar hij had er ook voor zichzelf een aangeschaft. Dat was dan de oplossing van het probleem voor Glenn.'

Glenn vult aan: 'Rob wilde 'm eerst niet aannemen. Ik heb het horloge, een Rolex Daytona, echt door zijn strot moeten douwen. Ik zei dat ik dat horloge echt niet terug kon brengen. Die man had zoveel voor mij gedaan en hij was nog in dienst van de VVCS. Aan die transfer verdiende hij dus niks. Dat mag ook wel eens gezegd worden. Zo'n anderhalf jaar later heb ik voor mezelf een horloge gekocht dat nóg veel duurder was: een totaal gouden Rolex met diamantjes op de wijzerplaten die 47 duizend gulden kostte.'

Glenn gaat een riant salaris verdienen bij Arsenal, maar ook dat honorarium heeft een bijzondere voorgeschiedenis. 'Eerst had Newcastle United belangstelling voor me. Manager Kevin Keegan is nog een keer naar me komen kijken, maar twijfelde nog. Daarna meldde Middlesbrough zich plotseling. We hebben met elkaar gesproken in Bussum. Onder anderen manager Bryan Robson en de voorzitter waren daarbij en namens Vitesse Karel Aalbers en directeur Rein Papenburg. Rob Jansen zat er namens mij. Middlesbrough bood een contract van 8,5 miljoen gulden waar alles in zat: drie jaar salaris en de transfersom. Ik zou per jaar vierhonderdduizend pond verdienen. Het Engelse pond was destijds nog ongeveer 2 gulden 50 waard, dus ik zou per jaar een miljoen gaan verdienen.'

De aanbieding van Middlesbrough ziet er dus goed uit. Daar komt nog bij dat Glenn een clause in zijn contract met Vitesse heeft: van het deel van het

transferbedrag boven de drie miljoen gulden ontvangt hij dertig procent. Dat heeft Rob Jansen zo geregeld. 'Middlesbrough wilde me het liefst gelijk meenemen, maar plotseling kreeg ook Arsenal interesse. Probleem was alleen dat Arsenal een salarisplafond had van driehonderdduizend pond. Sterren als Ian Wright, Tony Adams en Paul Merson verdienden dat bedrag. Ik vroeg Rob wat hij zou doen als hij in mijn schoenen zou staan. Hij zei dat Arsenal toch wel een erg mooie club is, dat we tijd moesten rekken en een oplossing moesten zoeken voor Arsenal.'

Er volgen lange gesprekken met de club uit Londen. Manager George Graham wil er alles aan doen om Glenn naar Arsenal te halen. 'Hij zag het helemaal voor zich: Glenn Helder steeds gevaarlijk opkomend aan de linkerkant vanaf het middenveld om zo spits Ian Wright in stelling te brengen. Hij wilde mij hetzelfde bieden als Middlesbrough, hoewel Arsenal erg aan tradities hing. Met een spijkerbroek kom je bepaalde ruimtes bijvoorbeeld niet binnen. Maar volgens Graham moest die traditie voor Glenn Helder voor één keer veranderd worden.'

De partijen komen tot een gecompliceerde oplossing. De transfersom is ruim 5,4 miljoen gulden, waarvan Glenn bijna zevenenhalve ton ontvangt (30 procent van 2,4 miljoen). Dat bedrag verdwijnt op initiatief van Rob Jansen meteen op de rekening van Glenn in het CFK, het Nederlandse pensioenfonds voor profvoetballers. Het CFK-geld van de betrokken speler komt pas vrij als hij met profvoetbal is gestopt. De opgebouwde som wordt niet in één keer uitbetaald maar na de profcarrière van de speler over een aantal jaren uitgesmeerd. Zo heeft de speler een aanzienlijk belastingvoordeel. Glenn heeft vanuit zijn Sparta- en Vitesse-salaris al 150 duizend gulden in het fonds gestort. Nu zit er dus bijna negen ton in het fonds. Door die constructie kan Arsenal toch aan een salaris van vierhonderdduizend pond komen, waarvan er driehonderdduizend formeel in de boeken komen en de rest dus in het CFK-fonds.

Theo van Seggelen, voorzitter van de spelersvakbond VVCS in die tijd: 'In die periode kon je nog je tekengeld in het CFK-fonds stoppen. Bij Glenn was dat dus het deel van de transfersom waar hij recht op had. Het was dus heel legaal.'

Glenn vult aan: 'Die negen ton in het CFK werd vastgezet, daar kon ik niet meer aankomen. Na de keuring moest ik plotseling bij de directie van Arsenal komen: zij hadden een telefoontje gekregen dat ik schulden had en gokverslaafd was. Gelukkig hechtte Arsenal geen waarde aan die verhalen en ging de transfer gewoon door.'

De presentatie van Glenn voor de Britse pers wil hij volledig in het Engels doen, maar dat gaat niet helemaal goed. 'Ze vroegen me bijvoorbeeld of ik een scorend type was, waarop ik antwoordde: No, but I developed a little bit more a nose for the goal. Nou, dat heb ik een jaar moeten horen van mijn vrienden die

helemaal in een deuk lagen. Het was net zoiets als I was sticked with my reet in a piece of prikkeldreed. Het sloeg nergens op.'

Glenn keert terug naar Nederland om een aantal zaken te regelen en vliegt een paar dagen later weer naar Londen om er te gaan trainen. Het is voor het eerst dat Glenn in zijn eentje vliegt. Tijdens die vlucht ontstaat zijn vliegangst. 'Er stond een hele sterke wind, het vliegtuig ging flink heen en weer. Ik maakte me nog geen zorgen, ik had dat wel vaker meegemaakt. Totdat vlak voor de landing een stewardess naast me kwam zitten in de crashhouding, hoofd tussen de knieën en de armen onder de knieën, weet je wel. Ik schrok me echt de tering, ik kreeg door haar in de gaten dat er echt iets aan de hand was. Maar we kwamen gelukkig goed aan de grond. Ze stond weer op en hield doodleuk haar bekende verhaaltje: "Ik hoop dat u een prettige vlucht hebt gehad, ik dank u namens de KLM", enzovoorts. Ja dag, wegwezen! Ik zat te sterven op mijn stoel. Doordat die stewardess naast me kwam zitten in de crashhouding en we niet gecrasht zijn, en vijf minuten later doet of er niks aan de hand is, heb ik doorgekregen dat ze altijd blijven glimlachen. Wat er ook gebeurt. Daardoor heb ik jarenlang vliegangst gehouden. Ik nam altijd slaappillen en vloog businessclass omdat ik dacht dat dat veiliger was. Die vliegangst is maar heel langzaam verdwenen.'

In zijn beginperiode is Glenn meestal kamergenoot van Martin Keown. 'Hij wist me te vertellen dat ik 470 duizend pond verdiende bij Arsenal. Dat had hij van Bryan Robson gehoord. Daar klopte dus niks van, maar het paste allemaal in het beeld om tegen mij te stoken omdat ik niet naar Middlesbrough was gegaan.'

Twee dagen na de ondertekening van het contract met Arsenal maakt Glenn al zijn debuut voor Arsenal dat met 1-0 wint van Nottingham Forest. Ironisch genoeg maakt manager George Graham dat debuut niet mee. Hij krijgt ontslag omdat hij ruim een miljoen gulden zou hebben overgehouden aan de transfer van John Jensen van Brøndby IF naar Arsenal.

Glenn speelt onbevangen, dolt regelmatig zijn tegenstanders, onder wie Des Lyttle, en levert vele zuivere voorzetten af. 'Vroeger zongen de supporters "There is only one George Graham". Nu was het: "There is only one Glenn Helder". Schitterend toch.'

Een paar dagen na zijn debuut gaat Glenn met Rob Jansen op zoek naar een nieuwe auto. Het wordt een BMW uit de peperdure 8-serie, een BMW 840 CIA van zo'n honderdtachtigduizend gulden, terwijl Glenn nog allesbehalve schuldenvrij is. 'Zo'n auto was altijd al een droom voor me geweest. Omdat ik bij Arsenal speelde kreeg ik bovendien nog dertigduizend gulden korting, want eigenlijk kostte die auto 210 duizend. Ik had met mijn voeten iets waargemaakt en wilde iets helemaal voor mezelf waarmee ik niemand pijn deed. Dat is ook een van de redenen dat ik zoveel mensen geld heb gegeven. Want ik reed in een dure auto en had veel geld. En sommige mensen hadden helemaal niks.'

Daar wilde ik wat aan doen.'

Kan Rob Jansen hem niet van de aanschaf afhouden? 'Rob kende me natuurlijk wel een beetje. Ik wilde eigenlijk de 850 CSI die drieënhalve ton kostte. Rob zag wel dat-ie zo'n BMW niet uit mijn hoofd kon praten, maar hij zorgde er wél voor dat ik de goedkoopste uit de serie kocht. Hij riep maar: "Wat maakt die iets lichtere motor nou uit? Voor de rest is het dezelfde auto, maar wel ruim honderdzeventigduizend gulden goedkoper". Het werd dus die 840, maar later heb ik er zó veel toeters en bellen op laten zetten, dat-ie zowat even duur werd als die 850. Ik kon 'm zelfs op afstand starten, er zat een stereo-installatie in van 24 duizend gulden. In mijn Golf VR6 bij Vitesse had ik ook al een installatie van twaalfduizend gulden. Hoe getikt kun je zijn? Thuis hād ik niet eens een cd-speler. Ik vond het belangrijk zo'n cd-speler in mijn auto te hebben en thuis vond ik dat helemaal niet belangrijk.'

De eerste dagen na zijn komst bij Arsenal verblijft Glenn nog in een hotel, maar al snel betreft hij een riant huis met vijf slaapkamers, drie badkamers, een gigantische keuken en een salonkamer in St. Albans ten noorden van Londen. 'In dat hotel was ik nog wat neerslachtig, maar toen mijn vriendin Manon en ik dat huis gevonden hadden, acclimatiseerde ik al snel. Dat huis kostte me wél zesduizend gulden huur per maand. Ik had dat pand natuurlijk veel beter kunnen kopen. Ik kwam er pas na drie maanden achter hoe groot de tuin was. We hadden een schoonmaakster die ik veel te veel betaalde. Althans, volgens Manon, die vond dat het huis ook niet eens goed schoon was. Ik weet niet meer hoeveel ik die schoonmaakster gaf, maar ze kocht er wel twee nieuwe auto's van. Ik gaf wel meer mensen geld. Vroeg iemand vijfhonderd gulden, dan kreeg hij het. Vroeg iemand 32 duizend, dan gaf ik 32 duizend.'

Eén vaste gewoonte houdt Glenn aan in Londen: 'Overal waar ik at had ik altijd mijn eigen curry en mayonaise bij me. Dat heb ik altijd gedaan, zelfs toen ik later in China speelde. Ik had eens twaalf kilo bagageovergewicht bij de douane door mijn potjes curry en mayonaise. Ik hoefde maar voor vier kilo te betalen omdat ze me herkenden. Tegenwoordig zit die curry en mayonaise gelukkig in tubes.'

Glenn probeert zich zo goed mogelijk aan de Engelse gewoontes aan te passen, soms in details. 'Zo kocht ik een auto met het stuur rechts. Marc Overmars had in zijn tijd bij Arsenal het stuur links, maar ook in dat opzicht wilde ik me aanpassen. Ik had tenslotte voor drie jaar getekend bij Arsenal en wilde me aan alle gewoontes aanpassen. Die BMW was een automaat, dus ik had geen last van schakelen met mijn linkerhand. Ik was helemaal gek van die auto, alleen al door al die schitterende lampjes op het dashboard. Het was net een vliegtuig. Later had ik ook auto's waarin allerlei lampjes brandden, maar die gaven alleen maar aan wat er allemaal kapot was...'

Uiteraard rijdt Glenn ook in Engeland weer veel te hard en hij wordt dan ook aangehouden door een politieagent als hij de bolide uitprobeert. 'Die man had wel humor. Toen hij naast mij kwam zei ik heel hard: I feel like shit! Waarop die agent zei: "That's right, because you're in it". ("Dat klopt, omdat u erin zit".) Haha! Dat was dus mijn eerste bekeuring en er zouden er nog vele volgen.'

Glenn is bij Arsenal geen uitzondering met zijn gokproblemen. Paul Merson is niet alleen aan gokken verslaafd, maar ook aan alcohol en cocaïne. De kleurrijke middenvelder is daardoor regelmatig slachtoffer van de tabloids. Glenn is enige tijd kamergenoot van Merson. 'Hij vertelde me dat hij net gerehabiliteerd was en dat hij van al zijn verslavingen af was. We sliepen voor de wedstrijd tegen Crystal Palace op een kamer toen hij vroeg of hij mijn telefoontje even mocht lenen. Even later hoor ik hem zeggen: "Zet maar zoveel pond op die, zoveel pond op die", enzovoorts, enzovoorts. Zat-ie gewoon weer te gokken. Met mijn telefoon, omdat die van hem steeds in de gaten werd gehouden. Schitterende man, Paul Merson.'

'Ook aanvoerder Tony Adams, voor wie iedereen veel respect had, kampte met een alcoholverslaving. Dat maakte hij op een dag bekend in de kleedkamer. Net of wij het al niet wisten... Maar het getuigde wel van moed om dat zo openlijk toe te geven. Tony is er trouwens knap van afgekomen. Hij was heel belangrijk voor het team, ging altijd voorop in de strijd.'

Met spits Ian Wright, later samen met Dennis Bergkamp, heeft Glenn het beste contact bij Arsenal. 'Ik heb Ian zelfs een lied van André Hazes geleerd. Ik had hem eens een video laten zien waarop Hazes in een beetje beschonken toestand dat liedje zong van "In een discotheek, zat ik van de week, en ik voelde me zó alleen". Maar wel in een veel te laag tempo. Ian vond dat prachtig en kon dat op exact dezelfde manier nazingen. Schitterend! In die tijd dronk ik nog wel, maar minder dan bij Vitesse. Dat deed ik alleen nog als we op stap gingen. Dan dronk ik vaak Beck's bier, maar dat vond ik ook een beetje vies. Pas na drie glazen begon ik het een beetje lekker te vinden.'

Na het ontslag van George Graham wordt Stewart Houston interim-manager van Arsenal. Daar is Glenn niet blij mee. 'Houston zorgde voor een enorme omschakeling in speelstijl. De bal ging veel eerder met een lange trap naar de spitsen. Toch bleef ik onder Houston goed spelen en de sfeer in de spelersgroep bleef geweldig.'

Na Houston wordt Bruce Rioch in de zomer van 1995 manager van Arsenal. In die periode ziet Glenn na zijn jeugdtijd bij Ajax Dennis Bergkamp terug. Hij is overgekomen van Internazionale. De twee Nederlanders worden vanaf de eerste dag kamergenoten en klikken meteen weer. 'Dennis vloog toen al niet en kwam met zijn auto naar ons trainingskamp in Zweden ter voorbereiding op het nieuwe seizoen. Hij had een wekker, want ik sliep overal doorheen. Dennis komt

altijd rustig over, maar bij vrienden was hij soms nog gekker dan ik. Als die wekker afliep en ik bleef nog even liggen, dan kwam-ie naar me toe, sloeg me met een kussen vol op mijn bek en riep: “Opstaan!” En daarna liep hij fluitend naar de douche.’

Ook Dennis Bergkamp voelt zich meteen op zijn gemak bij zijn nieuwe kamergenoot. ‘Glenn was nog altijd Glenn: een heel warme persoonlijkheid, altijd vrolijk en vrijgevig. Zo stond er een enorme zak snoep op zijn nachtkastje waarvan hij zei: “Die is ook voor jou”. Ook zijn telefoontje kon ik gebruiken wanneer ik wilde. Glenn zat in die tijd nog geweldig in zijn vel. Het was ook een hele leuke groep bij Arsenal, ongelooflijk gezellig.’

Met Bergkamp beleeft Glenn ook de beste voetbalgrap uit zijn leven. Hoewel zelf het slachtoffer, kan hij er anno 2014 nog altijd daverend om lachen. ‘In Zweden vroegen die gasten op een ochtend of we de avond tevoren Eurosport hadden gekeken, maar dat hadden Dennis en ik niet gedaan. Ze vertelden me dat ze op tv de international situp championships – buikspierkampioenschappen – hadden gezien. Volgens hen was dat echt iets voor mij. Ze maakten me echt nieuwsgierig. Na elke training vroeg ik hoe dat nou precies ging, maar steeds hadden ze geen tijd.’

Maar op een dag laten ze Glenn na het diner eindelijk zien hoe die kampioenschappen in zijn werk gaan. ‘Ze moeten er een hele tijd mee bezig zijn geweest. Paul Merson ging op zijn rug liggen, hoofd op de grond met zijn voeten tegen zijn kont aan. Een andere speler hield zijn voeten op de grond. Nigel Winterburn hield een theedoek over zijn ogen zodat Paul niets meer zag. Nigel drukte die doek stevig vast op de grond. Paul moest in tien seconden zoveel mogelijk kracht verzamelen om omhoog te komen. Ze telden dus af van tien naar één, zijn voeten werden vastgehouden, zijn hoofd en die theedoek werden dan losgelaten. En dan moest hij omhoog schieten, met zijn ogen dicht. Maar Merson kon hijgend en puffend hooguit een paar centimeter van de grond komen. Dat lukte niemand, zeiden ze, want door de druk van die theedoek, was zijn evenwichtsorgaan helemaal verstoord. Maar omdat ik zulke sterke buikspieren had, moest het mij wel lukken, zeiden ze.’

Glenn gaat de uitdaging aan en ondergaat hetzelfde ritueel als Merson. Als de spelers weer hebben afgeteld van tien tot nul, gebeurt het. ‘Ze lieten me los en ik schoot als een speer omhoog. Wat ik niet wist, was dat Merson zijn broek had uitgedaan en met zijn kont over mijn gezicht was gaan staan. Ik had mijn ogen natuurlijk nog dicht. Ik kwam keihard en vol met mijn neus in de blote reet van Merson terecht... Gadverdamme! Ik kwam zó hard omhoog dat mijn hoofd bijna vastzat. Werkelijk iedereen, ook leden van de staf, lag in een deuk. Ook Dennis. Ze dachten dat ik boos was, maar ik moest er ook geweldig om lachen. Er bestond helemaal geen situp championship. Die anekdote maakte trouwens duidelijk dat die gasten van Arsenal me heel graag mochten. Ik heb die grap

later zelf nog eens uitgehaald bij RBC met Marcel van Helmond.'

Dennis Bergkamp bevestigt de anekdote van Glenn en schiet met terugwerkende kracht in de lach. 'Ik denk dat die gasten er al een week mee bezig waren. Alleen Glenn en ik wisten van niks. Glenn tuinde er met beide ogen in en ik heb daarna nooit meer een spelersgroep zó hard en massaal zien lachen. Sommigen lagen zelfs letterlijk op de grond van het lachen. Glenn nam het ook heel sportief op. Sindsdien noemden ze hem de international sitter.'

Vier keer in het Nederlands elftal

Ook bondscoach Guus Hiddink onderkent de kwaliteiten van Helder en laat hem in het Nederlands elftal debuteren tijdens een oefenduel met Frankrijk op 18 januari 1995 in Utrecht. Glenn is op dat moment dus nog net speler van Vitesse. De opstelling voor dat duel: Ed de Goeij; Stan Valckx, Danny Blind, Frank de Boer, Arthur Numan; Aron Winter, Clarence Seedorf, Wim Jonk; Marc Overmars, Michael Mols, Glenn Helder.

‘Mols en ik waren de enige twee debutanten. Het contact met Hiddink was heel goed. Hij was vooral heel duidelijk en gaf me veel vertrouwen. Het ging niet goed en het ging niet slecht in die wedstrijd, we verloren met 1-0. Gelukkig was het maar vriendschappelijk. Ik weet nog wel dat ik door Eric Cantona werd gepoort. Ik kwam als een blinde in en dat moet je bij Cantona natuurlijk niet doen. Doe! Ik werd wel geselecteerd voor de eerstvolgende interland, op 22 februari tegen Portugal, maar een dag eerder moest ik met Arsenal tegen Nottingham Forest spelen. Ik koos toen voor die wedstrijd.’

Glenn is er wel weer bij voor de uitwedstrijd tegen Malta op 11 oktober 1995 (0-4, drie goals van Marc Overmars en één van Clarence Seedorf) en op 15 november in Rotterdam tegen Noorwegen. ‘We moesten winnen van Noorwegen om nog een beslissingswedstrijd tegen Ierland te spelen voor één plaats op het EK van 1996. Ik weet nog goed dat Emile Ratelband in de spelerstunnel op weg naar het veld stond. “Tjakka! Het wordt 3-0. Tjakka!”, riep hij. En verdomd, het werd inderdaad 3-0. Wim Kieft riep mij nog uit tot Man of the Match.’ (Goals van Clarence Seedorf, Youri Mulder en Marc Overmars.)

Guus Hiddink selecteert Glenn vooral op basis van een aantal wedstrijden die hij bekijkt op Highbury. ‘Daar reisde ik met de ondergrondse naartoe en een paar haltes voor het stadion stapte ik al uit. Heerlijk om op weg naar Highbury die typische voetbalsfeer op te snuiven. Na afloop van de wedstrijden vroeg ik Glenn of hij me een paar haltes vanaf het stadion wilde afzetten. Zo ontliep ik de drukte. De eerste keer wist ik niet wat ik meemaakte. Hij bleek in een enorme BMW te rijden. Vanaf een meter of honderd hoorde ik ineens een heel zwaar geluid. Bleek dat Glenn de auto vanaf die afstand al kon starten. Dat was voor die tijd heel bijzonder.’

Eenmaal in de auto, verbaast Hiddink zich opnieuw. ‘Glenn had een enorme geluidsinstallatie ingebouwd. Het viel me nog mee dat hij naar buiten kon kijken. Het was een complete concertzaal en daar kwam natuurlijk een schitterend geluid uit.’

De beslissingswedstrijd tegen Ierland op 13 december 1995 is in Liverpool. Het Nederlands elftal ziet er die dag als volgt uit: Edwin van der Sar; Michael

Reiziger, Danny Blind, Clarence Seedorf, Winston Bogarde; Ronald de Boer, Dennis Bergkamp, Edgar Davids; Marc Overmars, Patrick Kluivert, Glenn Helder. In dat team is Glenn de enige speler die niet voor Ajax uitkomt of uitkwam. Bergkamp: 'Ook in die wedstrijd pakte Glenn het niveau weer prima op. Hij was op dat moment echt de vaste linksbuiten, Overmars speelde aan de rechterkant, terwijl hij normaal gesproken ook op links stond.'

De eerste drie interlands van Glenn kan Guus Hiddink zich niet meer herinneren, de vierde des te beter. 'Met Glenn op links en Marc Overmars op rechts had ik twee supersnelle buitenspelers die voor ruimte zorgden. Dat ging heel goed. Ik vond het een mooie wedstrijd waarin Glenn zeker niet uit de toon viel. Het was vooral een goede teamprestatie. Glenn had heel sterke oprispingen, maar was niet erg stabiel. Hij was een echte sfeermaker. Na het diner op de avond voor de wedstrijd tegen Ierland ging hij ineens achter een piano zitten en begon te spelen. In een mum van tijd stonden alle internationals om hem heen mee te zingen. Geweldig. Ik kreeg nog kritiek van mensen die het ongepast vonden, zoveel lol maken voor zo'n belangrijke wedstrijd. Ik vond het juist heel leuk. Tekenend voor de sfeer.'

Dankzij twee goals van Patrick Kluivert plaatst Oranje zich voor het EK in Engeland, maar daar zal Glenn niet meer bij zijn. 'Ik speelde tot die interland tegen Ierland goed bij Arsenal, geen twijfel mogelijk dat ik linksbuiten zou blijven in het Nederlands elftal. Dat Hiddink Overmars aan de rechterkant had gezet zei al genoeg. Het ging best lekker tegen Ierland. Uit een voorzet van mij kopte Kluivert nog op de lat. Maar eerst had ik na die interland flinke buikgriep en daarna ging ik steeds minder spelen bij Arsenal. Vooral daardoor ben ik mijn plaats kwijtgeraakt bij het Nederlands elftal.'

Glenn maakt nog een kanttekening bij zijn laatste interland. 'Die wedstrijd speelde ik tegen Kelly, de rechtsback van Leeds United. Elke keer als we met Arsenal tegen Leeds speelden, liet ik Kelly alle hoeken van het veld zien. Maar het had die wedstrijd in het Nederlands elftal beter gekund. In mijn eerste drie interlands stond Arthur Numan linksback. Die speelde mij constant aan, maar tegen Ierland was Winston Bogarde linksback. Die trok veel meer naar binnen en speelde dan Winter of Davids aan. Ajacieden onder elkaar, begrijp je? Maar ik moet zeggen dat op die manier wel de eerste goal van Kluivert tot stand kwam. Voor het team was het dus goed, maar voor mij jammer. Bogarde is trouwens een wereldvent hoor, hij was ook een van de weinigen die mij geholpen heeft met mijn financiële problemen. Maar voetballend speelde ik met Winston minder dan met Arthur.'

Ook geen kwaad woord over Guus Hiddink: 'Ik zie hem nog wel eens in Amsterdam. Op het veld van Zeeburgia worden altijd rondootjes gedaan met echte liefhebbers, zoals Frank Rijkaard, Henk Wisman, Freek de Jonge, Danny Muller, Simon Tahamata en Guus Hiddink dus. Dat gebeurt al zo'n dertig jaar. Ik

ben daar dus ook vaak bij, net als Ome Sjaak Swart. En hij ziet het spelletje nog steeds hoor. Bij een een-twee legt hij alleen de bal wel eens op je strot en dan scheldt hij je verrot waarom je de bal niet terugkaatst. Maar ik heb nog steeds zwaar respect voor wat Ome Sjaak met een bal kan. Als hij eenmaal op gang is, dan is Ome Sjaak best nog snel. Hij was in een wedstrijd van Lucky Ajax over een afstand van een meter of vijf zelfs eerder bij de bal dan zijn tegenstander. En hij legt de bal nog perfect over de verdediging van de tegenpartij heen.'

'In de begintijd van die rondootjes deden daar allemaal grote jongens aan mee die terugkwamen van een blessure. Het is een begrip in Amsterdam. Elke Amsterdamse topspeler is daar ooit geweest. Die rondootjes waren van een enorm hoog niveau. Als je niet echt goed kon voetballen, kon je niet eens meekomen. Als ik in het Nederlands elftal was gebleven na die wedstrijd tegen Ierland en had meegedaan aan het EK van 1996, dan had mijn leven er misschien heel anders uitgezien.'

Hiddink krijgt per definitie een knuffel van Glenn als ze elkaar treffen op het veld van Zeeburgia. 'Hij geeft me nog net geen kus. Glenn blijft ook altijd u tegen me zeggen, zijn manier om respect voor mij te tonen. Als ik bij zo'n rondootje een foutje maak en in het midden moet, wil Glenn steeds dat hij in mijn plaats erin gaat. Dat wil ik natuurlijk niet, maar hij duwt me dan gewoon opzij. Hij is altijd een bijzondere jongen gebleven.'

Ook Hiddink is op de hoogte van de escapades van Glenn tijdens zijn voetballoopbaan, maar dat was niet de reden dat de linksbuiten na de interland tegen Ierland niet meer werd geselecteerd. 'Hij speelde niet zo vaak meer bij Arsenal. En of dat nou door blessures of vormverlies was, weet ik niet meer. Ik ben hem wat uit het oog verloren. Grappig dat je elkaar dan jaren later weer tegenkomt op het veld van Zeeburgia.'

De neergang bij Arsenal

Glenn begint vol goede moed aan het nieuwe seizoen bij Arsenal, ook al omdat de nieuwe manager Bruce Rioch zijn vertrouwen in hem uitspreekt. 'Ik kreeg nummer 11, ik bleef dus basisspeler. Rioch zei me: *"I want you to play football for me, I like your kind of player"*. Er was ook niets op mij aan te merken, ik trainde als een gek, liep altijd voorop. In de partijtjes speelde ik altijd tegen Lee Dixon, onze rechtsback. In de voorbereiding zei hij me nog: "Doe eens een beetje rustig aan joh, het seizoen is nog niet eens begonnen". Ik liep Dixon namelijk constant voorbij. Ik was dus in alle opzichten goed bezig.'

In de eerste oefenwedstrijd tijdens de voorbereiding op het seizoen in Zweden bevestigt Glenn zijn vorm. 'Dat was het eerste duel waarin Dennis meespeelde. Ik scoorde twee keer en gaf drie assists. Na afloop gaf Rioch me nog een compliment: "Glenn, well played". Hij voegde er alleen aan toe dat hij Paul Merson eens aan de linkerkant wilde proberen in een volgend oefenduel, voor het geval ik eens geblesseerd zou raken. En wat gebeurde er? Sinds die wedstrijd heb ik geen enkel oefenduel meer in de basis gestaan. Ik was puur de twaalfde man geworden.'

Ook in de eerste competitiewedstrijden van het seizoen is Glenn wissel, maar hij valt wel steeds in. 'Na zes wedstrijden kwam ik eindelijk in de basis en uitgerekend in dat duel, met Southampton, maakte Dennis zijn eerste doelpunt voor Arsenal. Omdat Dennis nog niet had gescoord, kreeg hij al aardig wat kritiek in de Engelse kranten. Maar op de trainingen zag je gewoon dat Dennis in de hoogste categorie zat. Die doelpunten zouden heus wel komen, hij moest na dat jaar bij Inter gewoon even wennen aan het veel offensievere Engelse voetbal.'

'In die wedstrijd tegen Southampton maakte ik een actie en liep alleen op de keeper af. Ik had ooit Finidi George gezien bij Ajax tegen Bayern München. Dat werd 5-2 en Finidi maakte een goal met buitenkant rechts, de bal ging met een boog om de keeper heen. Ik wilde hetzelfde doen, maar dan wél met de buitenkant links. Maar ik raakte die bal zó verkeerd dat hij niet eens over de achterlijn ging, maar over de fucking zijlijn. Ik werd zó kwaad op mezelf dat de eerstvolgende bal die ik zou krijgen iets goeds moest opleveren.'

Glenn schetst vervolgens exact zijn eerstvolgende actie: 'Nigel Winterburn nam een inworp vanaf onze eigen helft. Hij gooide de bal in mijn richting. Doordat de bal één keer stuiterde kon ik meteen al een tegenstander passeren. Ik zocht vervolgens de rechtsback op, maakte een schijnbeweging en sprintte van hem weg. Ik keek naar rechts, zag Dennis die tussen een aantal verdedigers stond. Ik gaf hem een perfecte voorzet, precies tussen die verdedigers. Dennis knalde de bal perfect met een halve karatetrap in één keer

uit de lucht op doel, een schitterende goal. Op tv-beelden zie je mij eerst kijken naar Dennis en na zijn goal zie je de enorme opluchting bij mij. Die beelden heb ik nog ergens op band staan.'

Bergkamp bevestigt de versie van Glenn tot in detail: 'Het klopt precies. Alleen heeft Glenn dat verhaal nu wel érg veel verteld...'

Na de wedstrijd tegen Southampton, waarin Glenn nota bene is uitgeroepen tot Man of the Match, zit hij voor het eerstvolgende duel met Chelsea wéér op de bank. 'Het bleef steeds maar erin-eruit bij Rioch. Ik werd er gek van. Ik vond hem gewoon een geweldige eikel. Hij wilde me zelfs omturnen tot linksback. Maar op een gegeven moment kon hij niet meer om me heen en kwam ik eindelijk in de basis.'

Glenn gaat in Londen wel regelmatig op stap, soms met Regi Blinker die bij Sheffield Wednesday speelt. 'We gingen naar een hele chique discotheek, waar je met een spijkerbroek absoluut niet naar binnen mocht. Ik kwam er vaak, ze noemden mij daar *The Governor*. Er was maar een klein parkeerplaatsje met allemaal heel exclusieve auto's. Daar was nog een plekje vrij waar mijn grote BMW absoluut niet kon staan. Er stond een enorme rij wachtenden voor de deur. De portier, die mij goed kende, haalde vervolgens de uitsmijter naar buiten, een gigantisch grote kerel. Die stuurde gewoon die rij wat naar achteren zodat ik mijn auto toch nog kwijt kon. Ik schaamde me de tering voor al die mensen. Ik was natuurlijk veel liever net als iedereen zelf in die rij gaan staan en was dan eerst drie kilometer gaan lopen om mijn auto kwijt te kunnen. Nu moesten al die mensen naar achteren. En voor wie dan wel? Voor mij... Het was allemaal goedbedoeld, maar ik voelde me zó opgelaten.'

Bovendien geeft Glenn nog steeds regelmatig geld weg. 'Ik was echt van plan te gaan sparen bij Arsenal, maar daar kwam weer geen reet van terecht. Ik kocht bijvoorbeeld kleding voor iedereen die bij me op bezoek kwam en dat was geen goedkope kleding. Ik kocht schoenen van vijfhonderd gulden, noem maar op.'

'Als ik naar Nederland ging had ik altijd twee creditcards van Barclays bij me. Wanneer iemand een telefonische vraag bij zijn bank heeft, krijgt hij een medewerker aan de lijn, maar ik kreeg meteen de manager. Die sprak ik eerst over mijn creditcards en uiteindelijk ging het gesprek over Arsenal. Vervolgens kon ik zo'n card weer flink opwaarderen. Als ik naar Londen terugging, stond er weer niks meer op die rekening. Die moest ik dan weer aanvullen.'

Bij zijn overtochten naar Amsterdam neemt Glenn regelmatig stiekem deel aan toernooien in Nederland. 'Op het veld, in de zaal, het maakte me allemaal niet uit. Ik vond het schitterend. Het mocht natuurlijk niet van Arsenal, maar ze zijn er nooit achter gekomen.'

Ondanks zijn uitbundige levensstijl verschijnt Glenn slechts twee keer in de

boulevardbladen en dat nog met vrij onschuldige verhalen. 'Dat waren twee artikelen over mijn gokken, wat in Nederland al lang bekend was. Ik heb in dat opzicht geluk gehad. Zo ging ik eens een tijdje om met een meisje dat ik opeens in de krant zag staan met een andere voetballer. Ze kraakte die gast helemaal af. Hij presteerde niks in bed, was alleen maar op zichzelf gericht; dat soort dingen. Later kwam ze in de bladen met een bekende bokser, over wie ze ook allemaal negatieve verhalen vertelde. Maar over mij heeft ze gelukkig nooit wat gezegd.'

Zijn eerste interview in een Engelse krant is niettemin geen succes. 'Het was een vrouwelijke journalist. Ze vroeg wat voor type voetballer ik was. Ik zei daarop dat ik net zo'n type was als Bryan Roy die in die periode bij Nottingham Forest speelde. Stond er de volgende dag in die krant dat ik mezelf beter vond dan Bryan Roy... Het sloeg nergens op.'

Soms betalen Britse boulevardbladen verklikkers als die spectaculair nieuws over een vip melden. 'Zo'n tipgever kreeg zelfs tienduizend pond als het een leuk verhaal opleverde. Als je bij Arsenal speelt, ben je echt interessant voor die bladen, maar niemand heeft ooit iets over mij geklikt. Zo werd ik eens aangehouden terwijl ik wat gedronken had. Regi Blinker was daarbij. Maar zelfs dat kwam niet in de krant.'

Glenn heeft wel vreemde gewoontes, maar die komen ook niet in de publiciteit, weet zijn vriend Armand Doorn. 'Hij moest bijvoorbeeld 's morgens eerst in zijn schoenen blazen, anders had hij een rottag.'

Glenn nodigt met grote regelmaat familie en vrienden uit in Londen. Een van hen is Celso Cyrus met wie Glenn al jaren bevriend is. 'Het was een heel gekke tijd. Als we bijvoorbeeld bij zijn auto terugkwamen na het stappen, stond er een aantal meisjes te wachten bij zijn BMW. Ze hadden elk een nummertje waaruit je kon kiezen. Glenn had de vrouwen letterlijk voor het uitzoeken. Alle deuren gingen open voor Glenn, die een soort god was in Londen.'

Ook Armand Doorn hoort tot de genodigden. 'Dat was altijd heel gezellig. We hebben er prachtige feesten meegemaakt. Glenn had zelfs een eigen taxichauffeur over wie hij de hele dag kon beschikken. Het belangrijkste wat die man moest doen was een maaltijd halen bij McDonald's. Daar was Glenn gek op. Glenn was een echte goedzak. Hij heeft zelfs eens drie maanden een hotel voor een jongen betaald die hij amper kende.'

Na de winterstop komt Glenn begin 1996 steeds minder in het veld bij Arsenal, ook al door een langdurige blessure. Hij gaat daardoor weer meer drinken. 'Op een gegeven moment was er voor Arsenal niks meer te winnen of te verliezen. We stonden kleurloos in de middenmoot. Vanaf dat moment probeerde Rioch al de spelers te lozen die hij er volgend seizoen niet meer bij wilde hebben. Dat heeft hem later nog de kop gekocht, toen hij Ian Wright probeerde kwijt te raken.'

Er ontstaat zelfs een daverende ruzie tussen Rioch en Wright. 'In de rust van een wedstrijd. Rioch begon te schreeuwen als een gek: fucking this, fucking that. Op een gegeven moment stond hij voor de neus van John Hartson, die hij helemaal verrot schold. De spetters zaten in het gezicht van Hartson, maar hij zei niks terug. Daarna kwam hij bij Ian Wright die tegen Rioch riep: "Get the fuck out of my face, man!" Rioch zei daarop dat er niemand groter was dan de club, dus ook Ian Wright niet. Het was echt oorlog tussen die twee. Op een gegeven moment wisselde Rioch Ian Wright in een andere wedstrijd. Ian kreeg een trainingsjack en gooide dat zó voor de voeten van Rioch. Het hele stadion scandeerde: "Rioch out! Rioch out!". Nou, dan weet je het wel, dan zijn je dagen geteld.'

Rioch mag de voetbaljaargang nog wel afmaken bij Arsenal. Het seizoen erop is Arsène Wenger zijn opvolger. Wenger is tot oktober 1996 werkzaam bij de Japanse club Grampus Eight. Tot 1 oktober 1996 fungeert Stewart Houston opnieuw als interim-manager. In die periode zit Glenn meestal op de tribune. En ook na de komst van Wenger blijft hij daar. De Franse trainer heeft Arsenal geanalyseerd en is onder meer tot de conclusie gekomen dat er geen plaats meer zal zijn voor Glenn.

'Ik mocht weg van Wenger, hij was daar heel eerlijk in en ik kon me dat ook best voorstellen. Hij had zelfs een aantal clubs voor me, onder andere Strassbourg. Dat zegt genoeg. Wenger had ook ongetwijfeld gehoord dat ik die periode veel aan het stappen was. Als hij een half jaar eerder was gekomen, toen ik nog goed speelde, dan had hij me ongetwijfeld gehouden. Wenger kwam gewoon te laat voor mij.'

Ook Bergkamp signaleert de neergang bij Glenn: 'Hij was vaak down in die periode, dat was niet de echte Glenn. Het kwam niet alleen doordat hij zijn plaats was kwijtgeraakt, maar ook doordat hij veel privéproblemen had. Ik ben nog eens met mijn vrouw en met Rob Jansen bij hem thuis geweest om op hem in te praten. We probeerden hem ervan te overtuigen dat je als voetballer je toekomst in vijftien jaar tijd veilig moet stellen. Maar het hielp niet. Ik wist ook niet precies wat er aan de hand was met Glenn. Ik hoorde meestal alleen wat van Rob. Iedereen probeerde Glenn te helpen, want werkelijk iedereen vond hem een gouden jongen. Toen Wenger liet weten dat hij niet verder wilde met Glenn, kreeg hij het nog moeilijker.'

Tony Adams, aanvoerder van Arsenal en clubicoon, maakt Glenn in diens Londense tijd van nabij mee en maakt de balans op: 'Om te beginnen had Glenn de pech dat hij de laatste aankoop was van George Graham, kort voor diens ontslag. Glenn kwam bovendien niet op de prettigste manier bij de club binnen omdat was uitgelekt dat hij een enorm hoog contract had. Hij kon daar natuurlijk niks aan doen, maar dat zorgde wel voor een hoop commotie rondom hem. Daar zal Glenn best last van hebben gehad. Ik had hem in die tijd graag willen

helpen, maar ik zat juist toen midden in mijn alcoholprobleem.'

Maar ook Adams beseft dat het ontslag van Graham en zijn hoge salaris niet alleen de oorzaken waren van zijn uiteindelijke mislukking bij de club. 'Er waren natuurlijk veel meer oorzaken, maar daar wil ik niet op ingaan omdat ze buiten het veld lagen. Laten we zeggen dat Glenn wat instabiel was waardoor zijn ontwikkeling werd geremd. Marc Overmars, die Glenn opvolgde, was eenzelfde type speler, maar veel stabiel. Daardoor is Marc wél geslaagd bij Arsenal. Buiten het veld vond ik Glenn in elk geval een heel zachte, vriendelijke en vrolijke jongen. Ondanks zijn instabiliteit heeft hij toch nog een aantal goede wedstrijden gespeeld. Ik heb vaak om hem moeten lachen. Met zijn drumsessies vermaakte hij de hele groep. Ik zal ook nooit die enorme auto van hem vergeten die je op afstand kon starten. Ik vind Glenn een goed mens en ik ben blij te horen dat het nu goed met hem gaat.'

Bijkomen bij Benfica

In die roerige tweede helft van het seizoen 1995/96 brengt Glenn Rob Jansen soms tot wanhoop bij Arsenal. 'Daar heb ik echt spijt van. Rob regelde alles voor me, maar ik maakte er een potje van. Als ik echt naar Rob had geluisterd, was ik nu multimiljonair geweest. In de zomerstop was er nog geen belangstelling voor me. Ik zat daarna voortdurend op de tribune bij Arsenal. Maar in november 1996 kon ik naar Benfica op huurbasis. Dat had Rob toch weer mooi geregeld. Benfica zou mijn salaris betalen. De belasting is in Portugal een stuk gunstiger dan in Engeland, zodat ik er netto zo'n twintig procent op vooruitging. En gokken deed ik in Lissabon niet meer.'

Bij aankomst op het vliegveld van Lissabon wacht Helder een heldenontvangst. 'Het leek wel of ze Marco van Basten hadden aangetrokken. Er stonden een heleboel journalisten en cameraploegen. Ook bij mijn presentatie in het stadion was het enorm druk.'

Glenn komt eindelijk weer in actie en speelt de eerste twee wedstrijden voor Benfica naar eigen zeggen goed. 'De trainer, de Braziliaan Paulo Autuori, was enthousiast en vond dat Benfica mij moest kopen. Arsenal vroeg zes miljoen gulden en dat vond Benfica te gortig. Ik bleef dus op huurbasis. Maar ik had weer de pech dat de trainer die het in mij zag zitten plotseling vertrok en even daarna stapte het bestuur dat mij aangetrokken had, óók op.'

De situatie van Arsenal lijkt zich bij Benfica te herhalen. 'De nieuwe trainer Manuel José nam zijn eigen spelers mee, zodat ik weer minder aan spelen toekwam. Aan het eind van het seizoen probeerden ze nog een spelletje met me te spelen door mijn laatste maandsalaris van zestigduizend gulden niet te betalen. Uiteindelijk is dat nog goed gekomen.'

Ook in Lissabon doet Glenn weer nieuwe ervaringen op. 'Het was echt abnormaal warm waardoor we 's morgens vroeg en pas later in de avond konden trainen. En wat deed die José? Hij liet ons drie-tegen-drie-spelen met één keer raken. Twee uur lang! En dat op een oppervlakte van zestig bij zestig meter op een half veld. Je moest enorme afstanden afleggen in volle sprint. Echt niet normaal.'

'Je had bij Benfica geloof ik ook veertig trainers: een om de pionnen uit te zetten, een ander om aan te wijzen waar ze moesten staan, iemand die zei hoe ze moesten staan en weer een ander die ze weer op moest ruimen. We hadden acht masseurs en ook acht massagetafels. Die gasten stonden de spelers alleen maar te aaien in plaats van ze stevig te masseren. Het sloeg nergens op, maar ze deden bij Benfica verder wel alles om je beter te maken.'

Op een dag is Glenn tijdens een training slachtoffer van voetbalhumor die

kennelijk universeel is. 'We moesten heel veel rondjes lopen. Ik liep weer eens voorop, toen ik die gasten tot mijn verbazing ineens een heel andere kant op zag lopen. Waren die rotzakken stiekem omgekeerd en liep ik in mijn eentje voor lul. Ze lachten zich rot. Maar dat was toch ook weer een bewijs dat ze me wel mochten. Ik had me ook meteen aangepast en probeerde zo snel mogelijk wat Portugees te leren. Het was een leuke groep.'

Glenn komt duidelijk tot rust bij Benfica. Hij doet weinig gekke dingen meer en woont mooi aan de kust in Cascais met zijn vriendin Manon. 'Ik ben in de acht maanden dat we in Portugal waren precies één keer uit geweest. Gokken deed ik in Lissabon al helemaal niet. Ik heb er ook vis leren eten. Heerlijk man. Ik werd vooral goed opgevangen door Michel Preud'homme, de beste keeper die ik ooit heb meegemaakt, samen met Edwin van der Sar natuurlijk. Michel regelde alles voor me: mijn huis, mijn schotel, noem maar op. Een topgozer. João Pinto was mijn maatje. Hij was een grootheid bij Benfica, maar gedroeg zich heel normaal. De Brazilianen waren ook geweldige gasten en we hadden ook een paar leuke Roemenen.'

Glenn verbaast zich over de techniek van zijn ploeggenoten. 'Ik heb nog nooit zoveel techniek gezien bij een rondootje. Ze konden je echt poorten, ook als je je benen helemaal bij elkaar hield. Ik snap nóg niet hoe ze dat deden. Het vervelende was alleen dat ze dat soort leuke dingen ook in de wedstrijden uithaalden. Sommigen draaiden drie keer om hun as voordat ze een pass gaven, terwijl ik juist zo snel mogelijk gelanceerd moest worden. Ze haalden het tempo er helemaal uit. We werden dat jaar ook geen kampioen, dat werd FC Porto. Maar ik vond Benfica wel een schitterende club. Het grappige is ook dat Helder een Portugese naam is. Daardoor werd ik wel eens met een ander verward.'

In totaal speelt Glenn elf competitiewedstrijden voor Benfica. Hij mist een groot aantal duels door een ernstige enkelblessure waardoor hij zelfs een ingrijpende operatie moet ondergaan. 'Ik liep die blessure op door een heel raar moment. Kijk, bij mij moest je twee dingen niet doen: spugen en een elleboog geven. In een vriendschappelijke wedstrijd kreeg ik een elleboog en nog voordat ik de grond weer raakte gaf ik die tegenstander een keiharde teringschop. Daarvoor kreeg ik mijn enige rode kaart in Portugal. Door die schop liep ik zelf een ernstige enkelblessure op waarvan ik nog heel lang last heb gehouden.'

Glenn is kennelijk populair bij Benfica, want terwijl de supporters de auto's van de spelers na een nederlaag regelmatig beschadigen, blijft de bolide van Glenn ongedeerd. 'Ik reed aanvankelijk in een Fiat van de club, maar later liet ik mijn BMW uit Londen overkomen. Bij de club raadden ze me aan niet met de auto naar de club te komen. Ik deed het toch en mijn auto is nog nooit door iemand aangeraakt, terwijl de auto's van andere spelers belaagd werden als ze het stadion uit reden. Ik denk dat de supporters zagen dat ik altijd mijn best deed.'

Het voetbal is sowieso spijkerhard in Portugal. ‘Na mijn komst kwam er meteen een mannetje bij me. Ik moest van hem gaan staan, hij trok een kous bij me aan tot mijn knie en stak aan de achterkant een ijzeren pin in de lengte mijn kous, van mijn knieholte tot mijn achillespees. Om die kous smeerde hij gips. Je moest tien minuten blijven staan. Dat gips werd in die tijd keihard en vervolgens zaagde hij die ijzeren pin ppppprrrrrrttttt open en haalde die eruit. Dan trok hij het gips van je been en wat hij overhield was je scheenbeschermer. Die was een week later klaar.’

‘Zelfs op de training moest je verplicht trainen met die scheenbeschermers. In de wedstrijden kwamen ze soms met vliegende tackles met twee benen vooruit op je af. “Doorspelen, doorspelen!”, riep de scheidsrechter dan. Sommige acties waren echt niet normaal. Daarom begreep ik ook waarom ik die bijzondere scheenbeschermers moest dragen.’

Een andere tegenvaller voor Glenn zijn de dopingcontroles in het Portugese voetbal. ‘Ik was bijna altijd de lul. Als de controle eraan kwam, riepen ze in de bus al *Glenn!* Dat riepen ze omdat ik na bijna elke wedstrijd er na loting werd uitgepikt. Na de wedstrijd was het moeilijk gelijk te plassen. Dat had ik vóór de wedstrijd en meestal ook nog in de rust al gedaan. Omdat ik niet kon plassen ging de bus al weg en een bestuurslid moest met zijn auto op mij wachten. En maar water drinken, tot ik eindelijk kon pissen. Dan kwam er meestal geen eind meer aan. Dat arme bestuurslid moest op de terugweg voortdurend stoppen omdat ik weer moest pissen. Er staan nu heel wat Glenn Helder-bloemetjes langs de wegen in Portugal... We konden voor elke wedstrijd een vitamine-injectie krijgen en dat waren ook echt vitamines. Ik heb dat maar één keer gedaan. Bij dopingcontroles werd bij mij dan ook nooit iets onrechtmatig gevonden.’

Aan het eind van het seizoen keert Glenn, nog altijd geblesseerd, terug naar Arsenal. Hij heeft nog steeds last van zijn linkerenkel. Het huurcontract met Benfica krijgt geen vervolg. ‘Maar tot de laatste maand, met dat gezeur over mijn salaris, heb ik er een prachtige tijd gehad.’

Zwaar gokverslaafd

De perioden waarin Glenn vanaf zijn tienertijd vele honderden gulden verspeelt aan gokautomaten zijn slechts kinderspel vergeleken met het vervolg. 'In het begin speelde ik alleen in gokhallen. Niet op één kast, nee, altijd op meerdere kasten. Dan kon je een houtje in die drukknop zetten zodat die vanzelf bleef werken. Het leukste vond ik als al die lampjes *ppprrrtt* gingen knippen als ik iets gewonnen had. Het geld interesseerde me niet. Ik speelde in Amsterdam, Rotterdam, Zoetermeer, Arnhem, noem maar op.'

'Als je vaak op die kasten speelt, ga je ze leren kennen. Ze hadden een wettelijk uitbetalingspercentage, ik meen iets van zeventig procent. Dus van elke gulden keerde hij ongeveer zeventig cent uit. Tegenwoordig is dat percentage veel hoger, rond 95 procent. Toch wilde je gewoon niet verliezen van die kast, tegen beter weten in.'

Het komt regelmatig voor dat mensen achter Glenn wachten tot hij is uitgespeeld waarna ze de gokkast waarop hij speelt overnemen. 'Ik kwam er op een gegeven moment achter dat in elke fucking gokhal een aantal mensen samenwerkte. Dat waren groepjes van een man of acht, steeds in een andere samenstelling, die dag in dag uit elke kast waarop werd gespeeld in de gaten hielden. Als een kast vrijkwam waarin veel geld was gegaan, doken ze daar als aasgieren op omdat die kast zo langzamerhand moest gaan uitbetalen. Die gasten maakten daar hun werk van en verdienden elk soms tienduizend gulden per maand. In het begin dacht ik dat het ook allemaal verslaafden waren, maar het tegendeel was waar.'

'Pas jaren later, toen ik bij Arsenal speelde en vaker in gokhallen kwam, merkte ik pas dat die gasten samenwerkten. In de beginperiode had ik niet meer dan tachtig gulden bij me om te gokken. Dat was vooral in mijn Sparta- en Vitesse-tijd. Hoewel, bij Vitesse gokte ik wat minder doordat ik het uitgaansleven had leren kennen.'

Eenmaal in Londen bij Arsenal vergaat Glenn de lust om te gokken. 'In Londen stonden kasten waar ik geen reet aan vond en die ik ook niet begreep. In die tijd kwam ik regelmatig in Amsterdam, vooral om weer te gokken. Ik nam altijd tweeduizend gulden mee en daar kon ik dan een hele dag mee gokken, nog steeds in gokhallen. Ik had ook drie- of vierduizend gulden mee kunnen nemen, maar ik vond tweeduizend gulden gewoon een prettig bedrag om bij me te hebben. Meestal had ik dan 's avonds iets van achttienhonderd gulden over. Soms was dat zeventienhonderd, een andere keer eenentwintighonderd. Daar schommelde het tussen, maar het was nooit duizend of vierduizend gulden.'

'Dan speelde ik op tien kasten tegelijk. Ik stak een houtje tussen de drukknop

zodat die dus automatisch bleef doorgaan. Als een gokkast leeg was, gooide ik 'm weer vol. Zo was ik constant bezig en raakte steeds meer gokverslaafd. Ik gaf in de gokhallen ook steeds vaker geld aan mensen die ik vaak zag en niets meer hadden. Een meiertje of zo, honderd gulden.'

Sommige gokkers haken af als ze Glenn zien zitten en hij alle kasten bezet houdt. 'Dan dachten ze dat ze er voorlopig toch niet tussenkwamen en dan vertrokken ze maar weer. Door de blessure die ik bij Arsenal had kon ik niet voetballen en zat ik dagen achtereen aan die kasten. Op een gegeven moment had ik daar geen zin meer in. Ik was erop uitgekeken. De kick was weg, maar ik wilde nog steeds wel blijven gokken. Ik besloot daarop het eens in het casino in Amsterdam te proberen.'

Dat betekent het begin van het einde. De bedragen die Glenn verspeelt worden steeds groter. Hij is onmiskenbaar zwaar verslaafd. 'In het casino had je heel andere gokkasten dan ik gewend was. Je had kasten van een vijfje per druk en op diezelfde kast kon je zelfs een tientje per druk spelen. Dat was zelfs voor mij heel apart, want bij de normale gokkasten speelde je maar een kwartje per druk. In plaats van twintig keer kon je met vijf gulden nu dus maar één keer drukken. Vier kasten waren ook nog eens aangesloten op een grote kast die boven in het casino stond en waarop je een jackpot kon winnen.'

'Als je drie zevens op een rij had in de kleuren rood of wit of blauw, dan kreeg je in één keer iets van vijftienhonderd gulden uitbetaald. Speelde je een tientje per druk en er kwamen drie zevens in dezelfde kleur, dan kreeg je iets van vierduizend gulden. Kreeg je drie zevens in de drie verschillende kleuren rood, wit en blauw, dan ging je naar boven, naar de jackpot. Maar dat heb ik nooit meegemaakt.'

Zo raakt Glenn per avond vaak duizenden guldens kwijt. 'Ik ging dus ook met tientjes spelen, dat gaf me een nieuwe kick. Die kasten kon je alleen niet met een houtje vastzetten, zodat ik maar op één kast tegelijk kon spelen. Gelukkig maar, anders was ik nog veel eerder naar de klote geweest.'

Aanvankelijk wisselt Glenn na zijn entree in het casino een briefje van duizend gulden in tweehonderd vijfjes. In totaal neemt hij steeds tienduizend gulden mee. 'Die duizend gulden waren meestal zo op. Dan wisselde ik maar weer duizend of tweeduizend gulden en liet ik mensen voor mij spelen op andere kasten. Ik gaf ook geld weg, meestal aan oudere mensen die ik zielig vond. Vaak gaf ik zo iemand wel duizend gulden. Ik kreeg zelfs mijn eigen kruk. Normaal zat een kruk vast aan een kast, maar ik kreeg dus een aparte kruk. Mensen spraken me vaak aan, als ik bijvoorbeeld met een interview op tv was geweest. Ach, hoeveel mensen daar niet rondliepen die ook zwaar verslaafd waren... En allemaal ontkenden ze het, hè. Ik ook natuurlijk.'

Van de tienduizend gulden waarmee Glenn gokt houdt hij er aan het eind van

de dag meestal zeventienduizend over. 'Als ik eens wat won, gaf ik meteen weer wat aan die oudjes. Als ik dat niet gedaan had, dan zou ik meer geld hebben overgehouden. Ik begon om kwart over twee 's middags als het casino openging en eindigde om kwart over twee 's nachts als de zaak dichtging. Zo had ik voor mijn gevoel een leuke dag gehad. Ik voelde me op mijn gemak in het casino met al die mensen die ik kende.'

Hij gebruikt zijn creditcards niet alleen bij het kopen van peperdure kleding, maar ook met het wisselen van geld in het casino. 'Dan belde ik Barclays en verhoogden ze probleemloos mijn limiet. Ze wensten me nog veel plezier. Het ging allemaal zo gemakkelijk. Het geld vloog werkelijk mijn zakken uit. Op een gegeven moment zat ik dagelijks in het Amsterdamse casino, in de periode dat ik na Benfica teruggekomen was bij Arsenal. Maar het was allemaal nog te overzien.'

De problemen beginnen pas echt als Glenn besluit roulette te gaan spelen. 'Op een dag zat ik net achter een gokkast, toen ik gelijk drieduizend gulden won. Binnen een kwartier. Heel raar, maar ineens was het plezier weg omdat ik dat bedrag veel te snel had gewonnen. Ik had er ineens geen zin meer in, maar ik wilde nog niet weg. Met die drieduizend gulden ben ik naar boven gegaan, naar de roulettetafel, waar ik nog nooit was geweest. Ik ging niet naar de zaal waar iedereen zat, maar naar een apart zaaltje waar heel grof werd gegokt. De minimum inzet was honderd gulden. Daar stond een portier voor de deur met zo'n hoed en een lange jas. Die man zei: "Goedenavond meneer Helder". Hij kende me dus ook al.'

Totdat Glenn het zaaltje in stapt, heeft roulette hem nooit kunnen boeien. Hij kent de regels amper. 'Ik vond het eigenlijk maar een stom spel met maar een hele kleine kans dat het balletje op jouw nummer zou vallen. Iedereen was heel aardig tegen me in dat zaaltje. Ik zette die drieduizend gulden meteen op zwart en zou het balletje op rood vallen, dan ging ik lekker naar mijn hotelkamer. Ik sliep altijd in het American Hotel aan het Leidseplein. Daar ging ik helemaal van uit, ik had eigenlijk al afscheid genomen van die drieduizend gulden, alsof ik het niet wilde houden. Maar wat gebeurde er? Hij viel op zwart! Had ik ineens in één fucking seconde drieduizend gulden gewonnen. Dat voelde heel lekker en ik ging door met het spelen op zwart.'

'Na een kwartiertje had ik vijftienduizend gulden gewonnen. Ik realiseerde me ineens dat ik dat wel héél makkelijk had verdiend. Ik krijg weer kippenvel nu ik eraan denk. Aan de andere kant: als het balletje de allereerste keer met die drieduizend gulden op rood was gevallen, had ik waarschijnlijk nooit meer roulette gespeeld. Ik had dus weer op het verkeerde moment geluk, net zoals de allereerste keer met die gokkast in de snackbar in Leiden.'

'Plotseling veranderde daardoor mijn gedachtegang over roulette. Beneden

raakte ik vrijwel elke dag drieduizend gulden kwijt aan die gokkasten, nu won ik zomaar vijftienduizend gulden. Ik zat er nog steeds niet in de eerste plaats om geld te winnen, maar dit ging wel érg snel en makkelijk. Tot dat moment speelde ik elke dag met tienduizend gulden en hield er gemiddeld zevenduizend over na een hele dag spelen. Nu was ik door een toeval met drieduizend gulden naar boven gegaan en won daar binnen een kwartier vijftienduizend gulden! Zelfs voor mij, die er niet in de eerste plaats om het geld zat, was dit wel een héél extreem verschil met beneden. Toen dacht ik: Wat dan als ik met veertigduizend gulden naar boven ga. Dat was mijn nieuwe kick. Ik zou nu bovendien nog veel meer mensen met geld kunnen helpen.'

De volgende dag gaat Glenn dan ook met veertigduizend gulden naar het casino, in plaats van de gebruikelijke tienduizend. 'Ik vroeg de croupier hoeveel ik maximaal op één cijfer mocht zetten. "Zeshonderd gulden", zei hij. En ik zette met mijn stomme kop gewoon zeshonderd gulden op alle zwarte cijfers op het onderste vak.'

'Aan de zijkanten zette ik nog eens vijfduizend gulden op zwart en drie keer duizend aan de zijkanten. Viel het balletje op rood, dan was ik in één klap alles kwijt. Zou die op zwart vallen, dan was het meteen kassa. Dan zou ik weer het gevoel krijgen als in het begin met al die lichtjes op de gokkasten. En wat gebeurde er? Ik won die avond fucking 110 duizend gulden... Ik had een tuinpak aan en dat puilde aan alle kanten uit met plakATEN van tienduizend, vijfduizend en zo'n 65 plakATEN van duizend gulden. Mijn vriend Armand was er ook bij. Dit was dus de derde keer dat ik op het verkeerde moment geluk had. Als ik die veertigduizend had verloren, was ik waarschijnlijk nooit meer naar de roulette gegaan.'

Armand Doorn beweegt vervolgens hemel en aarde om Glenn ervan te overtuigen dat hij al dat geld beter in een kluis kan stoppen. 'Glenn wilde dat niet, hij wilde het geld voelen. Uiteindelijk gaf hij me toch dertigduizend gulden mee. De volgende dag kwam ik op zijn hotelkamer. Daar zat hij heel aangeslagen voor zich uit te kijken. Wat bleek? Hij was toch weer teruggegaan naar de roulette en had alles verloren.'

Glenn vult aan: 'Die enorme bedragen vormden nou eenmaal een nieuwe kick voor me. Die kick stond net als daarvóór met die gokkasten boven mijn verstand. Ik had dat geld zo makkelijk verdiend en had het weer zo makkelijk verloren...'

Doorn krijgt zelfs te maken met de schuldenlast van Glenn. 'Ik ging eens naar Suriname met vakantie en liet mijn auto achter bij Glenn die me na mijn terugkeer van Schiphol zou afhalen. Maar al wie er op Schiphol stond, geen Glenn. Hij was vervolgens een week onvindbaar. Wat bleek? Hij had die auto als onderpand gegeven aan mensen bij wie hij schulden had. Ik ben erachteraan

gegaan en later is alles opgelost. Maar door dat akkefietje hebben we wel een tijdje niet met elkaar gesproken. Later is het weer goed gekomen. Ik had hem in zijn tijd van Roodenburg al eens vijfhonderd gulden geleend. Die had hij nodig voor kleding, zei hij. Achteraf had hij dat geld ook nodig om te gokken.'

Glenn: 'Die dag had ik geen geld om te gaan gokken. Ik heb toen zestienduizend gulden geleend met die wagen van Armand, een Golf Corrado, als borg. In acht minuten was ik die zestienduizend gulden kwijt in het casino, alleen door weer op zwart te spelen. Logisch dat Armand kwaad was, maar hij is gelukkig mijn beste vriend gebleven.'

In die periode leent Glenn regelmatig tienduizend gulden en betaalt er dan twee weken later 25 duizend terug. Leent hij zestigduizend gulden, dan betaalt hij er een maand later negentigduizend terug. 'Dan gaat het wel erg hard, ja. Die mensen hingen als aasgieren om me heen. De schulden die ik nu nog steeds heb zijn voor een groot deel ontstaan doordat ik indertijd veel te veel teruggaf. Maar ja, dat extra geld gaf ik uit mezelf terug. Sommigen maakten wel misbruik van me, ze deden het heel slim zodat ik extra veel teruggaf. Ze speelden in op mijn vrijgevigheid. Maar die schulden waren gewoon mijn eigen schuld. Nu zou ik het heel anders doen.'

Volkomen mislukt bij NAC

Na zijn avontuur met Benfica keert Glenn in de zomer van 1997 terug bij Arsenal, waar hij nog steeds onder contract staat. Hij ondervindt nog altijd hinder van de zware enkelblessure die hij met Benfica heeft opgelopen en komt dan ook niet meer in actie voor Arsenal. Rob Jansen wil dat Glenn zich twee maanden terugtrekt in een afkickkliniek om van zijn verslavingen af te komen en weer fit te worden. Maar Glenn weigert. 'Mijn vader, moeder en mijn broertje zaten op kantoor bij Rob. Ze wilden allemaal dat ik naar die kliniek zou gaan en daar intern zou blijven. Ik wilde niet, ik vond het een soort interventie.'

In het najaar van 1997 raakt hij toch weer redelijk fit en kan bij NAC aan de slag. Hij tekent op 23 oktober 1997 een driejarig contract in Breda. 'Wenger had ook een paar clubs voor me in Frankrijk, maar bij NAC was Herbert Neumann trainer. Daarom wilde ik graag naar Breda, dat heb ik ook tegen Rob Jansen gezegd. Onder Neumann hoopte ik het plezier in het voetballen terug te krijgen. Al was hij bij wijze van spreken trainer van Emmen geweest, dan was ik naar Emmen gegaan. Het salaris interesseerde me niks. Ik ging bij NAC 375 duizend gulden per jaar verdienen. Veel minder dus dan bij Arsenal, maar voor Nederlandse begrippen nog steeds een topsalaris.'

In Nederland is weinig aandacht geschonken aan de gokverslaving van Glenn, totdat iemand NAC tipt dat hij gokt in het casino van Tilburg. Vooral de roddelbladen duiken gretig op de gokverslaving van Glenn, die de meest onsmakelijke verhalen krijgt te verwerken.

Herbert Neumann ziet bij NAC bovendien een heel andere speler dan hij eerder bij Vitesse meemaakte. 'Hij had zijn vrolijkheid verloren door al die schulden, door al die mensen die achter hem aan zaten om hun geld terug te krijgen. Dat legde kennelijk een te grote druk op hem. Het frivole in zijn spel was verdwenen. En hij was voortdurend geblesseerd.'

Hoewel Glenn vooral door zijn gekwetste enkel lang niet optimaal kan presteren, ervaart hij de ontvangst in Breda als bijzonder prettig. 'Ze kenden me nog als die goede voetballer van Vitesse en Arsenal en steunden me om dat niveau weer te bereiken. Ik sliep wel eens bij Maarten Atmodikoro in zo'n torenflat in Rotterdam. Maarten woonde toen nog samen met Sylvie Meis, die later met Rafael van der Vaart zou trouwen. Zelf woonde ik destijds in Weesp en ik had een appartementje van de club in Breda. Maar ook jongens als Earnie Stewart, Archil Arveladze, Jeffrey van As en Alfred Schreuder vingen me heel goed op. En dat terwijl ik met mijn stomme kop regelmatig dronken op de training kwam. Ik zat gewoon met een dranklucht bij de club en ik maar denken dat niemand dat doorhad.'

Pierre van Hooijdonk, die overhoop ligt met zijn werkgever Nottingham Forest, traint mee in Breda. 'Wat had die jongen een ongelooflijke trap. Daar heb ik met groot respect naar staan kijken. Pierre trapte met de binnenkant van zijn voet net zo hard als ieder ander met zijn wreef. Na afloop van elke training bleef hij daar nog een tijdje op oefenen. Het was dus geen toeval dat hij zo vaak scoorde uit een vrije trap.'

In zijn eerste competitiewedstrijd voor NAC, op 9 november 1997 tegen PSV (5-1 verlies), gaat Glenn opnieuw door zijn toch al zo geteisterde enkel en speelt slechts 25 minuten als invaller. 'Ik baalde daar zó ontzettend van... Eenmaal in de kleedkamer heb ik echt alles kapotgemaakt wat ik maar kapot kon maken. Manon was daar nog bij, ze wist niet wat ze meemaakte. Ik was zó teleurgesteld, boos en verdrietig. Dat alles in één. Ik heb tafels en stoelen omvergegooid en moest enorm huilen. Dat machteloze gevoel dat ik toen had is eigenlijk onbeschrijflijk. Ik wilde de mensen van NAC laten zien dat ik nog kon voetballen en dan gebeurde er dat. Ook daardoor ben ik daarna meer gaan gokken en zuipen. Mijn wereld stortte voor de eerste keer in. Dat zou me later nog een paar keer gebeuren.'

De financiële problemen groeien intussen. Alleen dankzij de financiële steun van Phillip Cocu kan hij nog in zijn geliefde BMW blijven rijden. Glenn is bovendien het slachtoffer van een auto-inbraak als hij net in dienst is van NAC. 'Ik was te gast in een show van Paul de Leeuw in de Amsterdamse Westergasfabriek. Tijdens de uitzending is mijn hele auto leeggeroofd. Ik was net over uit Londen, had al mijn kleding naar de stomerij gebracht en reed in een vervangende auto. Vlak voor de show had ik al die kleding opgehaald en die lag nu in die auto. Het was peperdure kleding, zo'n twintigduizend gulden waard. En de VARA was maar voor vijfhonderd gulden verzekerd... Story suggereerde later dat ik boos was op Paul de Leeuw, maar dat was onzin. Paul kon daar natuurlijk ook geen reet aan doen. Hij heeft me later nog eens uitgenodigd om het een beetje goed te maken. Voor de grap had hij in de show wat merkkleding opgehangen waarvan ik wat mocht uitkiezen. Nou, ik nam gelijk alles mee...'

Een enkele keer zit Glenn nog bij de selectie. In het seizoen 1997/98 zal hij in drie competitieduels in actie komen. Voor een thuiswedstrijd op zaterdagavond krijgt Neumann een merkwaardig telefoontje. Glenn zou zijn gesignaleerd in het casino van Nijmegen, nota bene kort voor het duel van die avond. 'Die dag won ik nota bene twintigduizend gulden. Ik moest op het matje komen bij Neumann en Ronald Koeman, die stage liep bij NAC. Neumann gaf me flink op mijn lazer. Kort daarna ben ik gestopt met gokken. Althans, ik zat niet meer in casino's, maar nog wel een paar keer in gokhallen. Mijn leven was op dat moment een grote klerezooi.'

Ronald Koeman herinnert zich dat gesprek nog goed. 'Neumann had een belletje gekregen van iemand die vertelde dat Glenn op zaterdagmiddag in

Nijmegen zat te gokken, terwijl we diezelfde avond een wedstrijd hadden. Ik vond het een ongelooflijk verhaal. Vlak voor die wedstrijd hadden we een gesprek met Glenn. Neumann vroeg of het waar was. Glenn zei volmondig ja, en voegde daaraan toe dat hij daarmee een beetje druk van de wedstrijd wilde afhaken. Had-ie even iets anders aan zijn hoofd... Neumann ging flink tekeer. Later ben ik tijdens dat gesprek dan ook maar weggegaan, Neumann heeft daarna nog een tijdje met Glenn zitten praten.'

Glenn begrijpt de boosheid van Neumann. 'Natuurlijk. Ik was weer zo naïef door te denken dat ze me in Nijmegen niet zouden herkennen. Hoe bedoel je, gokverslaafd... Dat je zó verslaafd bent, dat je tegen jezelf zegt: Nee joh, in Nijmegen zullen de mensen mij niet herkennen. Zo bleek weer eens dat gokverslaafden de grootste leugenaars zijn, ook tegen zichzelf. Zo langzamerhand kenden ze me natuurlijk van Groningen tot Maastricht. Later ben ik Koeman nog eens tegengekomen en heb ik excuses gemaakt voor mijn idiote gedrag van toen.'

Glenn probeert uit alle macht weer fit te worden. Tevergeefs. 'Ik wilde te graag en te veel. Die enkel hield me gewoon tegen. Op de training zei Neumann me dat hij de Glenn Helder van Vitesse nooit meer gezien had. Daar schrok ik van, dat uitgerekend de man voor wie ik naar NAC was gekomen dat tegen me zei... En terecht.'

Glenn komt ook regelmatig te laat voor de trainingen en krijgt de ene boete na de andere. Eén keer heeft hij een bijzonder excuus: 'Op een dag kwam ik om tien voor tien 's morgens bij het stadion om te gaan trainen. Er werd volop gebouwd in de buurt en ik zag ineens een oude Ford Escort met drie wielen in het zand staan. Daar kon hij met geen mogelijkheid uit komen. Achterin zat een kindje te spelen, ik vond het levensgevaarlijk. Daarom ben ik bij die auto gestopt en vroeg of ik kon helpen. De eigenaar was net uit de gevangenis ontslagen en stond zonder benzine. Dat vond ik zó triest dat ik met die man naar een benzinepomp ben gereden en met een gevulde jerrycan reden we weer terug naar zijn auto.'

'Onderweg vertelde hij me bovendien dat hij en zijn vrouw problemen hadden met zijn schoonouders omdat die niet achter de keuze van hun dochter stonden. Ik gaf die man ook nog een briefje van 250 gulden, want hij had geen cent. Die man werd daarop heel emotioneel, gaf me een omhelzing en zijn vrouw begon te huilen.'

'Ik kwam dus veel te laat op het stadion en Neumann was weer heel boos. Ik werd meteen naar huis gestuurd. Ik baalde echt dat Neumann boos op mij was omdat hij heel nadrukkelijk had gezegd dat ik niet meer te laat mocht komen. Die teleurstelling in Neumanns ogen deed mij pijn. Maar ik had geen spijt van mijn hulp aan die mensen.'

Ook na de zomer van 1998 is Glenn nog altijd niet fit. De spelers van NAC leven met hem mee. 'Ik zat eens achter in de bus op weg naar een wedstrijd toen ik ineens zat te huilen. Jongens als Jeffrey van As, Maarten Atmodikoro, Alfred Schreuder, Geert Brusselers, Archil Arveladze en John Karelse kwamen allemaal naar me toe om te troosten. De hele groep leefde met me mee. Ondanks alles hadden ze toch een zwak voor me. Daar was ik ze heel dankbaar voor. Ik was een stomme klootzak, maar geen slechte klootzak. Al de fouten die ik gemaakt heb kwamen niet door de slechtheid van mijn hart maar door de domheid van mijn verstand.'

'De enige mensen die mij vervloeken, zijn degenen die nog geld van me krijgen. Maar ja, als je niet weet hoe je met geld moet omgaan als je het hebt, weet je ook niet hoe je ermee moet omgaan als je het niét hebt. Terwijl je dat wel denkt.'

In mei 2013 is Glenn weer eens bij NAC voor het Oude Garde Toernooi. Hij wordt nog topscorer van het evenement óók. 'Daar kwamen alle mensen van NAC naar me toe. En allemaal omhelsden ze me. Ik moet die mensen en alle supporters hierbij een groot excuus aanbieden voor mijn tijd dat ik daar speelde. Al die mensen, ook voorzitter John Peek, zijn allemaal goed voor me geweest. Ik reed zelfs in een Renault Cabriolet van de club, terwijl ik mijn BMW nog had. En ik heb al die mensen alleen maar teleurgesteld. Tijdens dat Oude Garde Toernooi zeiden ze nog dat ik daar beter speelde dan in 1998...'

Toch zorgt Glenn nog voor een kleine financiële meevaller voor NAC. In de winterstop van het seizoen 1998/99 kan hij naar de Chinese club Dalian Wanda. Daarmee verlost hij de Bredase club van twee keer zijn jaarsalaris van 345 duizend gulden. 'Dat was tenminste nog iéts. Ik had eigenlijk helemaal geen zin in China, je had er niet eens een McDonald's waar ik graag kwam. Theo van Seggelen zei nog dat China niks voor mij was. Daar zou ik volgens hem nooit kunnen aarden. Maar ik wilde mezelf gewoon straffen. En ik zou in twintig maanden tijd 1,8 miljoen gulden netto gaan verdienen.'

'Ik wilde laten zien dat ik toch met geld kon omgaan. Ik had een rekening bij de Rabobank, Stationsplein 1, Leiden. Dat adres vergeet ik nooit meer. Ik zou iets van veertigduizend dollar per maand ontvangen van Dalian Wanda. Daarvan zou ik maar vijfduizend dollar per maand houden om van te leven en 35 duizend dollar zou naar de Rabobank gaan. Zo hoopte ik een hoop schulden te kunnen aflossen.'

De zelfmoordpoging

In het najaar van 1998 zit Glenn zo diep in de shit dat hij zich van het leven wil beroven. 'Ik schaamde me zó diep voor mezelf, voelde me zó'n enorme klootzak... Ik voelde mezelf niet waard om in deze maatschappij aanwezig te zijn en wilde mezelf straffen. Ik vroeg iemand uit de medische staf van NAC daarom om zware slaappillen. Ik had al eens eerder pillen van hem gehad, maar ik zei dat die niet werkten en dat ik slecht bleef slapen. Hij gaf me daarop zulk heftig spul dat je na twee pillen al heel slaperig zou worden. Een olifant zou er zelfs van slapen. Ik spaarde die pillen op totdat ik er achttien had. Degene die me die pillen gegeven had kon ik uiteraard niks kwalijk nemen. Die wist niet wat ik ermee van plan was, ik heb hem misleid. Ik vond hem trouwens een toffe kerel. Hij deed er alles aan om me weer fit te krijgen.'

De familie van Glenn heeft kennelijk in de gaten dat het niet goed met hem gaat en vraagt zijn vriend Celso Cyrus Glenn in de gaten te houden. 'Celso woonde zelfs bij me. In die tijd zat ik in een oud appartement van Armand Doorn in Weesp met mijn vriendin Manon. Celso ging elke dag met me mee naar NAC. Op een dag zat hij weer bij me in de auto toen ik hem vroeg even wat papieren uit mijn achterbak te pakken. Celso stapte uit, liep naar achteren, waarop ik meteen wegreed. Ik zie hem in mijn achteruitkijkspiegel me nóg verbouwereerd nakijken. Later vertelde hij me dat hij daar heel kwaad over was. Hij voelde zich terecht in de maling genomen.'

'Ik ben naar de parkeerplaats van het brugrestaurant gereden dat over de A4 bij Schiphol ligt. Daar heb ik mijn grote BMW op de parkeerplaats neergezet tussen een heleboel andere auto's en heb die achttien pillen met water ingenomen. Ik was al buiten bewustzijn toen ik ontdekt werd door twee patrouillerende agenten. Mijn familie had de politie al gewaarschuwd dat ik verdwenen was en de politie was dus al op zoek naar me in die opvallende auto. Ze hebben op die parkeerplaats mijn raam ingeslagen om de auto open te krijgen. Later bleek dat die agenten maar net op tijd waren. Hadden ze me vijf minuten later gevonden, dan was ik er niet meer geweest...' Glenn krijgt spontaan weer kippenvel.

Hij wordt in allerijl per ambulance overgebracht naar het Slotervaartziekenhuis in Amsterdam. 'Daar hebben ze mijn maag leeggepompt. Ik weet nog goed dat mijn mond helemaal zwart was door het spul dat erin was gespoten. Later kwam er een psychiater bij mijn bed met allerlei vragen: waarom ik het had gedaan, wil je nog steeds weg, enzovoorts. Ik was nog steeds heel kwaad op mezelf en wilde die vragen niet beantwoorden. Manon zei toen hoe hij in deze omstandigheden in godsnaam met me wilde praten. Mijn familie maakte zich nog steeds ernstige zorgen over me.'

In het ziekenhuis realiseert Glenn zich dat zijn zelfmoordpoging is mislukt. 'Het enige wat ik dacht was: Shit, ik ben er nog. Die psychiater heb ik gewoon in de maling genomen, ik had daar allemaal geen zin in. Later ben ik uitgebreid met Celso gaan praten en gaandeweg zakte dat negatieve gevoel.'

Celso Cyrus is aanvankelijk heel boos op Glenn, want: 'Als je toch zag wat hij had aangericht ten opzichte van zijn familie en vrienden... Hij had echt iedereen gek gemaakt, dat nam ik hem hoogst kwalijk. Bovendien, als hij echt dood had gewild, dan was hem dat heus wel gelukt. Dan had hij zijn auto in een stil bos geparkeerd en niet in de buurt van Schiphol. Het was dus niet een echte zelfmoordpoging, maar meer een noodkreet. Ik ben aanvankelijk ook niet op bezoek geweest bij Glenn in het ziekenhuis. Zó boos was ik.'

Glenn heeft alle begrip voor Celso: 'Achteraf besepte ik ook dat het een schreeuw om aandacht was. Ik heb alleen geluk gehad dat die agenten me net op tijd vonden.'

Herbert Neumann is in oktober 1998, kort voor de zelfmoordpoging, uit Breda vertrokken en teruggekeerd bij Vitesse. 'Uiteraard hoorde ik van die zelfmoordpoging. Ik was heel blij dat het nog goed was afgelopen. Daar was hij ongetwijfeld toe gekomen door zijn dramatische situatie. Hij leefde onder enorme druk, alleen al door al die mensen die geld van hem wilden. Had hij bij NAC maar wat meer om hulp gevraagd. Dat heeft hij ook bij mij niet gedaan. Misschien was ik wel te druk met NAC bezig, maar ik hoopte wel dat hij eens bij me langs zou komen. Hij moet in een hel hebben geleefd. Maar misschien is hij door al die afschuwelijke ervaringen wel in balans gekomen. Ik hoop van harte dat het de rest van zijn leven goed gaat. Gelukkig is Glenn niet alleen heel gevoelig, maar ook heel sterk.'

Neumann vraagt zich wel af of Glenn echte vrienden had die hem op het juiste spoor konden krijgen. 'Ik begreep dat hij wel vrienden had. Maar konden die hem tot in het diepste van zijn wezen raken? Dat kunnen alleen echte vrienden en ik vraag me af of hij die wel had. Die twee grote extremen in hem, de vrolijke jongen in een groep en de eenzame jongen, waren heel moeilijk te bereiken. Glenn trok zich ook alles aan. Misschien hoorde en zag hij wel te veel drama in de wereld en betrok dat op zichzelf. Maar Glenn had natuurlijk niets kwaads in zich.'

Glenn vindt nog steeds dat zijn vrienden er wél alles aan gedaan hebben om hem van de ondergang te redden. 'Juist in die tijd was ik eigenwijzer dan ooit, ik liet ze maar lullen. Heel veel mensen probeerden me te helpen: familieleden, Rob Jansen, mijn vrienden. Maar ik kon dus heel goed mensen misleiden. Vooral Celso deed zijn uiterste best, maar het had op dat moment allemaal geen zin.'

Celso Cyrus vindt het zelfs onzin wat Neumann beweert. 'Natuurlijk had Glenn

echte vrienden. Maar juist naar die echte vrienden luisterde hij niet. Dat hij een trucje gebruikte om mij af te schudden, daar wist Neumann natuurlijk niks van.'

Rob Jansen is het met Cyrus eens: 'Neumann weet niet waar hij het over heeft. Juist in die periode had ik veel telefonisch contact met Glenn. Ik vond het ook eerder een noodkreet dan een serieuze zelfmoordpoging. De mensen in de omgeving van Glenn hebben er werkelijk alles aan gedaan om hem te helpen.'

Neumann hoopt dat Glenn zichzelf een spiegel heeft voorgehouden en daar een les uit heeft geleerd. 'Je op een parkeerplaats van het leven willen beroven, hoorde helemaal niet bij Glenn. Dat was Glenn niet, de jongen die alle vreugde in het leven had. Hij was kennelijk de controle over zichzelf kwijtgeraakt en er was een grote, negatieve kracht in hem losgeraakt.'

Celso Cyrus vult aan: 'Het grootste probleem van Glenn was dat hij nooit rust had. Clubs willen niet voor niets het liefst dat spelers trouwen en een gezin stichten. Dan hebben ze evenwicht in hun leven. Dat had Glenn helemaal niet. Hij leefde juist heel extreem. Het schortte ook aan de juiste begeleiding.'

'Niets ten nadele van Rob Jansen die zijn uiterste best heeft gedaan. Hij dacht goed te doen ten opzichte van Glenn, maar Rob wist maar de helft van wat er allemaal gebeurde. Glenn leende bijvoorbeeld wel eens tienduizend gulden van iemand en beloofde er twintigduizend terug te betalen. Want hij vond dat een goeie gozer en dan was het meteen een vriend van hem. Maar dat waren wél verkeerde vrienden, die hem opzochten als hij zijn schuld niet op tijd afloste.'

Anno 2014 is de vriendschap tussen Celso en Glenn niet meer zo hecht. 'Ik heb wat minder contact met Glenn, ik heb tenslotte wél een gezin. Maar ik neem hem niets kwalijk, Glenn is altijd goed voor me geweest. Was hij maar zo goed voor zichzelf geweest. Ik heb wel het idee dat hij zijn leven inmiddels weer aardig op de rails heeft.'

Niet één wedstrijd voor Dalian Wanda

Na de mislukte zelfmoordpoging heeft Glenn een paar maanden nodig om tot zichzelf te komen. Dan is er alweer belangstelling van een club, dit keer één uit China: Dalian Wanda. In 1999 is dat de toonaangevende club van China die zestien jaar eerder is opgericht. De club wordt acht keer landskampioen in de periode tussen 1994 en 2005. Sinds 2000 heet de club Dalian Shide dat een stadion bezit met een capaciteit van 56 duizend in de stad Dalian, provincie Liaoning. 'Het is dus niet zomaar een clubje', weet ook Glenn. 'Dalian is eigenlijk het Ajax van China. Ze hadden beelden van mij gezien bij Arsenal en wilden me graag hebben.'

Dit keer is niet Rob Jansen, maar diens broer Karel junior de begeleider van Glenn. Ook Karel is in dienst van Sport-Promotion. Een van de eerste zaken die Karel Jansen regelt is dat Glenn 130 duizend dollar vooruit krijgt betaald. 'Hij was zeker bang dat ik na een paar weken alweer weg zou zijn', lacht Glenn. De koers van de dollar is op dat moment nog bijna twee gulden (negentig eurocent). In totaal zou Glenn voor een contract van twintig maanden 1,8 miljoen gulden netto toucheren.

Karel Jansen komt via een Zweed in contact met Dalian: 'Die had de club speciaal aangesteld vanwege zijn Europese contacten. Die Zweed kende ik goed. Ik voerde de onderhandelingen vanuit Nederland en later is Glenn alleen naar China vertrokken. Hij was tenslotte geen kind meer. De club stond goed aangeschreven. Ik had er wel vertrouwen in. Maar voor de zekerheid heb ik toch maar gevraagd 130 duizend dollar vooruit te betalen. Ik had tenslotte nog nooit zaken met Chinezen gedaan.'

Ook Karel Jansen merkt al snel dat Glenn wel érg gemakkelijk met geld omgaat. 'Glenn kwam vaak langs op ons kantoor in Gouda. Op een dag wilde hij op broodjes trakteren. Ik ging met hem mee naar de broodjeszaak en daar moest hij 22 gulden afrekenen. Glenn gaf een briefje van honderd en zei: "Laat de rest maar zitten". Ik vroeg nog wat-ie in hemelsnaam aan het doen was, maar hij vond dat zo'n jongen best een flinke fooi mocht hebben. Hij verdiende al zo weinig en vond dat zelig. Ik heb het Glenn uit zijn hoofd kunnen praten en uiteindelijk gaf hij drie gulden fooi.'

Even dreigt de transfer naar Dalian nog te mislukken, vertelt Karel Jansen. 'Op 21 januari 1999 – dat heb ik nog in een dossier staan – werd bij Glenn pleuritis geconstateerd, een ontsteking aan het long- of borstvlies. Hij werd meteen opgenomen in het Academisch Centrum Leiden.'

Glenn vult aan: 'Ik kreeg ineens geen adem meer en ben met een ambulance afgevoerd.'

Vier dagen later blijkt Glenn toch fysiek in staat de lange reis naar Dalian te maken en gaat daar in een hotel wonen. Zijn vriendin Manon blijft in Nederland achter. Hij krijgt constant begeleiding van een tolk.

Maar al snel doemen er problemen op. Het eerste is de vraagprijs van NAC Breda: vijfhonderdduizend dollar. 'Dalian kwam na moeizame onderhandelingen met NAC overeen dat ze dat bedrag in drie termijnen binnen ongeveer een jaar zouden betalen, mits ik werd goedgekeurd. Dat was geen punt, het was een heel eenvoudige keuring. Maar volgens de reglementen van de Chinese bond moest ik daarna ook twee testen goed afleggen. En die waren wél pittig. Zou je die testen niet halen, dan kon je geen contract krijgen.'

'De eerste was een Coopertest, je moest in twaalf minuten minimaal drieduizend meter afleggen. Ik was best weer fit en had vrijwel geen last meer van mijn linkerenkel. Ik moest samen lopen met een jongen van Celtic, zijn naam ben ik even kwijt. Die was best zenuwachtig, want als je niet slaagde, kon je weer vertrekken. Alle andere selectiespelers moesten die test ook doen. Langs de kant stonden 22 man van de bond die iedereen exact in de gaten hielden.'

'Er was een Afrikaan bij. Die liep zó hard dat het was alsof-ie naar zijn geboorteland liep. Achter die man werd ik tweede met 3.350 meter. De eerste test was dus goed. De tweede was de volgende dag en die was veel zwaarder. Er stonden vijf paaltjes op zo'n drieënhalve meter van elkaar. Aan de zijkant van elk paaltje lag een computergestuurd balletje. Dat was verbonden aan een apparaat dat een man vasthield. Het was de bedoeling dat je van paaltje één sprintte naar paaltje twee, dat balletje aantikte en terug sprintte. Vervolgens naar paaltje twee, balletje aanraken en terug. Zo door tot paaltje vijf. Het was essentieel dat balletje aan te raken, anders was het niet geldig. Dat moest je twee keer doen binnen een bepaalde tijd, met ertussendoor twee minuten rust.'

'Die Afrikaan had het nu ineens veel moeilijker. Zoals iedereen ging hij helemaal kapot na de eerste keer. Toen ik over de streep kwam, leek bij mij alles onder stroom te staan. Mijn benen trilden en voelden ongelooflijk zwaar. Ik dacht: Als ik nu ga zitten, sta ik nooit meer op. Ik bleef tijdens die rust dus een beetje lopen. Ik had nog 45 seconden over toen ik weer klaar ging staan. Moet ik alweer?, zei ik op de bluf. Waarop zij lachend zeiden: "Nee, nee, neem je rust". Als ze "ja" hadden gezegd, was ik waarschijnlijk steil voorover gevallen, zo moe was ik. Vervolgens ging ik weer en heb die test puur op karakter gehaald. Ik dacht vooral aan die veertigduizend dollar per maand. Sommigen hadden het niet gered en die kregen de volgende dag een herkansing. Maar mijn contract was nu in elk geval definitief.'

Karel Jansen: 'Dalian heeft een aantal gerenommeerde spelers uit Europa op proef gehad, maar die haalden die zware test meestal niet en kwamen dus niet

eens in aanmerking voor een contract.'

Glenn leert al snel de bijzonderheden van de Chinese cultuur kennen. 'Om te beginnen zijn Chinese voetballers zó vaak van huis dat hun kinderen worden opgevoed door opa en oma. De eetgewoonten waren heel vreemd voor mij. Voor hen niet natuurlijk. We aten eens in een restaurant waar honden en katten in kooien stonden. Daar kon je er één van kiezen. Die arme beesten werden levend verdrongen, want dan was het vlees malser. Sommigen hadden levende vis op hun bord die nog spartelde. Ze sneden de kop eraf en zogen die vis dan leeg. Ik zat gelukkig aan een tafeltje met de vier buitenlanders van de club en wij kregen rijst met kip kerry. En ik had natuurlijk weer mijn curry en mayonaise bij me. De uitwedstrijden waren ook écht uitwedstrijden. De dichtstbijzijnde was nog twee uur vliegen.'

Bij zijn eerste training ziet Glenn iets vreemds bij het afwerken. 'Al die gasten schoten met de binnenkant voet, helemaal niet hard. Dus ik vroeg: Mag je hier niet hard schieten? Ze antwoordden: "Ja hoor, dat doen we toch al?" Dus de eerste bal die ik kreeg nam ik ongelooflijk hard op mijn wreef. "Zzzzoooo...", hoorde je de hele selectie zeggen. Ik dacht dat de rest van de training ook een makkie zou worden, maar dat viel dus even tegen. Tijdens een partijspel bléven die klere Chinezen lopen, joh. Ze konden toch wel aardig voetballen. Er zaten niet voor niks zes, zeven spelers bij de nationale Chinese selectie.'

Al snel gaat Glenn oefenwedstrijden spelen, tot grote tevredenheid van de Chinese trainer en zijn medespelers. De competitie begint in maart, Glenn lijkt er klaar voor. 'De trainer was een beetje een macho mannetje. Die was vooral met zichzelf bezig. De velden waren werkelijk dramatisch. Het waren in feite grote, keiharde zandvlakten. Als je over de grond paste, stuitte de bal drie meter op door de enorme kuilen.'

De clubleiding is zó blij met Glenn, dat de transfersom aan NAC in één keer wordt betaald. Hij lijkt aan een nieuw voetballeven te beginnen, totdat hij nog geen week later een volslagen onverwachte mokerslag krijgt te verwerken. 'De tolk kwam naar me toe en zei: "Glenn, het spijt me, maar iemand op de administratie is vergeten je in te schrijven voor de competitie. Daardoor mag je niet spelen". Ik mocht een jaar lang niet voetballen! Ze hadden het nog via een hoge functionaris geprobeerd, maar dat was niet gelukt. Daar zat ik dan, in China, waar ik eigenlijk niets meer te zoeken had.'

Maar de rampspoed is nog niet afgelopen. Dalian probeert uit alle macht van de financiële verplichtingen aan NAC én aan Glenn af te komen. 'In feite moesten ze NAC de transfersom betalen en mij mijn salaris. NAC en ik konden er tenslotte ook niks aan doen dat zij zo'n administratieve blunder hadden gemaakt. Ze gingen vervolgens allerlei spelletjes spelen. Zo beweerden ze ineens dat ik niet fit gearriveerd was omdat ik die pleuritis had. Maar ze hadden

me zelf goedgekeurd! Ik dacht de teringzooi in Nederland achtergelaten te hebben en nu kwam ik weer in nieuwe teringzooi, helemaal buiten mijn schuld...'

'Ik zat met een Iraanse speler in een hotel, de tolk haalde ons elke dag op voor de training. Ik had nog hoop dat het allemaal goed zou komen. Maar op een dag kreeg ik te horen dat ik niet hoefde te trainen en dat ik mijn manager moest bellen.'

Glenn neemt meteen contact op met Karel Jansen, die verbijsterd reageert. 'Wat krijgen we nou?', dacht ik. Glenn wilde meteen weg, maar ik heb hem aangeraden nog even te blijven totdat we wat meer duidelijkheid hadden.'

Eerst beweert de clubleiding dat Glenn is gezakt voor de testen, maar dat kan hij aanwijsbaar weerleggen. 'Ze hadden nota bene NAC al met een fax bevestigd dat het contract rond was omdat ik de testen gehaald had en laten weten dat ze de vijfhonderdduizend dollar in één keer zouden betalen. Dus dat geintje lukte niet. Maar ik kon niet weg, dan zouden ze werkweigering kunnen aanvoeren. Die club had overal schijt aan. Ik was constant met Karel aan het bellen. Ik ben nog zo'n drie weken in het hotel blijven hangen, terwijl de club dat niet meer betaalde. Ik ben zelfs nog even naar een hotel in Hongkong uitgeweken omdat er veel meer te doen was dan in Dalian. Daar was helemaal niks te beleven, ik verveelde me daar de tering. Maar ik kon natuurlijk niet te ver weg gaan.'

'In Hongkong heb ik nog een mobieltje van Motorola gekocht, dat was destijds een hele nieuwe telefoon. Zo'n heel klein ding, schitterend. Die Chinezen mochten me niet verwijten dat ik definitief weg was gegaan, dus bleef ik in de buurt. Totdat de FIFA ons gelijk gaf aan de hand van de fax aan NAC waarin stond dat mijn contract in orde was. Toen pas kon ik terug naar Nederland. Al met al heb ik meer dan drie maanden in China gezeten.'

Om de hoogte van de afkoopsom te bepalen volgt er een arbitragezaak bij de FIFA die maanden in beslag neemt. Uiteindelijk beslist de Wereldvoetbalbond dat Dalian 320 duizend dollar moet betalen. Opgeteld bij de vooruit betaalde 130 duizend dollar, valt de schade voor Glenn dus mee. 'Dat lijkt aardig wat, maar ik zou daar in twintig maanden 1,8 miljoen gulden gaan verdienen, zo'n 900 duizend dollar. Ik kreeg dus eigenlijk maar een deel, terwijl ik helemaal niks verkeerd had gedaan.'

En Karel Jansen: 'We hebben die zaak op alle fronten gewonnen. Meer zat er echt niet in. Meteen nadat de uitslag duidelijk was, heeft ook NAC een behoorlijke afkoopsom gekregen.'

Eenmaal terug in Nederland gaat Glenn op zoek naar een nieuwe club. Omdat Dalian hem lange tijd niet wil betalen, heeft hij volgens de FIFA-reglementen het recht een andere werkgever te zoeken. Dat levert weer een nieuw avontuur op.

Weggepest bij MTK Boedapest

Al snel na zijn terugkeer uit China tonen clubs belangstelling voor Glenn. Het meest concreet is aanvankelijk Charlton Athletic, dat in 1999 net uit de Premier League is gedegradeerd en zo snel mogelijk weer wil terugkomen op het hoogste niveau in Engeland. De club wil Glenn graag aan het werk zien tijdens een toernooi in Engeland in augustus 1999. Als Glenn zou bevallen, kan hij een contract voor 250 duizend pond netto (ruim 700 duizend gulden) tekenen. 'Ik was al redelijk fit. Ik trainde voor mezelf en werd regelmatig voor wedstrijdes uitgenodigd. Bovendien verzorgde fysiotherapeut Carlos Defares me heel goed. Dat doet hij tot op de dag van vandaag.'

Plotseling krijgt Glenn een telefoontje van Henk ten Cate, die net trainer is geworden van MTK Boedapest. 'Hij wilde me meenemen naar Boedapest, maar wilde eerst zien of ik wel fit was. Als ik dat kon bewijzen, zou Henk me wel wedstrijdfit maken, beloofde hij. Dan zou ik 200 duizend dollar bruto per jaar bij MTK gaan verdienen. Ik zei Henk wel dat ook Charlton Athletic belangstelling had en dat ik daar een toernooi voor zou spelen en eigenlijk zag ik Boedapest niet zo zitten. Maar Henk zei dat Boedapest hem enorm was meegevallen. Hij nodigde me uit om twee weken te komen trainen om te zien of ik fit was en of het mij zou bevallen.'

Glenn neemt de uitnodiging aan en vertrekt voor veertien dagen naar Boedapest. 'Ten Cate had gelijk: Boedapest is een prachtige stad. Ik kwam in een hotel, pal aan de Donau. Bovendien wist ik dat Ten Cate een goede trainer was, dus ik werd er niet slechter van. Veel mensen mogen hem niet omdat hij nogal apart is. Nou, dat ben ik ook, dus dat kwam goed uit. Het was alleen bloedheet toen ik er was. Ik heb enorm afgezien, maar Ten Cate heeft me wel fit gemaakt.'

Glenn keert terug naar Nederland en neemt op het veld van de eerstedivisieclub Eindhoven deel aan een toernooi met KV Mechelen, MVV, Eindhoven en MTK Boedapest. Glenn is op proef bij de Hongaarse club, vooral om de schatrijke voorzitter te overtuigen. 'MTK won twee keer en in de finale tegen KV Mechelen gaf ik drie assists en ik scoorde één keer. Ik weet nog goed dat Erwin Koeman op de tribune zat. Erwin was heel enthousiast. De voorzitter van MTK zei me na afloop meteen dat hij me bij de club wilde houden.'

Henk ten Cate bevestigt dat Glenn uitstekend speelt in Eindhoven: 'Glenn was werkelijk fantastisch. Dit was weer de Glenn Helder van zijn goede periode bij Arsenal. Maar na dat toernooi kreeg hij last van een knieblessure die hij al eerder had opgelopen. Misschien was dat ook mijn fout. Ik liet hem twee volledige wedstrijden spelen in twee dagen, terwijl hij al heel lang niet gespeeld had. Ik had destijds nog niet zoveel ervaring als trainer. Nu zou ik dat zeker niet

doen. Toch wilde ik hem er graag bij houden, vooral om door te gaan in de Champions League. Daar was zijn salaris ook op gebaseerd.'

Ook de voorzitter van MTK wil Glenn graag erbij hebben. Vervolgens begint weer het spel van loven en bieden. 'Ik vertelde dat ik ook een aanbieding had van Charlton Athletic van 250 duizend pond netto. De voorzitter bood me daarop 400 duizend gulden netto. Dat was dus heel wat meer dan de 200 duizend dollar bruto waar Ten Cate het eerder over had, maar minder dan wat Charlton Athletic bood. Het lag dus voor de hand dat ik naar Engeland zou gaan, maar in die paar weken had ik al een heel goede band met de spelers van MTK opgebouwd. "Stay with us, Glenn", zeiden ze allemaal. Ze speelden bovendien nog in de voorronden van de Champions League. Zouden ze daar doorheen komen, dan kwamen ze in een poule met onder andere Manchester United. De voorzitter verzekerde me dat ik een bonus van 200 duizend gulden netto zou ontvangen als MTK in die poule zou komen. Ik heb daarom toch voor MTK gekozen. Fysiotherapeut Defares was er heel vaak om mij te verzorgen nadat ik bij dat toernooi in Eindhoven een terugslag had gekregen doordat ik te weinig trainingsarbeid had verricht in de aanloop naar dat toernooi.'

Op 11 augustus 1999 speelt Glenn al mee met MTK in de uitwedstrijd tegen Dinamo Zagreb, die eindigt in 0-0. Een behoorlijk perspectief dus voor het thuisduel, twee weken later. 'Het zag er goed uit, maar de thuiswedstrijd verloren we met 0-2. Bij Dinamo speelde Robert Prosinecki nog. De wedstrijd werd gefloten door Jan Wegereef die kennelijk wilde laten zien dat hij niet partijdig was omdat er drie Hollanders bij MTK zaten, Ten Cate, Laurens – de fysiotherapeut van MTK die met Ten Cate vanuit Duitsland was meegekomen naar Hongarije – en ik. We kregen dus echt alles tegen en Wegereef beschermde Prosinecki heel nadrukkelijk. Dat vond ik wel weer mooi, dat Wegereef zo'n vedette in bescherming nam tegen harde tackles. Door het 0-2 verlies gingen we dus niet door in de Champions League.'

Glenn speelt in het tweede duel met Dinamo Zagreb alleen in de eindfase mee. 'Hij was redelijk fit, maar niet fit genoeg meer voor een hele wedstrijd', weet Ten Cate nog.

Na de nederlaag tegen Dinamo Zagreb komt Glenn naar eigen zeggen weer eens terecht in een wereld van bedrog en intriges. 'Ik zou die bonus pas krijgen als we gekwalificeerd zouden zijn voor de Champions League. Voor die wedstrijden tegen Dinamo Zagreb hadden ze me absoluut nodig, in de Hongaarse competitie waren ze zonder mij ook wel de beste. Later bleek dat de voorzitter aan Ten Cate had gevraagd of hij me wel nodig had in de Hongaarse competitie. Ten Cate zou daarop gezegd hebben dat hij me sowieso nodig had. Waarop de voorzitter weer zei: "Dat vroeg ik niet. Heb je hem nodig in de competitie?" Waarop Ten Cate antwoordde: "Ik heb hem niet nodig om kampioen te worden, maar ik wil hem er graag bij houden". Vanaf dat moment is de

voorzitter een spelletje gaan spelen waar Ten Cate niks aan kon doen.'

Plotseling doemt Dalian weer op en verlangt nu een transfersom van MTK omdat de Chinese club inmiddels een afkooptsom aan NAC heeft betaald. 'De voorzitter van MTK maakte daar gebruik van door de hele zaak af te blazen. Want ik was toch transfervrij gekomen? Natuurlijk was ik transfervrij, maar daar ging de voorzitter niet op in waarna hij het contract ongeldig verklaarde. Ten Cate stond daar buiten en bood nog hulp aan. Maar de voorzitter hield voet bij stuk.'

Kan Karel Jansen dan niet helpen? 'Heel stom, ik heb Rob en Karel niet bij die zaak betrokken. Mijn vriend Armand Doorn heeft nog geholpen bij het opstellen van het contract en Keje Molenaar heeft het als jurist nog nagekeken. Alles leek in orde.'

Karel Jansen: 'Glenn heeft nog wel een keer gebeld voordat hij naar MTK ging. Maar toen stond hij al op het vliegveld met Henk ten Cate. Dat was dus te laat.'

Toch speelt Glenn tot de affaire nog vier wedstrijden voor MTK Boedapest waarin hij één keer scoort. 'Ik speelde die vier duels nog goed óók. Had ik die fitheid maar bij NAC gehad... Na die vier wedstrijden ben ik met lege handen maar weer teruggegaan naar Nederland.'

Henk ten Cate bewaart vooral prettige herinneringen aan Glenn. 'Ik vond hem in de eerste plaats een geweldige jongen en een fijn mens. Door blessures heeft hij niet het optimale kunnen brengen. Ook in de groep lag Glenn goed door zijn humor en zijn I-like-you-gehalte. Mogelijke spelletjes rond zijn contract kan ik niet beoordelen. Daar weet ik niks van.'

Ten Cate merkt wel dat Glenn soms niet goed in zijn vel zit. 'Er zaten toen al schuldeisers achter hem aan. Daardoor was hij vaak niet zichzelf. Glenn deed soms van die rare dingen. Via de hotelportier bestelde hij in Boedapest bijvoorbeeld vaak een maaltijd van McDonald's. Dan ben je ook niet goed met je sport bezig. Maar al met al overheerste toch het positieve in de periode dat ik Glenn meemaakte.'

Tevergeefs ploeteren bij RBC

Na zijn mislukte avontuur in Boedapest keert Glenn dus opnieuw met lege handen terug naar Nederland. Pas veel later zou hij nog achtduizend gulden van MTK ontvangen. 'En daar heb ik dan nog heel hard voor moeten vechten.' Dat was alles, terwijl hem voor twee seizoenen een netto jaarsalaris van vierhonderdduizend gulden netto was beloofd. 'Als ik bij Dalian mijn geld had gekregen en daarna van MTK, zou ik dus in totaal 2,6 miljoen gulden netto hebben gehad. Dan zou ik in één klap van mijn schulden af zijn geweest.'

Het mislopen van zijn contract bij MTK had onder meer te maken met blessures. Naarmate zijn carrière vordert, lijkt Glenn steeds blessuregevoeliger te worden. Heeft dat niet te maken met zijn uitbundige levensstijl? Hij wekt tenslotte niet de indruk als een monnik voor zijn sport te leven. 'Het gekke is dat ik in mijn Vitesse-tijd alleen maar aan het stappen was en juist toen was ik superfit en speelde ik gewoon heel goed. Ik werd zelfs Voetballer van het Jaar bij Vitesse en eindigde als derde op de lijst van De Telegraaf.'

'In de periodes dat ik geen club had, trainde ik wel voor mezelf, maar dat is toch iets anders dan wanneer je bij een club traint. Bij MTK ging ik ineens trainen alsof ik al een sterk, fit lichaam had. Maar de echte kracht had ik niet. Dat heeft weleens spierblessures opgeleverd, maar voor de rest heb ik alleen maar pech gehad zoals met die enkelblessure bij Benfica. Wat ik wel ben gaan beseffen is dat ik er alles aan moest doen om weer fit te worden.'

'Maar ik ben dus twee keer achter elkaar slachtoffer geworden van een klotespelletje. Eerst in China, en in Boedapest door die voorzitter. Dat ik daar mislukt ben lag meer aan die man dan aan blessures. Ik ben dus veel geld misgelopen en niet door mijn eigen schuld.'

Medio 2000 krijgt Glenn plotseling een telefoontje van Robert Maaskant, trainer van RBC Roosendaal dat in die periode uitkomt in de eredivisie. Maaskant: 'RBC moest het hebben van buitenkansjes en ik hoopte dat Glenn er een was. We spraken af dat hij een contract zou krijgen als hij fit zou worden.'

Glenn ontvangt slechts een onkostenvergoeding van ongeveer vijfduizend gulden per maand totdat hij fit is. Hij doet er alles aan om zo snel mogelijk een contract te verdienen. Ploeggenoot Marcel van Helmond herinnert zich de eerste training nog van Glenn. 'Hij had een half jaar niet gevoetbald, maar ging meteen lopen rennen en schieten, zonder warming-up. "Het gaat heerlijk", riep hij. Maar na twintig minuten moest hij al stoppen omdat hij weer last kreeg van zijn achillespees. Typisch Glenn, die alles op gevoel deed.'

In die periode woont hij met zijn vriendin Manon in Alkmaar, waar ze een flatje hebben gekocht. 'Vanuit Alkmaar reed ik elke dag naar Roosendaal, nog steeds

in mijn BMW uit de 8-serie. Daarnaast had ik nog een leaseauto, een Volvo C70, ook een prachtige wagen, een cabriolet. Ik was natuurlijk weer als een debiel bezig, want ik stierf van de schulden. Maar ik was nou eenmaal gek van mooie auto's.'

Op een dag wordt Glenn aangehouden: er blijkt nog een verkeersboete open te staan en uiteraard heeft hij te weinig geld bij zich om die meteen te voldoen. 'Op het politiebureau belde ik Jan Pollemans, de voorzitter van RBC: of hij die boete even wilde betalen. Nou, ik moest maar even contact opnemen met mijn zaakwaarnemer, want daar begon hij niet aan. Ik was zo naïef te denken dat alles wel even voor me geregeld werd door RBC, terwijl ik niet eens een contract had. Een vriend van me heeft die boete betaald, zo'n twaalfhonderd gulden. Hij kwam helemaal uit Eindhoven om die boete te betalen. Dat vergeet ik nooit meer.'

Net als bij zijn vorige clubs valt Glenn goed bij zijn collega's van RBC en hij is opnieuw een van de gangmakers. Maaskant herinnert zich nog een kostelijke anekdote. 'We zaten in een restaurant in Roosendaal tijdens de voorbereiding op een wedstrijd tegen Sparta. Opeens pakte Glenn een stel glazen, vulde die met water en ging er het Sparta-clublied op zitten drummen. De hele groep ging mee zitten zingen. Prachtig, het elftal van RBC dat vlak voor de wedstrijd het clublied van de tegenstander zat te zingen...'

In september 2000 neemt RBC deel aan een toernooi in Suriname. Hoewel Glenn nog steeds niet speelklaar is, reist hij mee met de groep. Al is het alleen maar voor de sfeer. 'Het was heel gezellig. Ronnie Brunswijk heb ik daar bijvoorbeeld ontmoet, hij kende me uit mijn Arsenal-tijd. Hij stond erop me naar mijn hotelkamer te begeleiden.'

In Suriname bezoekt Glenn onder meer een kermis met wat ploeggenoten. Marcel van Helmond is een van hen. 'Er stond op die kermis een tent waar je ballen kon gooien. Glenn vond het leuk voor iedereen te betalen. Ik geloof dat we allemaal wel honderd keer mochten gooien. Dat kostte Glenn 250 gulden. Hij won een grote beer en die gaf hij meteen weg aan een ventje dat daar stond. Typisch Glenn, een stikgoeie jongen. Hij leende wel eens twee sigaretten van me en dan kreeg je twee pakjes terug. Of hij leende honderd gulden om te tanken, en ook die kreeg je terug.'

Toch vervalt Glenn in Suriname weer in een oude fout: hij bezoekt het plaatselijke casino met een paar collega's. In Nederland is de toegang tot casino's hem ontzegd, maar in het casino in Suriname hoef je je niet te legitimeren. Van Helmond: 'We bleven er tot één uur 's nachts, alleen Glenn bleef zitten. Ik zag hem de volgende morgen pas weer aan het ontbijt. Had-ie al zijn geld verloren. Dat gokken was hij dus nog steeds niet kwijt.'

RBC beschikt dat eredivisienseizoen over een leuk team met onder anderen

Regi Blinker, Henk Vos, Damien Hertog, Marcel van Egmond en Jeffrey Kooistra. 'Ik kon met al die gasten prima opschieten. Er zat ook veel humor in de ploeg. Zo heb ik met Marcel van Helmond hetzelfde geintje uitgehaald als Paul Merson bij mij had geflikt bij Arsenal. Het was weer een heel geslaagde grap. Marcel kwam bij die buikspieroefening zó hard omhoog dat ik nog een tijd pijn in mijn reet heb gehad...'

'Blinker werd eens in een tv-programma van Ruud ter Weijden uitgenodigd. Daarbij kwam ook voetbalhumor ter sprake. Feyenoord stond daar bekend om. Je verwachtte dus dat hij iets over Feyenoord zou vertellen. Zo hadden indertijd een paar spelers bij Feyenoord met maskers op bij Regi ingebroken. Hij was zich rot geschrokken. Bij Ter Weijden moest hij vertellen wat de beste grap was die hij ooit had meegemaakt. Toen vertelde Regi over dat geintje met Marcel van Helmond bij RBC.'

Het slachtoffer kan zich de grap nog goed voor de geest halen. 'Ik deed in die tijd nogal veel aan buikspiertraining en dacht dat ik best overeind kon komen bij die opdracht waar Glenn het over had. Glenn had het over een filmpje op Eurosport dat ik moest zien. Daar heeft hij het drie weken over gehad, maar ik heb dat filmpje nooit kunnen vinden. Op de dag dat de grap plaatsvond, kwam ik met mijn sterke buikspieren inderdaad heel hard overeind, midden in de blote kont van Glenn... Die gasten hebben wat afgelachen.'

Hoe hard Glenn ook traint, hij slaagt er in Nederland maar niet in fit te worden. 'Ik was al maanden bezig. Ik was al regelmatig aan die pees behandeld, verschillende artsen hadden ernaar gekeken. Ik was er ook aan geopereerd en wilde zó graag weer voetballen. Daar had ik alles voor over. Het lopen ging steeds beter en op een dag kon ik weer met de bal trainen. Maar bij het eerste het beste balcontact wilde ik wegdraaien en ik voelde – bam!!! – een enorme pijn in mijn linkerachillespees. Dat moment vergeet ik nooit meer, wéér niet. De pees was ingescheurd. Kon ik helemaal opnieuw beginnen. Ik vond het ook rot voor Maaskant dat ik geen enkele waarde had voor RBC. Hij had tenslotte zijn nek voor me uitgestoken. Ik vond Maaskant een goede trainer.'

Robert Maaskant vult aan: 'Glenn deed er inderdaad alles aan. Hij zat er soms ook dicht tegenaan, maar elke keer viel hij weer terug. Hij had nog steeds die enorme versnelling, maar als Glenn die gebruikte, was het meteen over. Doodzonde, want in potentie was Glenn nog steeds een heel goede voetballer. We merkten wel dat hij ook problemen had buiten het veld. Hij reed nog steeds in de befaamde BMW, maar hij moest wel steeds geld lenen bij spelers en bij mij. Toch bleef ik een goed contact met hem houden, want Glenn was verder een prima jongen.'

Glenn verschijnt in zijn RBC-tijd nog wel regelmatig in de media, maar zelden gaat het nog over voetbal. Eenvoudig omdat hij niet meer voetbalt. Zijn

privéleven wordt daarentegen vooral in de roddelbladen smeugig beschreven. 'In Aktueel schreef Louis Bovée steeds vervelende stukjes over me. Ik vond dat niet zo erg, zolang er maar geen leugens in stonden. En Bovée had soms best spraakmakende verhalen. Maar op een dag had hij iets geschreven over iemand die ook in de fout was gegaan en haalde mijn naam daarbij. Daar was ik heel kwaad over, ik kreeg het idee dat het iets persoonlijks was. Ik heb Bovée gebeld en gezegd dat ik hem een klap voor zijn smoel zou geven als hij bij me stond. Hij vroeg of dat een bedreiging was. Nee, zei ik, dat is een belófte. Maar gelukkig ben ik hem toen niet tegengekomen.'

In de zomer van 2013 loopt Glenn de journalist bij toeval toch tegen het lijf. 'Ik zat in Café Americain aan het Leidseplein en hoorde dat hij buiten op het terras zat. Ik ben op hem afgestapt en zei hem: Sorry dat ik toen boos op je was, en ik gaf hem een omhelzing. Daar keek hij nogal van op, geloof ik. Hij zei nog wel dat ik destijds zo boos was dat ik hem echt in elkaar zou slaan. Het was dus nog erger dan ik zelf dacht.'

Ook over een verhaal in Vrij Nederland is Glenn woedend. Het artikel is niettemin geschreven door een integere journalist, Jaap Visser. 'Ik vind Jaap een topgozer. Maar in dat verhaal had hij toch iets geflikt. Ik rookte destijds stiekem en had Jaap gevraagd dat niet te schrijven. Maar hij deed het toch. Hij schreef zelfs dat ik een sigaret bij hem bietste. Als ik een interview geef, hoef ik het voor publicatie niet te lezen. Als ik vraag iets niet te schrijven, neem ik aan dat het ook niet gebeurt. Ik had dat dan ook zeker van Jaap niet verwacht, hij had een code verbroken. Toch viel het interview overal in goede aarde, ik kreeg er zelfs complimenten voor. Maar ik bleef kwaad op Jaap en ben naar zijn redactie in Amsterdam gereden. Hij was er niet. Gelukkig voor hem, anders had ik hem een klap voor zijn bek gegeven. Ik had echt een waas voor mijn ogen. Later besepte ik dat ik me weer veel te druk had gemaakt. Waar ging het eigenlijk over? Ik ben dan ook niet kwaad op Jaap gebleven. We hebben het door de telefoon uitgesproken, meen ik.'

Jaap Visser kan zich het desbetreffende interview nog goed herinneren. 'Natuurlijk heb ik niets geschreven wat Glenn niet wilde. Ik heb altijd een zwak voor hem gehad. Ik kom zelf ook uit Leiden en ken Glenn al vanaf zijn periode bij Roodenburg. Ik heb hem nog in de jeugd van Ajax zien spelen. Daar heb ik het laatst nog met de moeder van Bergkamp over gehad. Ik heb naar eer en geweten gehandeld. Na het interview, dat plaatshad in zijn grote BMW, heb ik hem nog gezegd het verhaal te laten bezinken. Moesten we het wel publiceren? We hebben het onder meer over zijn zelfmoordpoging gehad. Dezelfde avond heeft hij me nog gebeld dat ik het interview zo kon publiceren. Ik heb hem nog gezegd dat het goed was zijn verhaal in één keer te vertellen om zo de roddelbladen voor te zijn. Voor die bladen heb ik veel gras weggehaald. Later heb ik gehoord dat hij heel boos op me was. Ik heb hem nog gebeld, maar hij

gooide steeds de hoorn op de haak onder het roepen van: "Ik vermoord je!". Dat had dus geen enkele zin. Er zaten destijds een paar draadjes bij hem los. Een jaar later kwam ik Glenn toevallig tegen en omhelsde hij me. Ook dat was typisch Glenn.'

Ondanks de chronische achillespeesblessure blijft Glenn op en neer rijden tussen Alkmaar en Roosendaal. 'Dan reed ik rond kwart over zes 's morgens weg om rond acht uur in Roosendaal te zijn. Ik verbaasde me erover hoe druk het al op de weg was. Ik had me nooit gerealiseerd hoeveel mensen er al zo vroeg naar hun werk moeten. Ik voelde me nog een bevoorrecht mens omdat ik ervan uitging dat het voor mij tijdelijk was en ik had nog steeds mijn BMW. Daar haalde ik mijn plezier uit.'

Zo blijft Glenn bijna een compleet seizoen aanmodderen. De achillespees wil maar niet genezen, waarna RBC afscheid van hem neemt. 'Terecht natuurlijk. Ik had alleen maar geld gekost en had niets voor de club betekend.' Tot overmaat van ramp degradeert RBC ook nog naar de eerste divisie.

Jilani verandert Glenns leven

Na zijn vertrek bij RBC in 2001 blijft Glenn werken aan een comeback. Hij moet dat nu helemaal alleen doen en krijgt steeds nadrukkelijker te maken met schuldeisers die hem overal achtervolgen. Zijn leven dreigt steeds somberder te worden, tot 20 januari 2002: de geboortedatum van zijn zoon Jilani.

‘Hij is geboren in het ziekenhuis van Alkmaar, ik was er natuurlijk bij. Het was een hele snelle bevalling, in vier uur was hij er. Op het moment dat ik die kleine voor het eerst in mijn armen hield, veranderde mijn leven in één klap totaal. Ineens was ik vader, een gevoel dat je niet kunt beschrijven. Vanaf dat ogenblik ben ik meer gaan nadenken, onder meer wat genuanceerder over geld. Financieel was mijn leven op dat moment een grotere teringzooi dan ooit, maar door de komst van die kleine kon ik dat even opzij zetten.’

Glenn en zijn vriendin Manon hebben samen een bijzondere naam voor hun kind bedacht, een naam die nog niet bestond. ‘Jilani klinkt een beetje exotisch, maar niet al te moeilijk. Hij heeft ook geen bepaalde betekenis. Als die naam later afgekort zou worden, zou het ook een mooie afkorting worden: *Jilaan*, of *Ji...* Een mooie klank.’

Glenn is ervan overtuigd dat zijn leven er totaal anders had uitgezien als Jilani pakweg zeven jaar eerder was geboren. ‘Dan had ik niet financieel voor mezelf, maar voor die kleine gedacht. Dan had ik een grote stationcar met ruimte voor de kinderwagen gekocht in plaats van die BMW uit de 8-serie. Jilani zou goed en veilig zitten in die stationwagen. Daar had ik net zoveel plezier uit gehaald als uit die BMW. Ik had veel rustiger geleefd en mijn voetbalcarrière had er ook heel anders uitgezien. Toen pas begreep ik goed waarom clubs graag hebben dat hun spelers op vroege leeftijd trouwen en kinderen krijgen. Dan hebben ze een veel rustiger en stabielere leven.’

‘Ik zou dan ook andere mensen financieel geholpen hebben, maar geen wildvreemden. Ik zou mensen die ik kende wel geld geven, maar dat wilde ik dan wel terugzien wanneer het wat beter met ze zou gaan. Met andere woorden: door de komst van die kleine zou ik heel anders met geld zijn omgegaan.’

Vanaf de geboorte van Jilani staat het leven van Glenn in het teken van zijn zoon. Het verschonen van een luier is bijvoorbeeld een vanzelfsprekendheid voor hem. ‘Op tv zie je wel eens beelden waarop vaders een vies gezicht trekken als ze de luier van hun kind moeten verschonen. Dat gebeurde bij mij nooit, never nooit. Je weet dat het stinkt, maar het komt uit die kleine. Dus accepteer je dat. Wat anderen daarvan vinden interesseert me geen reet.’

‘Ik deed alles voor die kleine, echt álles wat je kunt bedenken en dan nog meer. Zo was hij de eerste jaren van zijn leven constant verkouden en had snot

aan zijn neus. Als je dat snot steeds met een doekje afveegde, werd het boven zijn bovenlip helemaal schraal. Dus wat ging ik doen? Ik zoog het snot gewoon uit zijn neus en spuugde het uit. Daardoor had hij geen schrale plek meer. Sommige mensen vonden dat vies. Sodemieter op, het was snot van mijn kleine. Wat nou, vies!'

'Dat soort dingen deed ik voor hem, mijn kleine mocht niks overkomen. Mensen in mijn omgeving zeiden dat het pas echt leuk zou worden als hij twee jaar zou zijn. Dat vond ik meteen al stomme teksten. Ik vond het al heerlijk vanaf zijn geboorte, alleen al om hem vast te houden, Jilani het gevoel te geven hem te beschermen.'

'Dat deed ik op allerlei manieren en ik probeerde hem tegelijk op te voeden. Dat begon al toen hij één jaar was. Toen hij zo oud was zat hij maar te lachen, als ik hem optilde bleef hij lachen. Als ik naar zijn slaapkamer liep, lachte hij nog steeds, ook nadat ik voor zijn wieg stond. Totdat ik hem in zijn wieg zette, toen begon hij ineens te huilen. Toch liet ik hem erin. Ik probeerde hem te leren dat hij er alleen uit mocht als hij au had, maar niet als hij het niet naar zijn zin had. Vanaf dat moment was ik dus al met zijn opvoeding bezig. Ik wist ook zeker dat hij later bij mij niet in de supermarkt zou zeuren om een zakje chips, als hij thuis nog drie zakjes had staan. Al met al heb ik hem dus verwend, maar ik heb hem niet verwend, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Glenn geeft dan een voorbeeld om zijn enigszins cryptische uitspraak te verduidelijken. 'Toen hij een jaar of vijf was ging hij voetballen. Je kon meteen zien dat hij aanleg had. Ik heb hem meteen gezegd: Stel, er speelt in jouw ploegje een jongen met hele mooie schoenen en die wil jij ook wel. Dan moet je blij zijn dat jij op die gewone schoenen speelt. Want die ouwe schoenen zou dat jongetje graag voor de zijne willen ruilen als hij zou kunnen wat jij kan. Hij luisterde ook altijd naar me en doet dat nu nog. Ik hoefde alleen maar eh te zeggen, met een kleine stemverheffing, en ik had gelijk zijn aandacht.'

'En vergis je niet, Jilani is soms best ondeugend. Als ik bijvoorbeeld zei dat hij de deur van zijn kamer dicht moest doen, dan deed hij dat. Ik bleef dan staan wachten en tien seconden later deed hij die deur weer open. Ik zei toch dat die deur dicht moest, zei ik dan. Waarop Jilani zei: "Maar hij was net toch dicht?" Haha!'

'Ik probeerde in zijn gedachtewereld te komen. Als ik boos was, keek ik staand op hem neer en sprak hem toe. Als ik hem dan gevraagd had of hij het begrepen had en hij zei "Ja", dan reageerde ik met: wat ja? Hij weer: "Ja papa". Daarna ging ik door mijn knieën en vertelde hem: Papa is niet boos meer en papa vindt het ook niet leuk om boos te zijn, maar omdat jij nog niet alles weet wat goed of slecht is, moet jij naar papa en mama luisteren. Want papa en mama houden zó veel van jou dat wij niet willen dat jou iets overkomt. Daarom

moet jij luisteren, Jilani. Oké, schatje van me? Dat is volgens mij de goede manier van opvoeden.'

De geboorte van Jilani doet Glenn vooral beseffen dat hij niet langer de belangrijkste persoon in zijn leven is, maar zijn zoontje. 'Hij verzachtte al die shit in mijn leven. Die klerezooi ging wel niet weg, maar het gevoel erover veranderde. Alsof het allemaal minder was, terwijl dat in werkelijkheid natuurlijk niet zo was. Als ik die kleine vasthield en hij "papa" zei, had ik dat gevoel van *jij bent mijn zoon*. Dat is altijd, tot op de dag van vandaag, dezelfde kracht gebleven. Als ik nu met mijn wang zijn wang aanhaal, is het net alsof er een stroom licht door mijn lichaam gespoten wordt.'

'Als baby was het al een heel mooi mannetje. Hij is natuurlijk ook een beetje bruin en heeft een prachtig koppie. Niet dat ik zijn vader ben, maar alle moeders in zijn omgeving zeiden dat ook. Hoe vaak ik niet heb moeten horen: "Wát een schatje". Ik was zó trots op die kleine, en dat ben ik nog. Als ik naar huis reed, beschouwde ik het als een beloning dat ik die kleine weer zag. Mijn kleine en ik, daar komt niemand tussen. Als ik het leven van mijn kleine zou kunnen redden door van een torenflat af te springen, dan doe ik dat. Met mijn hoofd naar beneden duikend.'

Als klein jochie is Jilani al gek van voetbal. Tot genoegen van Glenn is Jilani ook een linkspoot. 'Schieten deed hij meteen al met links. Mensen gingen me meteen vragen: "Is hij een talent?" Daar werd ik kwaad door. Waar hebben we het over? Over een kind van vijf, zes jaar. Jilani begon met voetballen bij De Foresters in Heiloo. Ik vond het alleen maar belangrijk als hij speelde met die glimlach op zijn gezicht. Als hij het maar leuk vond, hij koos zelf voor voetbal. Hij kwam me steeds halen en riep: "Papa, voetballen! Voetballen!" Jilani had zelfs een eigen bal. Hij was gelukkig als voetballer en daar ging het om.'

'Als hij op basketbal, zwemmen of zelfs balletles was gegaan, had ik dat ook prima gevonden. Sterker nog, als hij op zijn achttiende met zijn vriend bij me zou komen en zou zeggen: "Papa, ik wil op balletles", dan was ik samen met hem en zijn vriend de stad in gegaan en had een fucking roze rok voor hem gekocht. Ik zeg er meteen achteraan: liever niet, maar als het zo zou zijn, zou ik het zeker doen. Het geluk van mijn kleine is gewoon het allerbelangrijkste.'

'Als voetballer kan ik hem in elk geval wel helpen. Niet helpen met pushen, maar door te zeggen hoe hij het makkelijker voor zichzelf kan maken. Bijvoorbeeld door traptechniek, loopacties, maar altijd zonder zijn eigen ik aan te tasten. Op zijn zesde maakte hij al heel bijzondere acties. Uit zichzelf, dat zat in hem. De techniek en de motoriek heeft hij gewoon. Die kleintjes spelen nog zeven-tegen-zeven, Jilani ging meteen aan de linkerkant voorin spelen.'

'Als vader-voetballer kon ik hem wel sneller dingen leren, door bijvoorbeeld aan te geven hoe hij moest lopen als hij tegen oudere jongetjes speelde die dan

soms sneller waren. Dan riep ik hem bij me en zei hem: Kijk Jilani, omdat die jongens groter zijn, kunnen ze grotere stappen nemen. Dus als jij rechtdoor loopt, kunnen ze je inhalen. Je moet dan zigzaggen, uitkappen dus. Want die jongens hebben niet jouw motoriek en vooral niet jouw techniek. Dus Jilani, de eerstvolgende bal speel je hem uit en daarna kap je hem gelijk weer uit. Zigzaggen Jilani, zigzaggen! En dan naar de goal.'

'En wat gebeurde er in een wedstrijdje? Een jongen die twee koppen groter was dan Jilani pakte constant de bal af in een sprintduel richting de goal. Waar die jongen één stap maakte, had Jilani er drie nodig. Ik riep hem bij me en zei: Jilani, zigzaggen. Die jongen is alleen maar groot. Even later kapte Jilani die grote jongen uit, deed dat gelijk nóg een keer, en daarna ging hij gelijk naar de goal en scoorde. Hij rende naar me toe en riep: "Papa, zigzaggen, hè!" Waarop ik hem zei: Goed zo, Jilani.'

Als Jilani zes jaar is, krijgt Glenn al regelmatig te horen dat hij een kleine kopie is van de oud-voetballer. En inderdaad, wie Jilani anno 2014 bezig ziet, zal dat alleen maar bevestigen. Zo maakt Jilani regelmatig de befaamde actie van Glenn waarbij hij bij Arsenal tegen Norwich City en Leeds United zijn tegenstander passeert bij de cornervlag met een actie achter zijn standbeen langs. 'Dat deed Jilani zelfs al toen hij zes was. Het gaat mij er niet om dat mensen zeggen dat hij ook qua voetbal op mij lijkt. Het gaat erom dat hij iets doet wat hij leuk vindt en toevallig is dat voetbal. Dat hij dan ook nog op mij lijkt in zijn acties waar mensen mij van herinneren, is alleen maar meegenomen. Tuurlijk ben ik als vader daar ook trots op, maar ik was even trots geweest als hij op een andere sport had gezeten of iets anders had gedaan.'

Glenn ergert zich wel een ongeluk aan de ouders die langs de kant staan en heel vaak dingen schreeuwen die niet eens kloppen en dan nog vol emotie. 'Dan denken ze dat ze naar Barcelona of Real Madrid kijken, maar we hebben het wél over kinderen. Ze roepen het al bij jongetjes en meisjes van zes jaar. En als die kinderen ouder zijn, wordt het alleen maar erger. Van de tien ouders zijn er acht heel aardig, maar ze snappen het gewoon niet.'

'Dan roepen ze bijvoorbeeld: "Kees, spelen! Spelen!" Ze vragen zich niet af of Kees wel kan lopen, of Kees tijdens het lopen kan dribbelen, of Kees hetzelfde ziet als jij langs de kant tijdens het dribbelen. En als hij dat allemaal kan, is het nog de vraag of hij de techniek heeft om die pass te geven. Die mensen kunnen zich totaal niet in de belevingswereld van een voetballend kind verplaatsen. Ze moeten niet het plezier van mijn kleine verpesten en dat soort mensen moeten ook zeker uit zijn buurt blijven. Ook in het dagelijks leven. Als iemand Jilani zou slaan en premier Rutte zou ernaast staan en zou zeggen: "Glenn, alsjeblieft doe die persoon niks. Als je hem niks doet, krijg je twintig miljoen euro". Dan nóg zou ik die persoon die mijn kleine had geslagen gelijk slopen en kapotmaken. Ongeacht welke consequentie voor mij dan ook. Dat zit nou eenmaal in mijn

systeem en dat zal altijd zo blijven. Hoe graag ik die twintig miljoen ook zou willen hebben.'

De laatste kans bij TOP Oss

Tot januari 2003 is Glenn vooral bezig met zijn zoontje en het afhouden van schuldeisers. Hij is onder meer zijn geliefde BMW kwijtgeraakt. 'Ik had geld geleend op mijn auto om andere schulden te kunnen betalen. Het was het ene gat dichten met het andere. Ik kon die schuld op die auto niet betalen en raakte hem daardoor kwijt. Hij was wel niet meer zoveel waard, maar toch zeker nog wel twintig tot 25 duizend euro.'

Glenn woont op de achtste verdieping van een flat in Alkmaar, maar hij is zelden thuis om zijn schuldeisers te ontlopen. 'Beneden in de hal hing op mijn brievenbus een briefje met de tekst Beslaglegging bij Glenn Helder. De hele flat wist dus van mijn situatie.'

De achillespees is inmiddels genezen, voor het eerst sinds ruim drie jaar voelt hij zich eindelijk fit. Begin januari 2003 krijgt Glenn een telefoontje van Harry van den Ham, trainer van TOP Oss en in de winterstop op zoek naar versterking. 'Ik vond Glenn in zijn toptijd een fantastische voetballer en hoopte dat hij nog iets voor TOP Oss kon betekenen. We hadden een kort gesprek en het klikte meteen. Glenn kon al snel spelen en bleek onze beste speler. Hij was nog steeds heel snel en had veel dreiging. Glenn was bovendien een heel sociale jongen. Hij hield zich bijvoorbeeld uitgebreid bezig met de jongere spelers. Heel leuk om te zien.'

Glenn voelt zich al snel thuis in Oss, waar hij samenspeelt met onder anderen Mischa Rook, François Gesthuizen, Danny Guyt en Dennis Iliohan. Kort na zijn komst in Oss speelt Glenn een vriendschappelijke wedstrijd tegen PSV. 'Daar liep Arjen Robben. Dat zag er zo fucking soepel uit... Hoe hij sprintte, hoe gemakkelijk hij zijn tegenstander voorbijging; daarin zag ik mezelf. Na afloop sprak ik nog even met Mark van Bommel. Hij kende me nog, hartstikke leuk. Robben gaf me zelfs een knuffel. In de gang kwam ik Guus Hiddink tegen. Hij stond te praten met twee journalisten, maar toen hij mij zag kwam hij meteen naar me toe en vroeg hoe het met me ging.'

Na de winterstop speelt hij tien wedstrijden voor TOP. 'En bij vier daarvan stond ik in het Elftal van de Week in Voetbal International. En dat op 34-jarige leeftijd.'

Maar Harry van den Ham leert al snel de wat mindere trekjes van Glenn kennen. 'Hij was behoorlijk dominant en druk. Maar zelfs dat was hij op een positieve manier. Het was alleen moeilijk vat op Glenn te krijgen. Soms kwam hij twee dagen niet opdaven en belde me dan dat hij weer eens een probleem had. Ik heb geprobeerd hem te helpen, maar dat was gewoon onmogelijk. Hij was niet te helpen.'

Toch was Glenn heel belangrijk voor het elftal, geeft Van den Ham met een voorbeeld aan. 'Hij kwam eens een uur te laat voor een wedstrijd. Ik zette hem dan ook voor straf op de bank. In de rust stonden we met 0-2 achter. In de tweede helft liet ik hem invallen en werd het nog 2-2. Daardoor misten we net de nacompetitie. Als Glenn de hele wedstrijd had gespeeld, dan hadden we ongetwijfeld gewonnen.'

Glenn heeft inmiddels een Renault Clio aangeschaft. Daarmee rijdt hij dagelijks op en neer van Alkmaar naar Oss. 'Op een dag was die auto van de parkeerplaats verdwenen. Ik dus naar de politie om aangifte van diefstal te doen. Maar ik werd de volgende dag gebeld door de garage waar ik die Renault had gekocht: ze hadden hem weggehaald omdat ik niet aan de afbetalingen had voldaan. Terecht natuurlijk. Ik heb daarop een tweedehands Suzuki Swift gekocht voor iets van zeshonderd euro. Het was een heel oud ding, maar hij reed nog heel snel. Ik besepte wel dat de tijd van een BMW uit de 8-serie definitief voorbij was.'

De Suzuki begeeft het al snel waardoor Glenn zelfs een tijdje zonder auto zit. Daardoor mist hij soms een training. Bert Zwanenburg, bestuurslid van TOP Oss in 2003, vindt de situatie onhoudbaar. Hij besluit daarop dat Glenn, die op amateurbasis speelt voor TOP, een auto van de club krijgt: een Volkswagen Polo. 'Ik ging op internet kijken hoe zo'n Polo eruitzag. Die maakte best een goede indruk, dus ik ging die auto opgewekt samen met mijn schoonvader ophalen, ergens in Zeeland. Ik had er al voor getekend. Bij de garage kreeg ik een bloemetje en het kentekenbewijs, hartstikke leuk allemaal.'

De teleurstelling is dan ook groot als Glenn de auto aantreft op de parkeerplaats. 'Ik wist werkelijk niet wat ik zag. Hij had een kleur groen die je toen al niet eens meer in een museum voor oudheden tegenkomt. De versnellingspook was zo groot, dat ik eerst dacht dat ik er mijn jas aan moest hangen. Ja, het was een Polo ja, maar ze waren vergeten te zeggen dat-ie nog van Marco Polo zelf was geweest... Ik denk dat ze hem uit het Automuseum in Rosmalen hadden gehaald. Maar het was natuurlijk wel een heel aardig gebaar van Bert Zwanenburg, een hele lieve man.'

Aan de andere kant staat de Polo symbool voor de situatie waarin Glenn is terechtgekomen. 'Als je van een BMW uit de 8-serie uiteindelijk in een stokoude Polo zit, dan beseft je nog eens dat er onderweg in je leven iets goed mis is gegaan. Die Polo heb ik maar kort gehad. Daarna heb ik nog een tijdje gereden in de auto van de vrouw van Harry van den Ham, een Ford Ka. Daarna regelde de club een Peugeot 305 voor me. Dat was weer een normale auto waardoor ik voor mezelf weer op een legale burger leek en niet op Glenn Helder-de-mislukking. Want elke keer als ik in of uit zo'n oude auto stapte schaamde ik me dood dat ik het allemaal zo verpest had.'

Aan het eind van het seizoen 2002/03 krijgt Glenn met steeds meer schuldeisers te maken. 'Ik liep toen voor het eerst met een geladen pistool op zak. Moet je nagaan hoe diep je eigenlijk al gezonken bent, ik met een pistool op zak... Dat ding had ik gekregen van mensen die ik kende omdat sommige schuldeisers gingen dreigen en meer geld wilden hebben dan ze moesten krijgen. Ze wisten namelijk van mijn pensioenfonds in het CFK en dachten dat het een kwestie was van alleen even geld ophalen door dreigementen. Ik was ze wel geld schuldig en was ook aan het terugbetalen, maar zij wilden steeds meer geld, rente op rente. En dat met intimidatie. Dat werkt bij mij niet en daarom had ik dat pistool. Ik dacht niet na, maar was op alles voorbereid. Dat pistool heb ik gelukkig nooit hoeven te gebruiken. De gelddruk werd wel steeds groter en daarom ben ik ook bij TOP Oss gestopt. Ik had er best kunnen blijven, maar ik kon het niet meer opbrengen.'

Met zijn beslissing niet door te gaan bij TOP Oss, beseft Glenn dat zijn betaald-voetbalcarrière definitief voorbij is. Hij is bijna 35, sowieso een leeftijd waarop het einde nadert. 'Bert Zwanenburg had een zwak voor mij en bood me nog een baan aan in een van zijn bedrijven waar ik me op den duur kon opwerken tot verkoopmanager. Ik kon beginnen met een salaris van dertienhonderd euro, oplopend tot drieduizend. Ieder ander had dat aanbod aangenomen, want het was een tof en lief aanbod van Bert. Maar ik vond het destijds helemaal niks. Ik leefde kennelijk nog steeds in een schijnwereld.'

Een uitkering van 512 euro per maand

Nadat Glenn in 1995 bij Arsenal een contract heeft getekend, staat er negenhonderdduizend gulden op zijn rekening bij het CFK, het pensioenfonds voor voetballers. Als Glenn medio 2003 met betaald voetbal is gestopt, heeft hij eindelijk recht op uitkering van zijn rekening, die in acht jaar tijd door de rente nog eens aanzienlijk is opgelopen tot ruim vijfhonderdduizend euro.

‘Daaruit is later een deel van mijn schulden betaald. Dat ging in goed overleg met Theo van Seggelen, destijds voorzitter van de VVCS met wie ik een goed contact had. We zijn nog samen naar de ING geweest, de bank van het CFK. Er werd ons verzekerd dat het geld goud gegarandeerd was. Die uitdrukking vergeet ik nooit meer, goud gegarandeerd. Het betekende dus dat je er hoe dan ook recht op had.’

‘Het was alleen wel jammer dat ik dat bedrag niet in één keer kreeg. Dat kon nou eenmaal niet volgens de reglementen van het CFK. Ik kreeg wel jarenlang een kleine uitkering per maand, dat was nog minder dan een zwerver kreeg: 512 euro. De rest ging naar mijn schuldeisers. Zodra het geld vrijkwam, werd er door allerlei mensen beslag op gelegd.’

‘Maar goed, die uitkering was tenminste nog iets. Als het totaalbedrag ineens was uitgekeerd, had ik mijn schuldeisers kunnen afkopen. Dat was al met ze afgesproken. Finale kwijting heet dat, die woorden ben ik ook nooit vergeten. Als tweederde van je schuldeisers akkoord gaat met een afkoopsom, moet de rest dat ook doen. Maar doordat ik nu slechts kleine bedragen uit die pot kreeg, liep een schuld van vierduizend gulden door al die rentes en andere kosten nu bijvoorbeeld op tot achttienduizend gulden. Uiteindelijk heeft deurwaarder Flanderijn de zaken met de schuldeisers geregeld. Flanderijn zat in hetzelfde pand in Gouda als de VVCS. Mijn geld ging als het ware een verdieping naar beneden.’

Theo van Seggelen brengt nuances aan: ‘Zijn schuldeisers lieten inderdaad beslag leggen op het CFK-geld van Glenn. Maar dat kon dus pas uitgekeerd worden nadat hij was uitgevoetbald. Glenn verwees iedereen naar de VVCS, zodat ik allerlei duistere figuren op mijn dak kreeg. Ze vroegen zich allemaal af hoe ze aan dat CFK-geld konden komen, maar dat ging dus niet. Nadat Glenn was uitgevoetbald als prof hebben we voor hem nog wat geld kunnen redden op basis van een zogeheten beslagvrije voet. Van dat bedrag hebben wij hem nog een hele tijd een maandelijks uitkering betaald. Het was geen groot bedrag, maar dankzij die truc kon Glenn er tenminste weer even tegen.’

In die periode is Glenn kind aan huis in het kantoor van de VVCS in Gouda. Van Seggelen: ‘We hebben heel vaak gepraat over al zijn problemen. Soms

gaven we hem een boterhammetje of wat benzinegeld. Dan kon hij op de terugweg weer even tanken. Wim Everard van de VVCS heeft hem daarbij ook geholpen. Je kon niet boos worden op Glenn, hoewel hij er natuurlijk wel een geweldige puinbak van had gemaakt.'

Deurwaarder Flanderijn zorgt dus voor een regeling met Glenns schuldeisers – en dat zijn er nogal wat, weet Van Seggelen nog. 'Die waren uiteindelijk niet blij met die regeling, want ze kregen maar een relatief klein deel van het geld dat Glenn hun schuldig was.'

Carlos Fortes, John Veldman en Ulrich van Gobbel ontvangen hun in het CFK gestorte geld echter in 2003 grotendeels wél in één keer. 'Dat hebben ze gekregen nadat ze dreigementen hadden geuit. Ze hebben het CFK echt onder grote druk gezet. Ik had daar geen zin in. Regels zijn regels en die zeiden dat het bedrag niet ineens uitbetaald kon worden. Bovendien is de VVCS altijd goed geweest voor mij. De media hadden het bij die affaire over een voormalige linksbuiten van Vitesse. Dachten veel mensen nog dat ik het was... Maar het betrof dus Carlos Fortes.'

Van Seggelen: 'Die drie spelers hebben inderdaad een deel van het CFK-geld in één keer gekregen van het CFK-bestuur. Dat was flink onder druk gezet. Ik was het trouwens niet eens met die uitkering. Regels zijn regels. Glenn heeft gelukkig nooit aan dreigementen gedacht.'

Glenn: 'Het was een vorm van sparen waarbij je geld lang vaststond. Dat zijn de regels waaraan je je moet houden. Als alle spelers dreigementen gaan uitoefenen omdat ze hun geld vroegtijdig willen, wordt het natuurlijk een zootje met dat CFK.'

Het CFK is jaren geleden al gestopt met de uitkeringen aan Glenn doordat zijn CFK-pot leeg was. Mede daardoor zit hij waarschijnlijk levenslang aan zijn schulden vast.

Dozen vouwen en inpakken bij DHL

Medio 2003 beseft Glenn dat zijn voetbalcarrière op betaald niveau is afgelopen. Er zit geen bvo meer te wachten op een bijna 35-jarige speler die tot over zijn oren in de financiële problemen zit. Maar Glenn wil wel op amateurniveau blijven voetballen. 'En ook bij amateurclubs werd inmiddels aardig betaald, maar wel op een ander niveau. Het was een nieuwe stap in mijn leven. Ik had altijd behoorlijk wat geld verdiend met voetballen, dat was nu afgelopen. En voetbal was het enige wat ik kon... Een paar jongens die ik kende, speelden bij Neptunus en dat was misschien geïnteresseerd als ik daar kwam spelen. Toevallig was Rob Jacobs er technisch directeur. Ik heb hem gebeld en ik kon inderdaad komen.'

Glenn past zich moeiteloos aan bij de zondag-tweedeklasser. 'We hadden vooral een aardige voorhoede met Romeo Wouden op rechts, ook een oud-prof, Harry de Haas in de spits en mij als linksbuiten. Lemmy Stevens was keeper. Die kende ik nog van Sparta. Het waren ook leuke gasten. Joop Musterd was trainer, een hele aardige vent. Ondanks al die klerezooi aan mijn kop speelde ik nog goede wedstrijden.'

Rob Jacobs merkt wel dat Glenn niet lekker in zijn vel zit. 'En dat is nog zachtjes uitgedrukt. Je zag dat hij faliekant de verkeerde kant opging. Je merkte dat hij veel problemen aan zijn hoofd had. Glenn kwam vaak niet opdagen, leende voortdurend geld van spelers en zelfs van de terreinknecht. Die arme man had zelf niet eens geld. En niemand kreeg wat terug. We hebben echt van alles geprobeerd om hem te helpen. Voorzitter Anton van der Stelt regelde zelfs een autootje voor hem. Maar hij kon zijn benzine niet eens meer betalen.'

'Trainer Joop Musterd stond ook altijd voor hem klaar. Maar het ging gewoon niet. Dit was totaal niet de Glenn Helder die ik kende van Sparta. Hij zat helemaal aan de ondergrens. Als hij de poort uit was, dan had je er geen idee van wat er met hem gebeurde. Nee, het was over met Glenn. Na afloop van dat seizoen hebben we dan ook afscheid van hem moeten nemen.'

Glenn geeft toe dat de club veel voor hem gedaan heeft. 'Ik kreeg zelfs een Ford Mondeo. Dat was heel wat beter dan die rare Polo bij TOP Oss. Maar ik was nog steeds eigenwijs in m'n kop. Ik wilde niet toegeven dat mijn leven veranderd was, dat ik geen topvoetballer meer was. Ik had heel lang op een roze wolk geleefd, maar die was minder realistisch voor mij dan ik dacht. Ik werd ook ouder, maar ik liep bijna elke tegenstander er nog makkelijk uit. Alleen het herstel duurde nu opeens ietsje langer. Het valt niet mee als je dat gaat beseffen. En ik maakte te weinig tijd om mijn lichaam te laten verzorgen. Dat kwam vooral door alle onzin die ik aan mijn kop had.'

'Ik kwam bovendien in een situatie waarin ik echt helemáál geen geld meer

had. In die tijd sliep ik vaak in mijn auto om mijn schuldeisers te ontlopen. Die kwamen allemaal aan de deur van mijn flatje in Alkmaar. De één was aardig, de ander minder aardig en de derde was dreigend. Toch heb ik nooit mijn hand opgehouden bij de sociale dienst. Er waren nog steeds mensen die mij geld leenden. Ongelooflijk dat die mensen mij bleven helpen, ook bij Neptunus. Zo kon ik in leven blijven. Ik heb alleen wel Rob Jacobs slecht behandeld door bijvoorbeeld soms niet te komen trainen. Daar heb ik spijt van, want ik heb die man altijd als tweede vader beschouwd.'

Na zijn mislukte avontuur bij Neptunus ziet Patrick Ent, speler van zaterdagtopclub SHO, toch een versterking in Glenn. Hij belt zijn trainer Richard Middelkoop die daarop Glenn benadert. 'Glenn reageerde positief en ging puur op amateurbasis voor ons spelen, want SHO had geen geld. Hij wilde wel graag dat we een baan voor hem regelden en dat hebben we gedaan', vertelt Middelkoop.

Het wordt niet bepaald een droombaan. 'Tja, ik kon niks. Dan heeft het weinig zin bij de NASA te solliciteren om ruimtevaarder te worden. Dus het werd dozen vouwen en inpakken voor DHL in Gouda. Ik realiseerde me wel dat ik móést. Ik kon nu eenmaal niet bij de bakker binnenlopen en zeggen dat hij me een brood moest geven omdat ik bij Arsenal had gespeeld.'

'Ik stond bij DHL naast een Pool en een man uit Afghanistan. Als ik mijn paspoort niet bij me had gehad en er was een inval geweest, dan was ik waarschijnlijk ook het land uitgezet, haha! In de pauze zat ik met een broodtrommel, net als de andere jongens. Ik verheugde me wel op die pauzes, even lekker zitten, even los van dat routinewerk, en een beetje met die gasten ouwehoeren.'

'Er zaten ook een paar Nederlanders tussen die zich afvroegen hoe Glenn Helder toch kon zijn afgezakt tot dozeenvouwer. Toch geneerde ik me niet en ik voelde me zeker niet te groot voor dat werk. Ik moest niet lullen en gewoon gaan werken. Ik kon nog steeds hard voor mezelf zijn. En voelde me absoluut niet groter dan de andere jongens bij DHL. Ieder zijn vak. Of je nou timmerman bent of tandarts, ik heb voor iedereen evenveel respect.'

Glenn verdient bij DHL 1.100 euro netto in de maand. 'En het was een veertigjarige werkweek. Ik reed toen in een heel oude BMW uit de 5-serie. Die moest ik starten met twee draadjes. Kun je je voorstellen? Daar zat ik dan, de gozer die ooit twee Golden Barclays Cards had. Nu zat ik elke ochtend om half zeven met twee draadjes te klooiën om vanuit Alkmaar op tijd bij DHL te zijn. Eerst was ik nog zo vroeg op om te gaan voetballen bij RBC en TOP Oss. Dat was nog een soort lichtpuntje. Nu was het om dozen te gaan vouwen... Maar ja, het was mijn eigen fucking schuld.'

Hij houdt het geestdodende werk bij DHL zo'n twee maanden vol en begint dan

via een uitzendbureau aan een nieuwe baan bij Aero Ground Services op Schiphol. 'Daar moest ik pakketten sorteren die uit de vliegtuigen kwamen. Dat was wat minder saai werk en ik heb er bovendien mijn heftruckdiploma gehaald. Dat was tenminste nog wat.'

Maar Glenn meldt zich ziek en voetbalt gewoon voor SHO. Hij heeft de pech dat een lokale krant vermeldt dat Glenn tijdens een wedstrijd tegen Scheveningen een beslissende voorzet geeft. Zijn werkgever leest dat en besluit Glenn op staande voet te ontslaan. 'Dat was niet zo slim natuurlijk.'

Glenn loopt verder nog even met leesmappen langs de deuren. 'Onder mijn linkerarm droeg ik de leesmappen, onder mijn rechter een koffiezetapparaat. Dat kreeg je cadeau als je lid werd. Ik liep mee met een man die een stuk hout op zijn schoen had laten zetten om zijn voet tussen de deur te zetten als de deur werd dichtgegooid, wat keer op keer gebeurde. Dat moet je mij flikken, een voet tussen de deur...'

'Op een dag deed een man zijn deur open en keek me zeker vijf seconden strak aan, terwijl ik vroeg: Wilt u lid worden van de leesmap, dan krijgt u een koffiezetapparaat cadeau. Waarop hij me weer aankeek zonder iets te zeggen. Daarna keek hij naar links en naar rechts en vroeg: "Waar staat die camera? Ik ken jou wel, jij bent Glenn Helder van Arsenal en het Nederlands elftal. En jij verkoopt nu leesmappen? Ja, dag!" Die man dacht dat hij in Bananasplit zat.'

Daarna volgt Glenn nog heel even een opleiding van Scheidegger tot vertegenwoordiger. 'Daar zat ik dan, in een pak met stropdas in een bloedheet zaaltje. Het eerste wat je moest zeggen als je bij een potentiële klant binnenkwam was: "Zo, wat heeft u daar een mooi schilderijtje", ook als je er geen reet aan vond. De topverkoper drong mensen dingen op die ze helemaal niet wilden. Dat had ik snel gezien. Ik vond niet dat ik mensen dingen moest opdringen die ze misschien helemaal niet nodig hadden.'

Ook bij SHO loopt niet alles naar wens. Tot teleurstelling van trainer Richard Middelkoop: 'Een enkele keer speelde Glenn nog wel aardig, zoals tegen Scheveningen. Maar over het algemeen was hij niet meer de speler die hij geweest was. In de winterstop was het plotseling voorbij. We gingen op trainingskamp naar Portugal, maar Glenn kwam niet opdagen op Schiphol. Sindsdien heb ik hem nooit meer gezien.'

Toch is Middelkoop niet rancuneus. 'Je kon geen hekel aan Glenn krijgen. Ik weet hoe moeilijk hij het had, in die tijd sliep hij vaak in zijn auto. Ik werk zelf in de jeugdzorg en heb geprobeerd Glenn te helpen, maar hij was niet te helpen. Ik vond ook dat hij wat narcistische trekjes had. Hij leende regelmatig geld, zelfs van jongens van zestien, zeventien jaar. En dat betaalde hij niet terug. Dat vond ik nou niet zo fris.'

Glenn voelt zich niettemin wel schuldig voor zijn optreden bij SHO. 'Jammer

dat het daar ook niet lukte. Dat was al zo vanaf de tijd van NAC. Sinds die periode was het bij elke club voor mij een klerezooi, en dan bedoel ik vooral buiten het veld.'

Aan het eind van het seizoen 2004/05 krijgt Richard Middelkoop plotseling een telefoontje van Glenn: 'Hij vertelde me dat hij ging voetballen voor de zondag-vijfdeklasser Bergen. Het was één dag voor de overschrijvingstermijn. Ik heb hem dus gezegd dat-ie wel op mocht schieten. Dat is kennelijk nog gelukt.'

Zijn vriendin Manon woont inmiddels met hun zoontje Jilani in een flat in Heiloo. Glenn blijft achter in het flatje in Alkmaar. 'Ik wilde niet dat Manon en die kleine ook voortdurend met mijn shit werden geconfronteerd. Ze moesten los van mijn schulden staan. Dit leek ons de beste oplossing.'

Glenn komt terecht bij BSV Bergen dankzij Marcel Buissink, de oudste zoon van Herman Brood die ook bij Bergen speelt. 'Marcel regelde voor mij een woonplek boven een café. Eigenlijk was het niveau veel te laag voor mij, maar het was een leuke club. Ik kon goed opschieten met de mensen daar. Ik paste me weer makkelijk aan en scoorde bijna elke wedstrijd. Het sprinten ging weer goed, de techniek was goed en conditioneel ging het ook prima. Ik had er hartstikke veel lol. Ik zag er ook jonger uit dan ik was. Sommige mensen dachten dat ik als het ware gisteren bij Arsenal was gestopt. Zo speelden ze ook tegen mij. Ik moest dan ook aan de bak hoor, op mijn manier.'

Sommige tegenstanders spreken Glenn voor de wedstrijd aan en zeggen het een eer te vinden tegen hem te mogen spelen. 'Dan schudden ze mijn hand en wilden met me op de foto. Ze vonden het allemaal te gek. Maar als de wedstrijd eenmaal was begonnen, probeerden ze wel flink de beuk erin te gooien. Ik had dat al eens meegemaakt toen ik nog bij Arsenal speelde. In de vakanties deed ik dan mee aan toernooitjes en dan moest ik ook altijd op de foto met tegenstanders. Het was overal hetzelfde.'

'Op een dag moest ik zelfs in een telefoontje zeggen tegen een meisje dat ik straks tegen haar vriend ging spelen. Die vriend was een fan van mij. Maar bij het eerste balcontact tijdens dat wedstrijdje kréég ik me toch een teringschop van die jongen... Het was meteen "Sorry, sorry, sorry". Hij deed het ook helemaal niet expres, hij was gewoon veel te laat. Ik heb toen geleerd dat ik in dat soort wedstrijdjes zo fit mogelijk moest zijn om die schoppen te ontwijken. Al die veel jongere gasten wilden nou eenmaal hoe dan ook van mij winnen. Dat kwam nu weer van pas bij Bergen, ik liet me niet meer verrassen.'

In die periode is Alain Vonk aanvoerder van Bergen. Vonk wordt al snel een vriend van Glenn en is dat altijd gebleven. 'Glenn was vooral een heel gezellige jongen en een enorme vrijbouter. Na afloop van elke wedstrijd zat hij altijd met iedereen te ouwehoeren, ook met de tegenstanders. Hij ging ook wel eens met een stel lepels zitten drummen. In het veld had hij ondanks het lage niveau een

over-mijn-lijkmentaliteit. Tegen de andere spelers zei Glenn wel eens dat ze ver onder hun niveau speelden. Eigenlijk bedoelde hij te zeggen dat ze ver onder ZIJN niveau speelden... De tegenstanders waren altijd extra gemotiveerd omdat ze tegen Glenn Helder speelden. Ze probeerden hem dan ook allemaal te schoppen, maar hij ging ze ondanks zijn 38 jaar nog allemaal even gemakkelijk voorbij.'

Bij Bergen vindt Glenn dus enige afleiding voor zijn sores, maar als hij al een tijdje bij de club voetbalt, slaat het noodlot weer eens toe: hij wordt uit zijn flatje in Alkmaar gezet. 'Al mijn huisraad was ik ook kwijt, alles was in beslag genomen.'

Ook Vonk merkt dat Glenn buiten het veld ernstige problemen heeft. 'Zijn auto, een oude BWW, was bijvoorbeeld min of meer zijn huis. Daar zaten al zijn spullen in. Zijn kleding, maar ook zijn drumstel. Ik zag Glenn vrijwel elke dag. Meestal reed hij met me mee. Hij kwam soms te laat. Zo moesten we eens naar Texel en was hij een half uur te laat. Hij miste de boot en kon alleen de tweede helft meespelen.'

Vonk is een van de velen die geld leent aan Glenn. 'Dat heb ik nooit teruggekregen, maar dat geeft niet. Misschien komt het nog. Waar het om gaat is dat Glenn een supergozer is die altijd iedereen wilde helpen. Hoezeer hij zelf ook in de problemen zat. Ik heb ook nog steeds contact met hem.'

In zijn eerste seizoen bij Bergen wordt de club net geen kampioen. Glenn heeft het zo naar zijn zin, dat hij bij de club blijft. Naast zijn voetbal doet Glenn klussen in het criminele milieu om geld te verdienen. 'Het was voor mij puur een kwestie van overleven, want het geld dat ik verdiende bij de uitzendbureaus was lang niet genoeg om mijn schulden te betalen. Toen dacht ik: Fuck it maar. Ik heb dingen gedaan waar ik niet trots op ben. Ik heb bijvoorbeeld zaken vervoerd naar het buitenland waarin ik in scènes terechtkwam die op een speelfilm lijken. Voor mij onbekende mensen die een afspraak met elkaar hadden, kregen bijvoorbeeld ruzie waarbij ze allebei naar hun pistool grepen. Ik ging me daar niet mee bemoeien en ging even twee meter naar achteren. Het liep niet uit de hand, maar het scheelde niet veel. Als dat wel was gebeurd, had ik vastgezet in het buitenland.'

Succes als pokeraar

Tussen alle ellende door beleeft Glenn in april 2006 een volkomen onverwacht verzetje. 'Ik kreeg een telefoontje van een vriend van me: of ik mee wilde doen aan een pokertoernooi in Londen. Ik zou een vergoeding krijgen van drieduizend dollar en alle reis- en verblijfkosten waren voor rekening van de organisatie. Met mijn baantjes bij dat uitzendbureau verdiende ik maar elfhonderd euro netto voor een veertigjarige werkweek. Kun je nagaan hoe blij ik was met die aanbieding.'

Er is echter één klein probleem: Glenn kan helemaal niet pokerspelen. 'Als medespelers in de bus gingen kaarten, bij welke club ik ook speelde, deed ik niet mee. Het enige wat ik wel eens gedaan had was het kaartspel pesten. Maar klaverjassen, toepen, of hoe het allemaal ook heette, daar had ik geen flauw idee van. Die vriend van me zei dat het niet uitmaakte. Het was een Party-pokertoernooi voor Football and Poker Legends, twee gerenommeerde pokerspelers zouden aan één bekende oud-topvoetballer gekoppeld worden. Dat toernooi werd op tv uitgezonden.'

'Elk land was vertegenwoordigd met drie man. Ik zou namens de voetballers Nederland vertegenwoordigen, Tony Cascarino was er namens Ierland, David Ginola was er voor Frankrijk, Tomas Brodin voor Zweden, Uli Stein namens Duitsland en Alan Ball voor Engeland. En zo waren er nog veel meer bekende voetballers.'

'Eerst twijfelde ik nog. Ik was van het gokken af en nu zou ik weer aan zoiets beginnen. Maar nu kreeg ik zomaar drieduizend dollar. En het was op televisie, dus ik was niet stiekem aan het gokken en ik kon ook geen geld verliezen. De echte pokeraars moesten per persoon tienduizend dollar betalen om te mogen deelnemen. Ik besloot het toch te doen en werd gekoppeld aan Marcel Lüske en Noah Boeken, de twee beste pokeraars van Nederland. Van alle deelnemers was ik de enige die niet kon pokerspelen...'

'Ik leerde Marcel en Noah al snel kennen, twee schitterende, relaxte gasten. Zo kwam ik in een heel andere wereld. Er ging wel ook een hoop geld in om, maar die gasten gingen daar heel ontspannen en collegiaal mee om. Ze kochten zich bijvoorbeeld in bij elkaar. Dan beloofden ze elkaar een deel van de winst als ze zouden winnen. Dat was voor mij helemaal nieuw. Er werd me uitgelegd dat pokeraars normaal tegen elkaar speelden, maar op dit toernooi was het land tegen land, dus drie tegen drie. De speler die overbleef ging naar de volgende ronde en mocht zijn twee teamgenoten meenemen.'

'Marcel en Noah zeiden me dat ik steeds moest passen, behalve als ik een koning en een aas zou krijgen. Dan kon ik meegaan. Noah won de eerste ronde tegen Noorwegen. Daardoor kwamen we in de kwartfinale tegen Noord-Ierland,

waarvoor Norman Whiteside speelde. De winnaar daarvan zou persoonlijk tienduizend dollar krijgen. Noah stelde voor dat ik vijfduizend dollar zou krijgen als hij door zou gaan en hij zou vijfduizend dollar ontvangen als ik door zou gaan. Krijg de tering, dacht ik. Ik heb al drieduizend dollar en nu kan ik zo makkelijk nog eens vijfduizend bij krijgen. Ik had ook voor mijn eigen kansen kunnen gaan voor tienduizend, maar ik geil niet op geld en daarvoor wist ik er natuurlijk veel te weinig van. Ik was allang blij met die vijfduizend dollar. Noah werd gelukkig winnaar. Zo won ik met een paar potjes kaarten vijfduizend dollar. Je snapt wel dat ik Noah gelijk mocht...'

'In de halve finale moesten we tegen Duitsland. Ik kreeg steeds beter door hoe het spel werkte. Op tv kon iedereen je kaarten zien. De kijkers zullen zich ook afgevraagd hebben wat ik nou eigenlijk zat te doen als ik eens een enkele keer meeding. Tegen Duitsland had ik ineens een aas en een koning en op tafel lagen twee azen en een koning, ik ging dan ook all in. Dat betekende dat je al je fiches inzette. Ik wist niet eens wat ik had – het bleek full house, hoorde ik later –, maar wel dat het heel hoog was.'

'De Duitse tegenstander wist niet hoe snel hij ook all in moest gaan, hij had er geen flauw idee van dat ik hele goede kaarten had. Hij had me de hele tijd zitten opnemen, maar dat had geen zin, want ik wist zelf niet eens wat ik deed. Bij all in moet je allemaal gaan staan en toen ik het gezicht van die Duitser zag, wist ik pas dat ik gewonnen had, haha! Maar Duitsland ging toch naar de finale.'

Tijdens het pokertoernooi ontmoet Glenn ook Ian Wright weer eens. 'Dat was weer heel gezellig. Verder trok ik veel op met Marcel en Noah, die me in Amsterdam zelfs woonruimte aanbood als ik die nodig mocht hebben. Daar heb ik later dan ook graag gebruik van gemaakt. Zo kwam ik vlak naast Paradiso te wonen.'

De afscheidswedstrijd van Dennis Bergkamp

Begin juli 2006 krijgt Glenn een telefoontje van Rob Jansen: of hij op verzoek van Dennis Bergkamp wil meespelen in de afscheidswedstrijd van de Arsenal-icoon. Het duel staat gepland op 22 juli 2006 en is tevens het openingsduel van het Emirates Stadium. Glenn is zeer vereerd en reist naar Londen. 'Jilani zou ook meegaan, maar de nacht voordat we zouden vliegen kreeg hij ineens vreselijke buikpijn. We zijn zelfs nog met hem naar het ziekenhuis geweest. Het viel gelukkig mee, maar we besloten wel dat ik voor de zekerheid alleen naar Londen zou gaan. Daar baalde ik erg van. Ik vond het vooral erg voor die kleine. Die had zijn vader in een schitterend stadion kunnen zien voetballen tussen een heleboel sterren.'

In Londen treft hij in een hotel vele Arsenal-legendes aan, zoals Seaman, Dixon, Winterburn, Henry, Vieira en Wright. Bergkamp neemt afscheid in een duel tussen Arsenal en Ajax uit 2006 in de eerste helft en tussen oud-Arsenal en oud-Ajax na rust. Bergkamp speelt beide helften mee. Bij oud-Ajax zijn onder anderen Van der Sar, Stam Jonk, Pettersson en Rijkaard van de partij. Later verschijnen tot Bergkamps grote verrassing ook Johan Cruijff en Marco van Basten in het veld. De NOS zendt het duel rechtstreeks uit. Het wordt bezocht door 54 duizend razend enthousiaste toeschouwers. Arsenal wint met 2-1.

'Maar die uitslag deed er niet toe, het was één groot feest. Cruijff tekende nog een shirt voor mij dat ik beloofd had aan een vriend. Ik gaf Cruijff een kus en hij gaf me een kus terug. Schitterend. Na afloop zaten we met zijn allen gezellig bij elkaar in een hotel dat voor Dennis was afgehuurd. Toen ik om me heen keek, verbaasde het me weer met hoeveel van die sterren ik ooit had samengespeeld. Dat ik daar deel van uit mocht maken...'

Tijdens het verblijf in Londen schieten Glenn weer de gesprekken te binnen die hij in zijn Arsenal-tijd vaak met Bergkamp had. 'We spraken ook wel eens over geld, hoe hij daarmee omging en zoals ik dat deed. Ik vertelde hem dat ik vaak geld gaf aan mensen die minder hadden dan ik en dat ik alles betaalde voor de mensen die bij mij logeerden. Dan vroeg Dennis: "Waarom doe je dat? Waarom geef jij geld aan iedereen? Waarom moet jij in een café alles betalen?" Zo ging mijn geld inderdaad snel op. Dennis is ook een heel sociaal persoon en een goed mens, maar hij gaf niet zomaar geld weg aan wildvreemden. Omdat hij een goed persoon is, ben ik daarover gaan nadenken. Veel later snapte ik pas dat Dennis gelijk had, maar toen was het veel te laat.'

Glenns opvolger bij Arsenal, Marc Overmars, laat zien dat ook een schatrijke voetballer zuinig kan zijn. 'Marc kon wel tien nieuwe Porsches kopen, maar nee,

hij kocht één tweedehands in Nederland, liet er een grijs kenteken opzetten zodat alles nog eens goedkoper was. Marc en Dennis dachten vooruit, ik stond daar totaal niet bij stil. Rob Jansen heeft me ook tot vervelens toe gewaarschuwd voor de manier waarop ik met geld omging. Hij had er gewoon een schorre stem en koppijn van.'

'Toen ik nog bij Vitesse speelde, had ik eens een afspraak met Rob op kantoor met iemand die mij zou leren omgaan met geld. Ik moest er echt naartoe van Rob, maar ik wilde niet, zo eigenwijs en stomme debiel als ik was. Ik kon alleen niet meer afzeggen. Weet je wat ik toen met mijn stomme kop heb gedaan? Ik heb mijn Golf VR 6 – bam !!! – tegen een boom gereden en heb gebeld dat ik een ongeluk had gehad. Dat was voor mij de enige manier om van die afspraak af te komen.'

Als Glenn in 2004 revalideert van blessures in het sportcentrum van de KNVB in Zeist, ontmoet hij bij het aquajoggen regelmatig Marco van Basten die eveneens aan zijn fitheid werkt. 'We spraken over van alles en ook over mijn situatie. Ik had Marco in februari 1995 al eens ontmoet op Schiphol toen ik terugvloog naar Arsenal. Ik stond in de rij bij de kiosk toen ik op mijn rug werd getikt. Ik draaide me om en zag Marco van Basten. Hij praatte tegen me, maar ik hoorde hem helemaal niet. Ik zat alleen maar te denken: *Tering, dat is Marco van Basten joh. Die tikt me gewoon op mijn rug.* Ik hoorde alleen de woorden: "Gefeliciteerd met je contract Glenn". Daarna hebben we nog even staan praten, ook over zijn enkel.'

'In Zeist zag ik hem dus weer. Marco had het over zijn kloteknie. Waarop ik hem zei wat hij nou te klagen had. Hij had een geweldige carrière gehad en hoefde zich nooit meer zorgen te maken. Als je in mijn situatie zou zitten, zou je allang gek zijn geworden, vond ik. "Luister Glenn", zei Marco daarop, "ik vind die knie heel irritant en dat vind ik belangrijk. Als ik tijdens mijn carrière had gezegd dat heel veel mensen het zoveel slechter hadden dan ik, en ik niet moest zeuren; zo werkte het bij mij niet. Ik voetbal voor mezelf, voel voor mezelf en praat voor mezelf. Als ik dat niet gedaan had, dan had ik nooit de top bereikt". Toen snapte ik pas: hij heeft fucking gelijk. Ik ging alleen van mezelf uit, maar andere mensen, zoals Marco, kunnen heel anders denken.'

Bevestigt Van Basten daarmee niet het alom in de voetballerij heersende adagium van: Ikke, ikke, ikke en de rest kan stikken? 'Nee, helemaal niet. Marco wilde er alleen maar mee zeggen dat mijn situatie heel rot voor me was, maar dat nam niet weg dat hij enorm baalde van zijn knie. Als hij zich steeds met anderen was gaan vergelijken, had hij dus nooit de top bereikt. Begrijp je? Geld is niet zaligmakend, het verzacht niet de pijn van die knie. Door Bergkamp en Van Basten ben ik toch meer gaan nadenken.'

Toch blijft het een merkwaardige situatie: de volslagen berooide Glenn zit in

juli 2006 in een hotel te Londen tussen vele voetbalmiljonairs. Maar niemand biedt Glenn aan hem financieel te helpen. 'Dat verwachtte ik ook helemaal niet. Als ik dat wel had verwacht, dan zou ik echt een slecht mens zijn geweest. Ik heb het zelf verpest, zij niet. Ikzelf zou een berooide collega wel hebben geholpen, maar door het verschil tussen hen en mij ben ik dus ook het grootste deel van mijn geld kwijtgeraakt. Je kon niemand verplichten mij geld te geven omdat ik er zo'n teringzooi van had gemaakt. Ik heb niemand ook wat kwalijk genomen, pff, ben je gek! Misschien dachten ze wel: Als we die Glenn wat geven, komt het geld terecht in een bodemloze put.'

Dennis Bergkamp schenkt alle bij zijn afscheidswedstrijd betrokken spelers een schitterend horloge als dank voor hun collegialiteit. 'Later zat ik met Frank de Boer in de bus. We waren wat aan het praten en ik begon over dat horloge. Hij vertelde me dat hij dat horloge zeker schatte op tien- tot twintigduizend euro. En moet je nagaan hoeveel Dennis er heeft weggegeven. Het ging mij niet om de waarde van dat horloge. Al was het vijf euro waard geweest, ik vond het gewoon schitterend om het in die omstandigheden te krijgen. Het was een Franck Muller horloge, ik had er nog nooit van gehoord, maar ik was er zó blij mee. Dat horloge bevestigde mij dat ik toch nog bij die groep spelers hoorde die in het leven allemaal geslaagd waren in plaats van Glenn-de-mislukkeling.'

Een paar maanden later besluit Glenn het horloge toch te verkopen. 'Het ging weer de goede kant op, ik moest nog veel schulden afbetalen. Ik wilde vooral Manon ontlasten. En juist toen bood iemand veertigduizend euro voor dat horloge. Eerst wilde ik het niet verkopen, daarvoor was het horloge me te dierbaar. Juist in die periode kwam ik Aron Winter en Richard Witschge weer eens tegen. Ik vertelde hun van het bod op het horloge en dat ik veel schuldeisers had. Met veertigduizend euro zou ik al een hoop shit kunnen oplossen. Richard zei me dat hij zich goed kon voorstellen dat ik het in mijn situatie voor die prijs zou verkopen en dat Dennis dat echt wel zou begrijpen. Met heel veel *fucking* pijn in mijn hart heb ik dat horloge dan ook alsnog verkocht. Tot op de dag van vandaag heb ik daar echt heel veel spijt van.'

Het begin van de zwartste periode

Na de afscheidswedstrijd van Dennis Bergkamp begint Glenn aan zijn tweede seizoen bij Bergen. In het najaar van 2006 komt daar abrupt een einde aan na een aantal dramatische gebeurtenissen. Glenn praat daar geëmotioneerd over, soms met omfloerste stem, soms komt hij moeilijk uit zijn woorden. En sommige passages uit die afschuwelijke periode herhaalt hij twee, drie keer zonder het te beseffen.

Glenn wil wel nadrukkelijk stellen dat in die zwartste periode uit zijn leven het slechte deel van zijn karakter bovenkomt en dat hij de idiote dingen die hij in die tijd uithaalt nooit meer zal herhalen. Glenn schaamt zich er nog altijd diep voor, maar is anno 2014 een totaal ander persoon dan in 2006. In die periode draait hij volledig door. Het mag een wonder heten dat er door alle verhitte ontwikkelingen geen doden zijn gevallen.

Het begint allemaal met een totaal onverwachte mededeling van zijn vriendin Manon. Vanaf de zomer van 2006 woont zij met Jilani in een flat in Heiloo. Glenn heeft dan geen vaste woon- of verblijfplaats. Als postadres heeft hij een postbus. Steeds vaker slaapt hij in zijn auto om de deurwaarders te ontlopen. Hij wil hoe dan ook voorkomen dat zijn vriendin en zijn zoontje met zijn financiële ellende geconfronteerd worden en wil daarom niet bij haar inwonen. Glenn brengt Jilani wel elke dag naar school.

‘Op een dag kwam ik in de flat van Manon in Heiloo. Ze zat te huilen, ik schrok en vroeg haar wat er aan de hand was. Ik had het idee dat onze relatie nog wel goed was, maar ze vertelde me dat ze was vreemdgegaan. Mijn hart zat in mijn keel, echt. Er schoot van alles door mijn hoofd. Het viel me heel rauw op het dak. Ik zei meteen: Veeg je tranen af. Je schuldgevoel kun je gelijk uit je systeem zetten, want ik ben de afgelopen jaren ook geen lieverdje geweest. Ik wil alleen twee dingen tegen je zeggen: als je het maar veilig hebt gedaan en als je er maar van hebt genoten. Dat kon ik tegen haar zeggen omdat ze veertien jaar mijn vrouw is geweest en de moeder van mijn kind is. Ik kon tegen haar op dat moment niet hypocriet zijn. Daarvoor hield ik nog te veel van haar. Er gingen in mijn hoofd allerlei radertjes draaien. Toen pas realiseerde ik me: shit, ik kan haar wel eens kwijtraken... Ze is niet voor niks vreemdgegaan, ik heb haar veel te weinig aandacht gegeven.’

Glenn voelt zich wakker geschud, maar heeft het idee dat nog niet alles verloren is. ‘Misschien was het maar een avontuurtje, hoopte ik, maar het bleek al een halfjaar aan de gang te zijn. Dat was een nieuwe schok voor me. Het bleek niet met verschillende mannen geweest te zijn, maar met één man. Wie dan, vroeg ik. Dat wilde ze niet zeggen. Ik stelde haar eerst nog op haar gemak. Al was je gisteren met een heel rugbyteam naar bed geweest, het maakt niet uit.

Verleden is verleden. Waar het om gaat is dat de kleine zwaar gek is van zijn moeder en zwaar gek van zijn vader. Ik wil je vanaf nu laten zien dat het ook anders kan. Toen zei ze me uiteindelijk dat ze het met Guido gedaan had. Dat is de broer van Katja, de beste vriendin van Manon. Ik heb Manon nog leren kennen toen ze samen met Katja was. Ik kende Guido dus ook en ik mocht hem wel. Toen ik hoorde dat ze uitgerekend met hem was vreemdgegaan, werd ik kwaad. Nederland heeft zestien miljoen inwoners en dan gaat ze vreemd met iemand die ik goed ken...'

Het toch al emotionele gesprek escaleert dan. 'Ik heb een hekel aan neppe mensen. Echt nep vind ik als mensen je op je schouders slaan, je een omhelzing geven en achter je rug liggen ze je vriendin te neuken. Dat vind ik hetzelfde als je me in mijn gezicht spuugt. Ik vind ook dat daar consequenties aan zijn verbonden.'

'Deze maatschappij is in mijn ogen qua normen en waarden al aardig verrot. Als je dan stiekem de vrouw van een vriend neukt, overschrijd je grenzen. Als hij eerlijk gezegd had dat hij van haar hield en zij van hem, wat had ik dan moeten doen? Dan had ik toch niks kunnen zeggen? Dan had ik hooguit verdrietig in een hoekje gaan zitten huilen. Ik had hooguit gesmeekt of ze bij me terug wilde komen, want ik was nog steeds gek op haar. Ik had in ieder geval mezelf de schuld gegeven: Niet lullen klootzak! Opzouten, je hebt het zelf verziekt! Maar als het op zo'n manier gaat...'

Glenn besluit onmiddellijk Guido te bellen. 'Ik vroeg hem waar hij was. Het enige wat hij zei was: "Ohhh..." Toen werd ik nóg kwaaiër. Waar zit je!?', riep ik. "Hoezo dan, wil je praten of zo?", vroeg hij. Maar hij wist natuurlijk al wat er aan de hand was. Als ik hem op dat moment had gezien, had ik hem waarschijnlijk alleen maar met mijn vlakke hand een klap in zijn gezicht gegeven om mijn eerste woede uit mijn systeem te halen. Dan was ik klaar geweest denk ik, maar hij wilde niet afspreken.'

Een aantal gebeurtenissen in het afgelopen halfjaar krijgen voor Glenn een andere betekenis. 'Ik begreep bijvoorbeeld dat het haar wel goed uitkwam dat die kleine pijn in zijn buik had en niet mee kon naar de afscheidswedstrijd van Dennis in Londen. Dan had ze weer een paar extra dagen met haar vriend. Dat soort zaken kwam allemaal naar boven.'

Na het telefoontje met Guido rijdt Glenn naar IJpendam omdat hij daar de minnaar van zijn vriendin in het huis van diens ouders denkt te vinden. 'Daar woonde hij nog. Toen ik aanbelde, deden zijn ouders open. Ze schrokken zichtbaar, ze wisten schijnbaar al wat er aan de hand was. Ze wisten zogenaamd niet waar Guido was. Ik ben daarop naar het huis van zijn zus Katja gereden. Daar was hij ook niet. Katja zei nog wel dat ze het er niet mee eens was dat Guido vreemdging met Manon. Ik begreep van haar bovendien dat ze

wel eens samen bij haar waren. Manon vertelde me dan dat ze was wezen eten bij Katja. Daardoor werd ik steeds kwaaiër.’

‘Ik kon Guido dus niet vinden en probeerde hem weer te bellen. Hij nam niet meer op, waarna ik hem een sms’je heb gestuurd waarin stond dat ik hem echt wel zou vinden en waarin ik hem allerlei ziektes toewenste. Ik ben teruggegaan naar Manon die me meteen vroeg Guido alsjeblieft niets aan te doen. Daar bleek al uit hoe gek ze op elkaar waren. Hij was bang, was ondergedoken en durfde niet meer naar zijn werk. Ik beloofde haar hem niks aan te doen, al was dat voor mij moeilijk. Ik deed het ook echt voor haar, want wat hij gedaan had, pikte ik van niemand. Zonder reactie vond ik dat ik mezelf niet recht in de spiegel kon aankijken. Op dat moment was ik nog niet zo gek als ik later zou worden.’

Glenn stelt wél een voorwaarde aan zijn toezegging. ‘Ik vroeg haar mij een maand de tijd te geven om te kijken of ze nog gevoelens voor me had. Als ze na die maand geen gevoelens meer voor me zou hebben, zouden we uit elkaar gaan. Dan zou Jilani de beste papa en mama van de hele fucking wereld hebben. Ik vroeg haar wel Guido in die maand niet in haar huis te laten. Jilani mocht er niets van weten. Guido had me in mijn bek gespuugd en moest uit het leven van die kleine blijven. Als ze lekker weg wilde met Guido of wie dan ook, hoefde ze me maar te bellen en ik zou op die kleine passen.’

Manon gaat akkoord, waarna Glenn in de daaropvolgende week tot vervelens toe zijn liefde aan haar verklaart. ‘Ik vertelde iedereen hoeveel ik van haar hield, kocht constant bloemen en bracht die naar haar werk. De grond waarop ze liep verafgoodde ik. Misschien deed ik het tegen beter weten in, maar die maand moest dan maar een mooie afsluiting van een relatie van veertien jaar worden.’

Maar na een week gaat het al mis. ‘Toen ik bij Manon binnenkwam zat ze aan de telefoon en begon meteen zachtjes te praten. Dat vond ik al verdacht. Ik moest iets uit de tas van Manon pakken en daar viel een ritsje condooms uit. Toen werd ik weer kwaad. Kun je het nou niet eens een maandje volhouden, vroeg ik me af. Het maakte me ineens geen flikker uit, ik zou hem pakken.’

‘Vanaf dat moment is de echte klerezooi pas begonnen. Door die situatie kwam steeds meer de Glenn die niks meer pikte naar boven. Het ging vanaf dat moment op mijn manier. Ik zei dat ik Guido kapot zou maken als hij in het huis zou komen waar mijn kleine woonde. Dat huis was heilig. Ik wist dat de relatie met Manon over was, maar haar zou ik nooit aanraken.’

Glenn blijft zelf ook tijdelijk wonen in de flat in Heiloo. Hij zoekt een woning in de buurt om zo dicht mogelijk bij zijn zoontje te kunnen blijven. ‘In die tijd bracht ik hem elke dag nog naar school. Als het aan mij lag ging zij ook tijdelijk weg, zodat ik alleen voor die kleine zou zorgen. Ik dacht puur aan die kleine die geen andere vent, geen andere papa, mocht zien. Ik was nog steeds kwaad. Er was

maar één papa en dat was ik. Oprotten!’

In die periode krijgt Glenn een anoniem telefoontje. ‘Ik zat in de woonkamer van Manon toen de telefoon ging, Manon was erbij. Iemand zei me dat Guido nog steeds bang was en ondergedoken zat. Ze zouden mij wel eens pakken als ik Guido zou pakken. Ik vroeg me meteen af: Wie de fuck ben jij, dat je mij anoniem gaat bellen om mij te zeggen wat ik moet doen in een situatie waar jij geen reet mee te maken hebt. En als ik niet reageer op jouw manier, reageer jij met geweld. Ik wilde weten wie hij was, maar hij zei alleen maar dat hij een vriend van een vriend van Guido was. Ik zei hem daarop dat hij een echte held was, door mij anoniem te bedreigen. Ik vroeg hem waar hij was, maar hij zei alleen maar dat hij in een bepaalde stad zat en gaf geen adres. Ik heb hem daarop helemaal verrot gescholden en hij mij ook.’

Glenn voelt meteen aan dat hij met criminelen te maken heeft. ‘Ik kende het milieu en wist uit de manier waarop hij sprak meteen dat die anonieme beller daar ook bij hoorde. Ik werd weer heel kwaad. Ik zat al verschrikkelijk in de teringzooi en daar kwam dit ook nog eens bij. En waarom? Omdat iemand die ik al veertien jaar kende bang voor mij was nadat hij met mijn vrouw was vreemdgegaan? En dan komen andere mensen die ik niet ken mij ook nog effe anoniem bedreigen? Dan kan je voor mij de tering krijgen. Ik schreeuwde nog eens wie de fuck hij wel was, we scholden elkaar nog eens verrot en daarna hing ik op.’

‘Omdat ik wist dat ik met criminelen te maken had, belde ik meteen iemand op die mij een pistool kon bezorgen. Manon zat daar nog steeds bij en begon te huilen. Ik zei haar nog dat het eigenlijk allemaal haar schuld was en dat ik me niet liet bedreigen. Die gasten die mij bedreigden kwamen van de straat, maar dat gold ook voor mij. Ik kende heel veel soorten mensen en wist dat die gasten geen grappen maakten. Hun drempels lagen misschien alleen lager dan die bij mij. Maar als ze op dezelfde hoogte lagen, ben ik even gek, zo niet gekker. Ik wist dat ik zou schieten als ik met die gasten geconfronteerd zou worden. Het feit dat zij mij pijn wilden doen over iets waar ze niks mee te maken hadden, maakte mij werkelijk razend. Ik dacht helemaal niet meer na.’

De volgende dag komt Glenn bij toeval een buurman uit zijn flat in Alkmaar tegen. De man waarschuwt hem dat er de avond tevoren beneden vijf man hadden staan wachten. ‘Hij zei dat ik moest oppassen, want die mensen waren naar mij op zoek, ze vroegen waar ik precies woonde. Ik wist meteen dat het die gasten waren van die gozer die mij anoniem gebeld had. Ik bedankte mijn oude buurman en belde meteen die kennis dat ik dat pistool zo snel mogelijk moest hebben. Dat kon. Ik kreeg een Magnum 757.’

Het is niet de eerste keer dat Glenn met een pistool rondloopt. ‘Een jaar eerder werd ik door een paar schuldeisers bedreigd, toen had ik ook zo’n ding

aangeschaft. Liep ik met een doorgeladen pistool op zak, onder mijn trainingspak. Behalve dat pistool kreeg ik er een wikkel coke bij. Ik wist toen dat ik niet zomaar kon schieten, die coke zou me daarbij moeten helpen. Gelukkig is het niet zover gekomen. Ik heb die coke nooit gebruikt en heb dat pistool weer teruggegeven. Met die Magnum lag het anders, daar had ik geen coke bij nodig. Ik was razend op die gasten.'

Tegelijkertijd realiseert Glenn zich dat hij Jilani niet langer elke dag naar school kan brengen. Dan zouden de vrienden van Guido hem wel erg gemakkelijk kunnen opsporen. 'Ik moest er niet aan denken dat die gasten mij zouden vinden en me de tering zouden slaan met Jilani erbij. Toen ging er bij mij een knop om. Want niemand komt tussen mij en mijn kleine. En dan ook echt niemand. Zij waren daar nu wel tussengekomen doordat ik mijn kleine niet meer naar school kon brengen. Waar ik ook razend om werd, was dat ik niet wist wie zij waren.'

'Ik draaide het vanaf dat moment om: ik ging hun zoeken. Vrienden van me wilden me daarbij helpen omdat ze me graag mochten. En vergis je niet, dat waren hele grote jongens uit de criminele wereld. Iedereen kent hun namen. Ik zal geen namen noemen, maar neem van mij aan dat je de lul bent als ze jou zoeken.'

'Ze vertelden me dat ik niks moest doen, ik moest het maar aan hun overlaten. Het enige wat ze wilden dat ik ze een naam gaf, het liefst ook nog een adres. Ze zeiden verder dat ik me nergens druk over moest maken en bij mijn kleine moest blijven. Ze zouden niemand doodmaken, maar er zouden wel mensen zo verschrikkelijk in elkaar gebeukt gaan worden dat ze veel spijt zouden hebben van dat telefoontje naar mij.'

Het enige waar Glenn achter komt is dat de anonieme beller René heet. Een achternaam komt hij niet te weten. 'Die criminele vrienden van mij gingen toch rondvragen naar de naam René. Zouden ze hem hebben, dan zou ik een telefoontje krijgen. Maar ook zij slaagden er niet in die René te vinden. Zoals ik het nu vertel lijkt het wel een film, maar zo is het echt gegaan.'

Ook Manon zegt niet te weten wie die René is. 'Een vriend van een vriend of zo, zei ze. Later kwam ik erachter dat ze veel meer wist. Dat viel me van haar tegen en maakte me nóg kwaai. Ze wisten dat ik in die tijd helemaal gek was. Ik was echt in staat op die René te schieten. Daar had ik nu geen coke meer bij nodig. Het is zijn geluk geweest, en achteraf ook het mijne, dat ik hem niet kon vinden.'

De eerste arrestatie

De vergeefse zoektocht naar de mysterieuze René en vooral het gegeven dat een aantal criminelen hem zoekt, maakt Glenn razend. Maar tot zijn eigen verbazing kan hij een bijzondere knop in zijn hoofd eenvoudig omzetten. 'Het was net of het op dat moment voor mij normaal was om in zo'n situatie te zitten en te handelen. Ik wist precies wat ik deed als ik er nu aan terugdenk. De kwaadheid dat ik niet bij mijn kleine kon zijn door toedoen van mensen die helemaal niks met mijn leven te maken hadden, beheerste me.'

'Door mijn talenten als voetballer had ik multimiljonair moeten zijn, maar nu zat ik in een situatie waarin ik met een pistool in mijn zak liep. Dat contrast was zo enorm groot... Ik werd elke dag kwaaiër omdat ik geen dag meer bij mijn kleine kon zijn. Dat was het ergste wat je me kon aandoen. Dat mensen mij zochten vanwege mijn schulden, maakte me niet uit, dat was mijn eigen schuld. Die financiële shit interesseerde me helemaal niet meer. Maar dat andere mensen mij om iets heel anders zochten, waardoor ik mijn kleine niet kon zien, maakte me juist razend.'

'Zij dachten het alleenrecht te hebben op geweld. De levensgevaarlijke fout die ze maakten was dat ze mij zagen als dat voetballertje Glenn Helder. Maar ik was niet meer die vrolijke jongen die altijd lachte. Ze hadden geen flauw idee dat ik tot op de dag van vandaag iedereen zou afmaken die in de buurt van mijn kleine zou komen. Ik was bereid voor hem te sterven. Als ik voor hem van een flat zou moeten springen, had ik dat gedaan. Met mijn kop naar beneden... Dat gevoel, die zwarte kracht, zat steeds meer in mijn lichaam en ging mijn geest steeds meer beheersen. Dat heeft mij getransformeerd in de Glenn die niet meer in de voetbalwereld zat, maar in de criminele wereld.'

Het valt Glenn anno 2014 zichtbaar zwaar terug te keren in die afschuwelijke situatie. Hij valt regelmatig stil en heeft even zo vaak kippenvel. Maar hij wil hoe dan ook zijn verhaal zo zorgvuldig mogelijk vertellen. 'Misschien dat ik af en toe veel uitweid, maar ik probeer zo goed mogelijk de voorgeschiedenis duidelijk te maken van de zaken die later zouden gebeuren.'

Het is inmiddels eind 2006, begin 2007. Naarmate de tijd vordert, neemt de woede van Glenn almaar toe. Hij drinkt meer dan ooit om te vergeten, maar dat lukt niet. De afschuwelijke situatie waarin hij verzeild is geraakt, beheerst zijn leven volledig. 'Het negatieve impulsieve gedrag dat ik indertijd had bij die mislukte zelfmoordpoging, keerde nu terug, maar dan in agressie.'

'Ik werd ook steeds kwaaiër op Manon. Ze had steeds gezegd dat ze niet wist wie die gasten waren die mij bedreigden. In het begin geloofde ik dat ook, maar later kwam ik erachter dat zij wel iemand kende die die gasten weer kende. Zijn

bijnaam was Rooie, maar zijn echte naam bleef voor mij onbekend. In een proces-verbaal zag ik later dat hij zich door mij bedreigd voelde, maar dat hij geen aangifte wilde doen. Want dan zou ik achter zijn adres komen. Hij had zelf ook een zoontje, vandaar.'

'Toen ik dat hoorde werd ik nóg kwaaiër. Ik kon mijn zoontje niet zien en hij wilde zijn kind beschermen... Veel later heb ik begrepen dat die Rooie alleen maar wilde bemiddelen en er niet op uit was om mij te pakken. Het was dus goedbedoeld, maar dat wist ik op dat moment niet. Als ik hem gevonden had, was hij ook de lul geweest. Ik werd steeds gekker van woede. Het slechtste van het slechtste kwam in mij. Er telde geen enkele wet meer voor me, alleen mijn wet. En die was heel simpel: kom niet tussen mij en mijn kleine, op wat voor manier dan ook, anders ben je de lul.'

Glenn krijgt bovendien het idee dat Manon het allemaal wel best vindt. 'In die zin dat ik dacht dat ze het niet erg vond dat ik Jilani niet kon zien, maar dat was natuurlijk niet zo. Zij wilde me niet bij hem weghouden, maar ik zag dat wel zo. Ik nam haar vooral kwalijk dat ik gedwongen was weg te gaan van mijn kleine. En zij deed geen enkele moeite om dat te voorkomen. Mijn woede keerde zich daardoor steeds meer tegen Manon. Als ze nou gelijk gezegd had wat ze wist... Ze koos voor haar eigenbelang in plaats van mijn belang en dat van Jilani die zijn vader niet kon zien. Ik dacht dat ze liever die gasten beschermde dan dat ik wist wie en waar ze waren om het probleem op mijn manier op te lossen. Daardoor werd zij in mijn ogen een van hen.'

'Later las ik in een proces-verbaal dat zij verklaard had dat ze niet gehoord had dat die gasten mij telefonisch hadden bedreigd, maar wel dat ik een pistool had besteld. Het was vlak na elkaar in dezelfde kamer en dat had ze echt wel gehoord. De volgende dag stonden er ineens een stel mannen in lange zwarte jassen bij mijn oude adres in Alkmaar. Dat kon natuurlijk geen toeval zijn.'

Een enkele keer komt Glenn 's avonds nog wel eens bij Manon thuis, maar dan ligt Jilani al te slapen. 'Dan gaf ik hem zachtjes een kus. Als die gasten op zo'n moment waren binnengekomen, had ik echt geschoten. Als ik na die kus weer weg moest, vreselijk... Nu ik er weer aan denk, krijg ik tranen in mijn ogen. Het is alweer zeven jaar geleden en nu nog reageer ik daar zo op. Kun je nagaan hoe ik me op dat moment voelde. Doordat ik door die gasten niet meer met mijn kleine kon omgaan, was het alsof ze een touw doorknipten en dat was dan mijn adem. Ik leefde nog wel, maar eigenlijk leefde ik niet meer.'

Glenn beseft ook tot hij een deel van de opvoeding van Jilani mist. 'Zo vertelde hij me later dat hij de muziek van de 3JS zo leuk vond. Dat had hij niet van mij meegekregen, nee, Guido was een fan van de 3JS. Snap je? Ik kwam ook wel eens langs als ze er niet was. Dan zat er een oppas en was zij weg met Guido. Dat was ook weer een dolksteek in mijn rug. Zo ervoer ik dat toen.'

Inmiddels gaat de politie zich ook met de explosieve situatie bemoeien nadat Manon aangifte heeft gedaan wegens bedreiging en stalking. In die periode slaapt Manon met Jilani regelmatig op een ander adres uit angst dat Glenn haar iets zal aandoen. 'Ik had daardoor een straatverbod gekregen, maar daar had ik schijt aan. Vandaar dat Manon soms ergens anders sliep.'

'Door die aangifte werd ik nóg kwaaiër op haar. Ik had het pistool wel aan haar laten zien, maar had haar er absoluut niet mee bedreigd. Ik zou haar nooit iets kunnen aandoen. Ik zou nooit een vrouw aanraken, laat staan de moeder van mijn zoontje en de vrouw met wie ik veertien jaar een relatie had.'

'Ik kon haar wel op andere manieren pijn doen, maar niet fysiek. Zo ben ik naar McDonald's gegaan en haalde daar een beker Fanta. Die heb ik voor de helft leeggegooid en daarna vol gepist. Ik heb haar opgewacht en heb die pis over haar heen gegooid. Ze schrok zich natuurlijk de tering en liep weg. Ik liep haar keihard schreeuwend achterna. Later heb ik gehoord dat ze op het schoolplein van die kleine stond te huilen. Hoe debiel kon je zijn zoals ik toen... Ze heeft me later gelukkig vergeven.'

Manon krijgt intussen steun uit onverwachte hoek. 'In haar omgeving zat een politieagent. Die bood haar hulp aan. Ik wilde weten wie dat was, maar kwam daar niet achter. Maar goed ook, want ook hij speelde met vuur. Ik dacht echt: *Wie je ook bent, al zit je bij de politie, ook jij bent nu van mij, want echt niemand komt tussen mij en Jilani. Niemand!* In dat pistool zat ook een kogel voor hem, terwijl die man misschien alleen maar zijn werk wilde doen door iemand te beschermen. Manon werd steeds mondiger ten opzichte van mij. Dat kwam dacht ik mede doordat ze onder andere steun kreeg van die politieagent.'

'Tot op de dag van vandaag heb ik fucking veel respect voor de politie, zeker voor de wat oudere agent. Ik zal nooit een grote bek geven tegen een agent, tenzij het een grote eikel is. Ik accepteerde altijd boetes, niet lullen verder. Ik was in die periode zo debiel dat ik de agent die Manon wilde helpen ook op mijn lijst zette.'

Ook Guido doet aangifte wegens bedreiging. 'Dat interesseerde me nou helemaal geen reet. Ik wilde in het begin niet op hem schieten. Hij was dan wel de oorzaak, maar mijn woede was gericht op die andere gasten omdat zij dreigden met geweld in een situatie waar ze geen reet mee te maken hadden. Guido was alleen maar bang en zat ondergedoken. Ik had nooit gedacht dat Manon haar geluk boven dat van mij en mijn kleine zou zetten. Zo redeneerde ik toen, nu snap ik dat wel.'

Na de aangifte van Guido dient Glenn zich te melden op het politiebureau van Purmerend voor een indringend gesprek. 'Ik heb die agenten mijn telefoonnummer gegeven en gezegd: Als ik me moet melden, dan bel je me en ik ben er. Je hoeft me niet te komen zoeken. Ik voegde er wél aan toe dat ik

Guido bleef zoeken en dat ik hem de tyfus zou slaan. Ik legde uit waarom en zei ook nog dat ik daarna op zoek ging naar die andere gasten en wat daarmee gebeurde, was niet voor mijn rekening. Weer een bewijs dat ik op dat moment helemaal getikt was, want wie zit er nou zo op een politiebureau te praten? Een normaal mens had zijn excuses aangeboden. Die agenten vertelden me dat ik vast zou komen te zitten als ik Guido zou pakken. Na dat gesprek met die agenten kon ik gewoon gaan.'

Intussen logeert Glenn regelmatig in een hotel bij Cuijk, een dorp in de buurt van Nijmegen. Edwin de Koning, een goede vriend van hem die hij als drummer heeft leren kennen en in Cuijk woont, heeft dat onderkomen voor een week geboekt. De Koning heeft dezelfde passie als Glenn en maakt zich grote zorgen over Glenn. 'Ik kende Glenn sinds 3 september 2005 toen we elkaar ontmoetten in het Amsterdamse café De Heeren van Aemstel aan het Thorbeckeplein. Ik was drummer, Glenn deed de percussie. Vanaf dat moment hielden we intensief contact, hij ging mij zelfs als een broertje beschouwen.'

'Op 27 augustus 2006 speelden we weer samen in Roermond, zijn kop stond op onweer. Hij wilde iedereen kapotmaken die hij er verantwoordelijk voor hield dat hij zijn kind niet kon zien. Hij had zelfs een gun aangeschaft en ging ervan uit dat hij de bak zou ingaan. Terwijl Glenn dat allemaal vertelde, zat hij gewoon te janken. Ik heb daarop een week de kamer in dat hotel gehuurd in de hoop dat hij daar wat tot rust zou komen. Ik probeerde hem van die gekke plannen te weerhouden. Die woede moest eruit bij hem, maar je kon niet normaal met hem praten. Je moest alles met omwegen zeggen om hem te kalmeren.'

'De eerste dag dat hij in dat hotel was, heeft Glenn 24 uur geslapen. Kun je nagaan... Zijn bed was helemaal bezweet. Het beviel hem daar kennelijk, want hij is er nog ruim drieënhalve maand gebleven. Zijn kamerhuur betaalde hij met zijn optredens. Raar dat hij nog kon spelen terwijl hij zoveel problemen had. Ik had in die tijd zowat elke dag contact met hem.'

Glenn vult aan: 'In latere rapporten wordt Edwin steeds geciteerd met uitspraken als: "Glenn, waar ben je, ik kom je halen". Maar ik belde niet terug omdat ik inmiddels wist dat mijn telefoon werd afgeluisterd. In die periode kon ik amper slapen en als ik om een uur of vier, vijf 's nachts wakker werd, was ik gewoon misselijk van de woede. Rond dat tijdstip stuurde ik de meeste sms'jes naar Manon, hoewel ik geen contact met haar mocht hebben. Daar had ik schijt aan. Ik moest mijn woede kwijt en deed dat in die sms'jes met allerlei scheldwoorden, waarvoor ik me nog steeds diep schaam. Ik stuurde teksten als: Jouw naam staat op allebei mijn vuisten en voeten. Ik bedreigde haar toen wél, maar op die beker Fanta na was ze altijd veilig. In het begin stuurde ze nog wel eens een sms terug, later niet meer. Ze had de opdracht mijn sms'jes te bewaren. Die tijd in Cuijk vond ik nog het ergste, ook al omdat ik op grote afstand van die kleine zat.'

In de toch al inktzwarte situatie waarin Glenn zit, dient zich nóg een complicatie aan. ‘Op het werk van Manon, in het kinderdagverblijf, zat een vent achter haar aan, terwijl hij wist dat ze een lange relatie met mij achter de rug had en nu iets met Guido had. Manon ging er niet op in, maar die vent kwam wel op mijn lijst. Niet om hem dood te schieten, maar wel om bij hem langs te gaan. Dat klinkt crimineel, maar zo getikt dacht ik in die tijd. Die vent heeft ook geluk gehad, want ik heb hem niet kunnen vinden. Ella, de baas van Manon, wilde zijn adres niet geven. Dat was privé, vond ze, terwijl de politie mijn hele leven overhoop haalde. Alsof dat niet privé was... Het zoeken naar al die mensen was zowat een bijbaantje voor me geworden.’

‘Ella heeft later trouwens ook aangifte gedaan, zij was bang dat ik kinderen van haar dagverblijf iets zou aandoen. Dat stond letterlijk in de aangifte. Toen ik dat las werd ik ook op haar razend. Dat iemand zoiets over mij durfde te zeggen... Ik zou dus nooit een vrouw slaan, maar ik zou helemáál nooit kinderen iets aandoen. Als er iemand gek was met kinderen, dan was ik het wel. Alleen al om het idee dat zij dat dacht, wilde ik haar hele kantoor overhoop halen. Achteraf hoorde ik dat de politie me bij haar had opgewacht, maar toen kwam ik niet opdagen. Dat ze de politie had gewaarschuwd omdat ik haar kantoor overhoop zou halen voor dat telefoonnummer kon ik nog begrijpen. Maar dat ze de politie vertelde dat ze bang was dat ik kinderen iets zou aandoen, vind ik nog lager dan stront. Zij moest zéker haar kop houden. Ik kreeg steeds meer het idee dat iedereen tegen me was.’

In het najaar van 2006 komt Glenn er bij toeval achter waar Guido werkt. ‘Dat vertelden mensen mij die niet wisten dat ik hem zocht. Hij bleek te werken in een scooterwinkel in Purmerend. Ik ging er meteen naartoe. Eerst stond ik met mijn stomme kop nog in de verkeerde winkel, bij een brug. Ik rijd er nog wel eens langs en denk dan: Oh ja... Even later stond ik in de juiste zaak. Er waren twee andere werknemers, en Guido stond achter een hoge toonbank. Ik zei die twee gasten dat ik alleen Guido moest hebben en dat ze zich nergens mee moesten bemoeien. Voor mijn doen was ik in die tijd nog vrij netjes, maar nog steeds zo kwaad dat ik meende wat ik zei. Buiten stond een vriend van me die zou ingrijpen als anderen er zich mee zouden bemoeien. En ik kan je verzekeren: die maakte geen grapjes.’

‘Guido kon nergens heen, ik ben op hem afgestapt en zei: Jou moet ik hebben. Sommige dingen doe je, sommige dingen niet. Ik zag dat hij bang was en ik gaf hem twee klappen. Maar ik zorgde er wel voor dat ik niet helemaal los was, ik sloeg niet helemaal vol. Want mijn woede was meer gericht op de gasten die mij zochten. Inmiddels begreep ik dat het geen vrienden waren van Guido, maar gasten die hij alleen maar kende. Guido pakte een uitlaat om zich te verweren, maar ik gaf hem geen kans. Hoewel hij groter is dan ik gooide ik hem gewoon opzij. Door mijn kwaadheid was ik sterker dan normaal. Nadat hij was

opgestaan rende hij keihard weg. Ik liet hem gaan, als ik echt kwaad op hem was geweest, was hij nooit weggekomen. Later heb ik in het proces-verbaal gelezen dat hij wat zwellingen in zijn gezicht had. Ik vond dat het nogal meeviel met zijn verwondingen.'

Zo'n twee maanden na de mishandeling van Guido komt de volledig opgefokte Glenn weer eens langs bij Manon. 'Ik had nog een sleutel van haar flat, maar niet meer van de benedeningang. Die deur stond toevallig open, dus ik sprintte naar boven en stapte naar binnen bij Manon. Ze schrok zich de tering en wilde niet dat ik binnenkwam. Ik zei *pleur op* tegen haar, waarna ze me – bam! – een klap in mijn gezicht gaf met de vlakke hand. Ik keek haar aan en zei, terwijl ik op mijn tanden beet: *Je moet je hand nu geen enkele keer meer op mijn lichaam zetten, anders sta ik niet voor de gevolgen in*. Ze raakte me niet meer aan en begon te huilen. Ik telde tot drie en kon me beheersen. Dat was het enige moment waarin ik haar iets aan had kunnen doen in een paniecreactie. Toen was ik in staat haar een *low kick* te geven, een trap met het scheenbeen tegen het bovenbeen. Dat is gelukkig niet gebeurd.'

Manons moeder Afra, haar stiefvader Wim en haar oom Peter zijn ook in de flat als Glenn naar binnen stormt. 'Nadat ik die klap van Manon had gehad, kwamen ze meteen naar me toe en riepen: "Rustig nou, rustig nou!". Dat zijn hele lieve mensen, tot op de dag van vandaag. Wim vroeg nog of ik mijn kleine die lag te slapen wilde zien. Maar op dat moment vervloekte ik ze ook, waren ze lucht voor me. Ik vroeg me nog steeds af waardoor Manon zo mondig was geworden, wie haar daarbij hielp. Ik was van plan haar telefoon te stelen, want dan zou ik er misschien achter komen.'

Glenn pakt haar mobiel en neemt tegelijk de huistelefoon mee. 'Want ik wilde voorkomen dat ze die zou gebruiken om de politie te bellen als ik nog in de buurt was. Die huistelefoon heb ik mee naar beneden genomen en in de bosjes gegooit. Ik was nog steeds woedend en reed naar Eindhoven. Daar woonde een meisje bij wie ik wel eens sliep. Zij zorgde altijd goed voor me als ik er was. Op weg naar Eindhoven probeerde ik de berichten van Manon te vinden op haar telefoon, maar dat lukte niet. Er zat een speciale code op. Vijf kwartier lang heb ik alle mogelijke codes ingetikt, tot ik hem ineens had. Het was een combinatie van de data waarvan ik wist dat Manon die zou kunnen combineren. Ik zette mijn auto stil en ging de berichten lezen.'

Op dat moment krijgt hij weer een klap te verwerken: 'Toen stortte mijn wereld helemáál in: er werd bevestigd wat ik al dacht. Er stonden bijvoorbeeld sms'jes van Guido in met allerlei intieme teksten. Ze hadden dus heel intensief contact gehad. Dat maakte me extra kwaad: zij beleefden het grootste plezier en ik zat in de grootste teringzooi. Er zaten ook sms'jes in van Manon aan die Rooie. Weer een bewijs dat ze hem kende.'

‘Ik zag bovendien sms’jes van vriendinnen van haar die hun hulp aanboden om haar tegen mij te beschermen. Dat waren dus wéér andere mensen die zich met mij wilden bemoeien. Achteraf terecht natuurlijk, maar op dat moment dacht ik alleen maar: Wie de fuck denken jullie dat jullie zijn! Wacht maar. Ik realiseerde me alleen wel dat ik niet iedereen kon gaan opzoeken. Hoe getikt ik ook was, dat besepte ik nog wel.’

‘Ik stond in mijn auto al bij Eindhoven en ben naar het hotel bij Cuijk gereden. Ik ging daar slapen en de volgende dag zou Guido dood zijn. Ik zou hem doodschieten. Ik werd nog gebeld door iemand van het blad Life After Football van Regi Blinker, die een interview met me wilde. Hij wist helemaal niks van mijn situatie. Ik zei hem dat hij voor een interview de volgende dag maar naar de bajes moest komen, want daar zou ik dan wel zitten. Hij begreep er niks van.’

Glenn is erachter gekomen dat zijn mobiele telefoon al maanden wordt afgeluisterd. De politie heeft dus bewijsmateriaal voor al zijn dreigementen. ‘Ze bleken overal van op de hoogte te zijn, dus ook van dat telefoontje van die jongen van Regi Blinkers blad. In het proces-verbaal stond bijvoorbeeld: “Verdachte stapt nu in zijn auto, rijdt weg, verdachte zit nu op zijn kamer”, enzovoorts. Ik sprak Edwin de Koning nog even telefonisch, maar ik wilde niemand zien. Ook hem niet, hoewel hij me overal bij hielp.’

Edwin de Koning vult aan: ‘Glenn werd al een paar dagen in de gaten gehouden, heb ik jaren later begrepen van iemand uit het hotel. Er zaten voortdurend mensen van de politie in de lounge van het hotel die al zijn gangen nagingen.’

De dag nadat Glenn de telefoons bij Manon heeft weggehaald, volgt zijn eerste arrestatie. ‘Ik lag op mijn hotelkamer te slapen toen ik ineens wakker schrok. Er waren vijf pistolen op me gericht, ik werd aangehouden. Er stond een compleet arrestatieteam bij mijn bed. Een rechercheur voerde rustig het woord en was vriendelijk. Vervolgens ben ik kalm met ze meegegaan. Vind je het gek met vijf pistolen op je gericht... Maar ja, Guido was wel dood geweest als ik niet was opgepakt.’

Losgeslagen in Amsterdam

Na zijn aanhouding wordt Glenn geboeid afgevoerd. 'Ik had een trainingsbroek aan, geen shirt maar een handdoek over me heen en een zwarte doek voor mijn gezicht. Ik werd in een auto gezet en ik hoorde aan de motor dat het een hele zware was. Vanaf de start gaf de chauffeur vol gas, waardoor we met piepende banden door de bocht naar rechts reden. Die bocht kende ik, ook met een blinddoek op. Hij reed vol gas tot aan het eindpunt. Ik had mijn handen geboeid op mijn rug en leunde met mijn schouders tegen de bank achter mij, anders waren mijn polsen door dat heen en weer geslinger naar de klote geweest.'

'Zo scheurden we eerst naar het politiebureau in de buurt en de volgende dag naar het bureau van Alkmaar. Achteraf denk ik dat het de normale procedure was van het vervoer van een in hun ogen gevaarlijke crimineel. Ik kreeg in Alkmaar een pak van papier aangetrokken en bleef daar twee dagen in een politiecel, totdat ik voor de rechter verscheen.'

Eerst volgt er een verhoor door twee rechercheurs. 'In het begin deden ze allebei aardig tegen me. Ik wist nog steeds niet dat ik was afgeluisterd. Ze zaten aanvankelijk wat begrijpend te praten om me het gevoel te geven dat ze me wel snapten. Totdat die ene uit zijn rol viel. Bijna schreeuwend zei hij: "Wat moest je nou met dat pistool? Daar wilde je Guido toch mee doodschieten?" Ze wisten dat nadat ik de code van de telefoon van Manon had gebroken en de berichten erin had gelezen. De rechercheur wilde dat ik ging bekennen. Toen besepte ik dat de politie me had afgeluisterd en dat ze helemaal niet op mijn hand waren.'

'Jullie willen alleen maar dat ik dingen zeg die slecht voor mij zijn, zei ik. Toen werd die rechercheur helemaal kwaad op me. Waarop ik kwaad op hem werd. Moet je nagaan: die rechercheur had gewoon gelijk, want ik zou iemand doodschieten. Dan ben je toch getikt? Maar ik zag dat toen niet. Sterker nog, voor mij was het niet eens een item dat het over een mensenleven ging. Zo ver heen was ik in die tijd. Daarom werd ik kwaad op die man, alsof hij de debiel was en niet ik. Kijk eens naar je kop, man. Die wordt godverdomme helemaal rood! Doe 'ns effe rustig man, zei ik met mijn debiele kop tegen hem. Ik zei er gelijk achteraan dat ik niks meer zou tekenen en dat ik alles wat ik gezegd had terugtrok.'

'Hij praatte alleen maar boos tegen mij, terwijl ik op begrip hoopte voor wat ik gedaan had. Die andere rechercheur bleef aardig, maar aan het gedrag van die andere wist ik dat ze schijt aan me hadden. Dat ik die kleine niet meer kon zien, kwam in het hele item niet voor. Ze wilden gewoon dat ik even zou tekenen, zaak-1500 afgesloten.'

'Plotseling was die rechercheur weer heel kalm. Al het kwaai was weg bij

hem en hij zei dat we beter konden stoppen. Toen snapte ik dat die zogenaamde vriendelijkheid in het begin een techniek was geweest om me aan het praten te krijgen. Ik was gewoon van plan vanuit mijn hart alles uit te leggen, maar daar kreeg ik de kans niet voor. Die rechercheur viel door zijn gedrag door de mand.'

'Vanaf dat moment ging ik nadenken hoe ik me tegenover het justitiële apparaat moest gedragen. Ik werd daarna voorgeleid voor de politierechter. Door dat verhoor wist ik dat ze tegen me waren en dat ik vanaf nu ook slim moest zijn. Ik zei tegen die rechter alleen maar dat ik stom was geweest en dat ik spijt had. Ik speelde ja en amen maar intussen dacht ik alleen maar: Oprotten allemaal, wachten jullie maar!'

'De officier wilde me niet laten gaan en wilde me opsluiten. De rechter zei: "Nee, niet vastzetten, maar hij moet zich wel elke dag melden in het bureau van Alkmaar". Toen viel ik bijna uit mijn rol, werd kwaad en zei: Oppleuren daarmee en vroeg of zij me dan geld voor de benzine zouden geven. Want ik zou weer teruggaan naar Cuijk. Uiteindelijk mocht ik me telefonisch melden. Alleen als ik in de buurt van Manon of Guido gezien zou worden, zou ik meteen weer vastgezet worden. Ik werd dus nog steeds in de gaten gehouden.'

Na drie dagen in de politiecel komt Glenn vrij. Hij belt meteen zijn vriend Edwin de Koning: of die hem kan ophalen op het station van Nijmegen. De Koning schrikt zich een ongeluk als hij Glenn uit de trein ziet stappen. 'Hij had nog steeds zo'n raar, non woven gevangenispak aan, zo'n weggoopak waarmee Glenn de straat op was gejaagd. En hij droeg slippers. Ik vond het echt schandalig. We zijn bij het NEC-stadion uitgestapt en daar hebben we zijn telefoon uitgezet. Kon hij tenminste niet afgeluisterd worden.'

Glenn zit er niet mee dat hij in een gevangenis pak in de trein heeft gezeten. 'Dat interesseerde me nou geen reet. Ik denk dat Edwin dacht: Kijk nou, eerst speler bij Arsenal en nou in een bajespak... Ik zat alleen maar de hele reis te denken hoe de zaak aan te pakken. Hoe kunnen ze me niet meer afluisteren?'

Glenn haalt zijn kleding uit zijn hotelkamer in Cuijk. 'Ze zeiden daar nog: "Welkom terug", maar ik had geen zin er te blijven. Ik sprak nog wel af en toe af met Edwin, maar dan zonder telefoons. Ik probeerde geen enkel gevaar meer te lopen, maar was daarin nog niet zo bekwaam als ik later zou worden. Ik meldde me elke dag keurig telefonisch, maar ik wist dat er een dag kwam dat iedereen spijt zou krijgen zoals ze mij behandeld hadden.'

Glenn betreft vervolgens de ruimte die Noah Boeken in Amsterdam beschikbaar heeft gesteld, vlak naast Paradiso. Daar begint een nieuwe hectische periode in zijn leven. 'Ik ging in Amsterdam stappen als een gek. Ik leefde tot die periode al van dag tot dag en dat werd vanaf dat moment alleen maar erger toen ik vrijkwam uit de bajes. Het werd steeds moeilijker om geen actie te ondernemen tegen een aantal mensen. Ik vluchtte in percussie, drank, vrouwen en voetbal.'

Glenn speelt percussie, nu in een club in Amsterdam. 'Vroeger speelde ik in bands, dit keer alleen op muziek, wat ik tegenwoordig nog steeds doe. Toen was het alleen een manier om mijn woede te verdringen. Ik kon gewoon niet slapen. Het enige wat ik kon doen was zo lang mogelijk opblijven, stappen, zuipen en joints roken. Ik ging overal uit. Ik was inmiddels zover dat er mensen het slachtoffer zouden worden en ik was nog steeds op zoek naar de gasten die me bedreigd hadden.'

'Ik speelde in die tijd vaak in Café Bubbels in de Lange Leidsedwardsstraat. Na mijn eerste solo applaudisseerden de mensen niet, nee, ze juichten. Op allerlei soorten muziek speelde ik mee. Dat was het enige wat ik nog leuk vond. De eigenaren van Bubbels vonden het ook schitterend. En ook na mijn tweede optreden gingen de mensen juichen. Voor mij was dat apart. Ik had zó veel negativiteit in mijn lichaam, maar die mensen wisten dat uiteraard niet en juichten voor Glenn Helder.'

'Die twee tegenstellingen, dat zwarte gevoel in mijn hele lichaam aan de ene kant en dat juichen van die mensen voor Glenn Helder aan de andere kant, dat klopte niet. Die zwarte negatieve energie die ik van top tot teen in mijn lichaam had, zat niet te wachten op mensen die aan het juichen waren voor dezelfde persoon. Toch heb ik het als prettig ervaren, alsof je van boven aan het twijfelen werd gezet. Kijk eens Glenn, hoeveel mensen je nog waarderen, en jij wilt mensen gaan doodschieten. Het was niet genoeg om me van die moordplannen af te houden, maar door dat drummen heb ik het nog lang uitgehouden.'

'Die club was zes avonden per week open. Bijna drie maanden lang heb ik daar gespeeld. Op een gegeven moment kreeg ik ook aanbiedingen van andere clubs. Soms kreeg ik er niet eens geld voor, maar dat interesseerde me niet.'

'Dat drummen hield me op de been. Een bijkomend voordeel was dat ik na die optredens meestal zó moe was dat ik eindelijk wel een beetje kon slapen. Door dat spelen bleef ik in evenwicht, daardoor kon ik mijn woede onder controle houden. Als ik die woede niet had kunnen beheersen, was ik de eerste vijftien jaar uit de maatschappij geweest, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik had een soort wapen tegen mijn woede. Maar het was niet genoeg, want als ik wakker werd, begon alles opnieuw. Elke dag opnieuw ging ik weer naar de klote.'

Muziek maken is dus slechts een tijdelijke redding voor Glenn. 'Ik speelde in allerlei tenten in de buurt van Bubbels, zoals de Zebra Lounge, Jimmy Woo en nog meer zaken. Ik kende daar dan ook werkelijk iedereen. Daar reed ik dan naartoe op mijn bakfiets, waar ik mijn drumstel had opgeladen. Ik was als het ware de burgemeester van de straten in die buurt. Later speelde ik nog in steden buiten Amsterdam.'

'Ik deed ook veel mee aan voetbalwedstrijdjes, onder andere met het SBS-team. Maar op een gegeven moment was het niet meer genoeg, ik kreeg het

steeds moeilijker. Ik keek niet meer uit naar het moment dat ik moest spelen. Ik miste mijn zoontje steeds meer. Daardoor kon ik mijn woede ook niet meer onderdrukken.'

'Ik nam weer eens contact op met Manon, terwijl ik wist dat het verboden was en dat ik werd afgeluisterd. Daar had ik echt schijt aan, alles kwam weer terug. Ik stuurde sms'jes met allerlei scheldwoorden. Het bleek dat ze me nog steeds in de gaten hielden en dat leidde uiteindelijk tot mijn tweede arrestatie.'

Vluchten op blote voeten

Het is zaterdag 8 september 2007. Het Nederlands elftal speelt die dag 's avonds in de Amsterdam Arena tegen Bulgarije. 'Beetje bij beetje won het goede deel van mij terrein van de moordgedachtes. Die bleven altijd overheersen, alleen het gevoel van *ik wil het godverdomme nu doen, het is nu afgelopen*, zakte een heel klein beetje.'

Voorafgaand aan het duel geeft Glenn met nog een aantal oud-profs een clinic aan de ballenjongens en -meisjes in het stadion namens het bureau Players United. 'Bij de ingang kwam ik Tom Egbers tegen. Hij omhelsde me en vertelde me dat er een leuk stuk van Hugo Borst over mij in het AD had gestaan. Ik wist nergens van. Later vertelden ook andere mensen over dat stuk van Hugo Borst. Ik nam me voor dat AD alsnog te kopen. Daarna gaf ik de ballenjongens een rondleiding en later een clinic. Ook de zoon van Erik de Vogel van Goede Tijden Slechte Tijden was erbij. Erik complimenteerde me nog hoe leuk ik die training gaf.'

Glenn heeft twee kaarten voor de wedstrijd, maar gaat al voor de aftrap met de metro naar huis. 'Ik ben gek van het spelletje, maar vooral om het zelf te doen. Ik zit me bijvoorbeeld te ergeren als een aanvaller de bal op de punt van de zestien meter van de tegenpartij krijgt en die dan terugspeelt op zijn eigen helft. Opzouten! Dat gebeurt zó vaak. Daarvoor komen mensen niet naar het stadion. Maar tegenwoordig volg ik wel alles, want ik moet wel over voetbal mee kunnen praten met mijn kleine.'

Het laatste deel naar zijn onderkomen naast Paradiso legt Glenn te voet af. Hij komt dan langs een speeltuin. 'Het was in de buurt waar mijn moeder woonde, mijn kleine logeerde daar weleens. Toen ik langs die speeltuin liep, dacht ik: Die kleine zal daar toch niet spelen... Ik ging er dus kijken, maar hij was er niet.'

'Toevallig zag mijn moeder me lopen en riep me. Ze vertelde me dat Jilani bij haar sliep en ook de volgende dag bij haar zou zijn. Hij had naar zijn papa gevraagd. Ik schrok me kapot, maar ik ging wel met haar naar boven. Daar lag die kleine te slapen. Ik heb hem over zijn wang geaaid en heb hem niet wakker gemaakt. Ik zei wel tegen mijn moeder: Vertel Jilani maar dat ik hem gezien heb en dat ik morgen terugkom.'

De volgende ochtend koopt Glenn het AD van zaterdag met de column van Hugo Borst bij een benzinepomp. Het stukje gaat over Marco van Basten en Glenn, tegen wie Borst een paar dagen eerder in Almere heeft gevoetbald met een journalistenteam. Over Glenn schrijft hij:

Glenn Helder kwam op mij af met de bal aan zijn voet. Achter me een niemandsland met helemaal in de verte een onervaren keeper in een veel te

groot doel, want de kleine goaltjes waren een paar dagen eerder ontvreemd van het complex van FC Omniworld. Terwijl Glenn kwam aandribbelen, vroeg hij hoe het met me ging. Ik mocht niet klagen, zei ik hijgend; lekker een dagje uit. Bij de wedstrijd Hard Gras-RTL stond het nog 0-0, maar iets aan de snelheid en lichtvoetigheid van Glenn, gastspeler van RTL, zei me dat er de komende twintig minuten verandering in de stand zou komen.

Die Glenn, even dun als vroeger. En even snel. Acht jaar jonger, twintig kilo lichter. Ooijer zou het wel weten: een rotschop geven. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen bij zo'n schat van een jongen, dus rende ik achteruit, zicht houdend op de dribbelende oud-speler van Arsenal. Met een wijde boog ging hij om mij heen. Wat moest ik doen? Ik dacht aan Ooijer.

Tweemaal wist ik hem de bal te ontfutselen, maar een keer of vier passeerde hij me alsof ik er niet stond. De vijfde keer was ik het zat en besloot aan zijn shirt te gaan hangen. Hij liep nog een stukje door, we hoorden de stof scheuren en toen floot de scheidsrechter. We konden er allemaal om lachen. Ali B. scoorde er ook nog eentje en ten slotte verloren we op het hoofdveld van FC Omniworld met 4-1. Vorig jaar de finale van De Grote Orencup, nu een roemloos einde in de voorronde.

Glenn zoekt een rustig plekje om de column op zijn gemak te gaan lezen. 'Ik reed naar het Amstel Hotel waar ik mijn auto, in die tijd een oude BMW uit de 5-serie, schuin aan de overkant tegen een heg aan parkeerde. Het is er op zondag altijd erg rustig. Daar wilde ik die column gaan lezen toen er ineens een politieagent op mijn raam tikte: of ik mijn rij- en kentekenbewijs even wilde laten zien. Nou stond ik geparkeerd, ik was niemand tot last en toch moest ik mijn papieren laten zien. Ik vroeg dus waarom, waarop hij zei dat het gewoon een controle was.'

'Plotseling zei hij: "U bent toch Glenn Helder? Dan bent u bij deze aangehouden". Ik vroeg nog waarom, waarop hij zei dat hij dat niet kon zien. Hij wist alleen dat ik gesignaleerd stond. Later begreep ik dat ik bekendstond als vuurwapengevaarlijk. Ik moest mee naar het bureau. Ik ga helemaal niet naar het bureau, zei ik. Want ik ga naar mijn kleine en daarna kom ik wel naar het bureau. Daar kwam niks van in, ik moest meteen mee. Ik zag een tweede agent verderop in een mobilfoon staan praten, ik hoorde hem om assistentie vragen. Een minuut later kwam er al een politiebusje aan dat voorin de straat werd gezet, zodat ik niet meer weg kon met mijn auto en er stapten twee agenten uit.'

Glenn vraagt vervolgens opnieuw beleefd of hij even naar zijn zoontje mag die vlakbij in de buurt is en daarna zal hij rustig meegaan naar het politiebureau. Dat verzoek wordt opnieuw geweigerd. 'Op dat moment dacht ik: Krijg allemaal maar de tering en ik wist dat ik ging wegsprinten. Maar ik had alleen slippers aan, een trainingsbroek, een zwart Nike-zweetshirtje en een vest. Ik zei tegen die agenten

dat ik wel mee zou gaan, maar dat ik eerst even mijn gymschoenen moest aantrekken. Die lagen in mijn achterbak, dacht ik. Ik deed mijn kofferbak open en daar lag helemaal niks in. Ik was verdomme vergeten dat ik die bak een dag eerder helemaal had leeggehaald. Ik dacht: Shit, optiefen, dan maar op blote voeten.'

Dat is de start van een achtervolging die alle Nederlandse journaals zou hebben gehaald als iemand die op film had vastgelegd. 'Ik schopte mijn slippers uit en begon op blote voeten te sprinten in de richting van die twee andere agenten bij dat busje. Op het laatste moment schoot ik naar links door de heg. "Staan blijven! Politie!", bleven die gasten roepen. Ik sprintte over de trambaan en ik zag ze achter me aan rennen. Ze werden steeds kleiner, want ik was nog steeds snel en zat vol adrenaline.'

'Nadat ik zo'n twee-, driehonderd meter gesprint had, stopte er plotseling veertig meter schuin voor me een kleine Peugeot op de brug over de Amstel. Daar sprong een agent in burger uit. Hij wees naar mij, hield zijn hand op zijn pistool en begon meteen te roepen: "Staan blijven! Politie!". Ik sprintte recht op hem af, trok mijn vest uit en schreeuwde: Ik heb niks bij me! Door dat strakke zweetshirt kon je zien dat ik echt niks bij me had. Dat bedacht ik in een flits.'

'Ik weet nog steeds niet wat ik gedaan had als hij echt zijn pistool had getrokken. Ik denk dat ik gewoon was doorgesprint. Ik was gek en wilde alleen mijn kleine maar zien. Maar gelukkig trok hij zijn pistool dus niet. Ik sprintte recht op hem af en twee meter vóór hem ging ik naar rechts. Hij probeerde me nog vast te pakken, maar greep mis. Ook hij kwam achter me aan sprinten.'

'Plotseling ging ook de rechterdeur van die Peugeot open. Er stapte nog een agent in burger uit. En dat bleek mijn pech te worden. Waarom? Dat was een neger. En die kon ook sprinten! Ik rende door, nog steeds op blote voeten. Hij kwam steeds dichterbij. Ik zigzagde om een drietal auto's heen. Heel kort, bam, bam, bam! Zo probeerde ik hem kwijt te raken. Want als ik lange stukken alleen maar bleef sprinten, maakte ik het hem makkelijker. Hij bleef maar roepen: "Politie! Staan blijven!" Dat wist ik zo langzamerhand ook wel. Die andere agenten waren al lang uit het zicht verdwenen, de afstand tussen die fucking Usain Bolt en mij bleef een tijdje gelijk.'

Verderop ziet Glenn een bushalte en die brengt hem op een idee. 'Ik deed net of ik voorbij die bushalte sprintte en zette vol aan, maar vlak ervoor ging ik ineens naar links. Door mijn snelheid schampte ik het bushokje, twee keer zelfs, bam, bam! En daarna rende ik verder, in de hoop dat die Usain Bolt voorbij het hokje zou sprinten. Achter hoorde ik ineens weer bam! Shit, hij had het dus ook gered. Ook hij had dat hokje geschampt en kwam meteen weer achter me aan. Toen besepte ik dat ik hem niet kwijt zou raken op mijn blote voeten en gaf het op. Ik heb twee maanden last van mijn voeten gehad. Hijgend vroeg hij me of ik

mijn handen op mijn rug wilde doen. Daarna kwamen die andere vijf agenten nóg harder hijgend aan.'

'Ze deden wel vriendelijk tegen me. Zo zei degene die naast die Usain Bolt ook in burger uit die Peugeot was gestapt dat hij even een knie in mijn rug zette om mij omhoog te kunnen tillen. Want ik lag op mijn buik op de straat met mijn handen geboeid op mijn rug. Dan zou het geen pijn aan mijn polsen doen als ik omhoog werd getrokken. Ik werd vervolgens voorzichtig in die Peugeot gezet. Een van die agenten stond nog steeds hijgend te leunen op die auto en een ander stond zijn voorhoofd af te veegen. En weer een ander had zijn handen op zijn knieën en stond zó uit te hijgen dat het leek alsof hij stikte. Ik had ze dan ook tot het uiterste gedreven.'

'Ik heb nog wel tegen die Usain Bolt gezegd dat het een ander verhaal was geweest als ik mijn gympies aan had gehad. Daar moest-ie nog wel om lachen. Hij heeft later waarschijnlijk een trofee gekregen met de tekst: De dag dat ik Glenn Helder pakte, want hij kreeg van al die agenten schouderklopjes. En dat stukje van Hugo Borst heb ik trouwens nooit kunnen lezen...'

Glenn wordt naar het dichtstbijzijnde politiebureau vervoerd. 'Daar heb ik nog geprobeerd de rechercheur die bij mijn eerste aanhouding aardig was geweest te bellen om de zaak uit te leggen. Maar ik kreeg een antwoordapparaat. Ik wist nog steeds niet waarom ik dit keer was aangehouden. Omdat ik toch weer verboden contacten had gehad en dat ik gevaarlijk was, kreeg ik te horen. De officier van justitie bepaalde dat ik vastgezet moest worden.'

'Op dat moment kwam de zwarte ziel in mij weer helemaal boven, maar dan ook echt he-le-maal. Alle twijfel die ik had om mijn goede kant toch een kans te geven, was in één keer helemaal weg. Ik vond dat ik door de schuld van anderen was aangehouden, ook nog eens uitgerekend op de dag dat ik die kleine weer eens zou zien. Mijn moeder had hem gezegd: "Papa komt". En dan kom ik niet... Dat was de druppel. De top van mijn slechtheid was nu bovengekomen. Iedereen die zich met de situatie zou bemoeien liep gevaar, maar zeker een paar mensen zouden doodgaan. En Guido zeker. Die aanhouding betekende tegelijk zijn doodvonnis in mijn ogen. Ik dacht nu aan niks anders meer dan dat het door mij werd rechtgezet op mijn getikte manier.'

Glenn wordt na zijn aanhouding in Amsterdam overgebracht naar het bureau in Alkmaar waar hij voorlopig in voorhechtenis blijft. Hij krijgt daar te maken met een reclasseringsambtenaar. 'Dat was een vrouw van 25. Ik vertelde haar alles wat er gebeurd was en zei haar onder andere dat ik niet in de teringzooi zat omdat Manon was vreemdgegaan. Nee, ik zat in de teringzooi omdat ik door mensen bedreigd werd met wie ik geen tering te maken heb en mij gingen vertellen wat ik moest doen. Ik heb die vrouw ook verteld wat ik gelijk tegen Manon had gezegd toen ze verteld had dat ze was vreemdgegaan: Als je maar

genoten hebt en als je het maar veilig hebt gedaan.'

'Tegen die vrouw zei ik dat ik ook tegen Manon had gezegd dat ze de moeder van mijn kind is, dat die kleine zwaar gek is op zijn moeder, dat die kleine zwaar gek is op zijn vader, dat we veertien jaar een relatie hebben gehad en dat ik in die tijd ook geen lieverdje ben geweest. Ik probeerde die vrouw dus duidelijk te maken dat ik niet de jaloerse echtgenoot was zoals mensen vaak reageren als hun partner vreemdgaat. Maar ze zei meteen: "Dat geloof ik niet". Toen werd ik kwaad.'

'Ik vroeg haar waarom ze dat niet geloofde. "Omdat ik dat nooit zou kunnen zeggen", antwoordde ze. Precies, zei ik, want jij bent jij en ik ben ik. Je werkt godverdomme bij de reclassering, dan moet je toch een open mind hebben? Wat ben jij voor een fucking debiel? Krijg de vinkentering! Later kwam er nog een meerdere bij die het uiteraard voor haar opnam. Je merkte het meteen aan zijn houding. Weer later heb ik nog met iemand van de reclassering in Amsterdam contact gehad en die lulde hetzelfde als de eerste in Alkmaar. Toen heb ik geroepen dat ze allemaal de tering konden krijgen. Oprotten! Vanaf dat moment wilde de reclassering in heel Nederland niets meer met mij te maken hebben. Dus van Maastricht tot Groningen. En dat door één fucking debiel die andere mensen niet wilde afvallen.'

Glenn blijft dan ook vastzitten en verhuist van Alkmaar naar de penitentiaire inrichting De Zwaag, het huis van bewaring in Hoorn. Daar komt hij terecht als verdachte, in afwachting van de rechtszaak tegen hem.

De eerste dag in het huis van bewaring

Omdat Glenn nog niet is veroordeeld, komt hij op 9 september 2007 eerst terecht in het huis van bewaring van Zwaag, gemeente Hoorn. Een huis van bewaring biedt plaats aan verdachten die in afwachting zijn van hun veroordeling of vrijspraak. Ook tbs-patiënten verblijven soms in een huis van bewaring, in afwachting van opname in een tbs-kliniek. Wie eenmaal is veroordeeld, komt in een gevangenis. In een huis van bewaring zijn vele verschillende gedetineerden ondergebracht, zoals witteboordencriminelen, drugsdealers en geweldplegers. Het regime in een huis van bewaring is streng, terwijl de voorlopig gehechten vaak in een depressie verkeren door de schok van hun arrestatie.

Glenns nieuwe onderkomen is een relatief jonge inrichting, in twee delen ontworpen. In de volksmond wordt het De Zwaag genoemd. Het eerste deel van de inrichting is opgeleverd in 1989. Zes jaar later is een stuk nieuwbouw toegevoegd. Deze inrichting wordt ook wel De Glasbak genoemd omdat een groot deel van het gebouw uit glas bestaat.

Er is plaats voor 326 gedetineerden. Er zijn drie woonlagen. De afdelingen hebben allemaal 48 cellen en een eigen keuken. Enkele afdelingen hebben extra meerpersoonscellen met stapelbedden en een iets groter tafelblad.

‘Mijn hart was inmiddels van steen en ik praatte alleen maar in ziektes en dieren. Dat was mijn taal geworden. Ik was inmiddels de slechtste persoon die je je kunt voorstellen. Ik was een levend moordwapen. Ik zat in een grotere teringzooi dan ooit door de schuld van anderen en iedereen ging gewoon door met zijn leven. Daar zouden ze allemaal spijt van krijgen. Zo idioot dacht ik toen. Ik had schijt aan iedereen, aan de gevangenisdirecteur, de bewakers, aan wie dan ook.’

‘Ik kwam in een busje aan in De Zwaag en nam me voor me met niemand te bemoeien. Ik wilde alleen maar mijn tijd uitzitten, dan naar buiten gaan – en dan was alles afgelopen. Geen twijfel meer, mensen gingen dood en mijn leven was dan ook gelijk voorbij omdat ik voor heel veel jaren ging vastzitten.’

Zijn aankomst in de penitentiaire inrichting gaat niet ongemerkt voorbij. ‘Bij aankomst moest ik alles inleveren wat ik bij me had. Dat werd geseald en opgeborgen. Daarna werd ik uitgebreid gevisiteerd. Dan sta je helemaal in je blote reet, met je benen wijd. Dan kunnen ze in je kont kijken of er niks in zit. Maar het interesseerde me allemaal niet. Daarna werd ik rond half vijf netjes naar mijn cel geleid en daarbij kwam ik allerlei mensen tegen. Een groep gedetineerden was net aan het recreëren. Het was voortdurend: “Hé, Glenn”. Ze kenden me bijna allemaal.’

‘Ik kwam in mijn cel, de deur ging dicht. Ik keek om me heen en ik zag een klein tv’tje, een wc, een tafelblad aan de muur met een stoel en een kast. Dat was het dan. Maar het interesseerde me allemaal niet. Het enige wat ik echt erg vond was die dichte deur, het bewijs dat ik vastzat. Als je ging werken, kon je wat vaker je cel uit, maar dat wilde ik niet. Iedereen werkte omdat ze dan uit hun cel waren, maar me vastzetten en me ook nog laten werken, was tegen mijn principe. Oprotten! Daardoor zat ik 22, 23 uur per dag in mijn cel.’

‘Ik kwam er op de eerste dag al achter dat het huis van bewaring De Zwaag nog strenger was dan een gevangenis. Maar voor mij is een huis van bewaring en een gevangenis hetzelfde omdat iemand anders bepaalt wanneer jouw deur open- en dichtgaat. In de gevangenis heb je overdag alleen meer vrijheden. In De Zwaag ondervind je hoe streng een huis van bewaring kan zijn. Werkelijk alles moest strikt opgevolgd worden op straffe van het weghalen van nog meer vrijheden. Van de tv weg uit je kamer tot de isoleercel.’

‘Je mocht in je cel ook niet met je ramen klapperen, je mocht niet schreeuwen. Ik zat op de derde verdieping. Toen ik net in mijn cel zat en die regels zat door te lezen, hoorde ik toch ineens een raam ergens links van mij keihard klapperen, net of er iets aangekondigd ging worden. En ineens schreeuwde iemand: “Hé Helder, Glenn, welkom hè, in De Zwaag!”. Ik zei natuurlijk niks terug want ik wilde me met niemand bemoeien.’

‘Gelijk daarna klapperde er weer een raam, nu rechts van mij: “Hé Glenn, wat the fuck doe jij hier man?” Toen werd aan de overkant keihard geschreeuwd: “Hij heeft verkeerd gegokt!”. Toen hoorde je een kabaal met allemaal klapperende ramen en iedereen was gelijk aan het lachen, zelfs ik. Maar ondanks dat korte moment van humor zag alles er nog zwart uit.’

‘In het midden van de luchtruimte lag het basketbalveld waaromheen een pad liep. Dat kon ik vanuit mijn cel zien. Ik nam me nog steeds voor me met niemand te bemoeien, maar de eerste keer dat ik mocht luchten, kwamen er gelijk een heleboel jongens naar me toe. “Hé Glenn, respect voor je man”. En: “Je hoort hier helemaal niet te zitten, vriend”. Weer een ander zei: “Tering, wat doe jij hier, fucking Arsenal, man”. Ze deden allemaal tof tegen me.’

‘Andere mensen vroegen of ze iets voor mij konden betekenen nadat ze het verhaal gehoord hadden waarvoor ik daar zat. En of ze iets voor mij konden betekenen buiten de gevangenis. Bijna was ik daar later tijdens mijn gevangenschap op ingegaan, wat slecht geweest was voor Manon en haar omgeving. Ze boden bijvoorbeeld aan Guido total loss te slaan en hem te waarschuwen nooit meer in de buurt van die kleine te komen.’

‘Gelukkig heb ik dat niet gedaan. Maar dat was niet omdat ik aan Guido dacht, maar omdat ik wist dat als er iets zou gebeuren het bij mij terug zou komen voordat ik bij de rechter zou komen. Ik moest tenslotte berecht worden en wilde

zogenaamd mijn goede wil laten zien zodat ik vrij zou komen. Ze wilden ook langs andere mensen gaan, ik hoefde het maar te zeggen. Het enige wat me toen nog tegenhield was dat ik de schuld zou krijgen als er iets zou gebeuren. Vanaf dat moment besepte ik dat De Zwaag een beetje mijn thuis zou worden.'

'De meesten zaten er voor zware mishandeling of vuurwapenbezit, maar er zaten ook moordenaars tussen. Als iemand een kind verkracht had, werd dat stilgehouden, want als de andere jongens dat zouden horen, zouden ze die persoon in elkaar slaan, met mij voorop. Misselijkmakende mensen, kinderverkrachters. Fucking aanpakken, keihard! Er zat in De Zwaag ook iemand die iets met kinderen gedaan zou hebben. Die durfde niet eens zijn cel uit te komen.'

'Er zaten heel veel nationaliteiten. Een aantal jongens kende mij dan ook niet, maar zij hoorden van anderen wie ik was. Ook die buitenlanders kwamen me gedag zeggen. Er kwam zelfs iemand op me af die nog een getekend shirt van me had gekregen toen ik nog bij Arsenal speelde.'

'In het begin kwam ik op de zogenoemde inkomstenafdeling. Daar kwamen de nieuwe gedetineerden, totdat er plaats was in het huis van bewaring. Op die afdeling werd je als het ware gedrild voor de rest van je verblijf. Elke gevangene kwam daar eerst, ook degenen die er al voor de derde keer kwamen en de getikten. Ik was een van de weinigen die er voor het eerst kwam. De regels op de inkomstenafdeling waren nog strenger dan op de overige afdelingen.'

Glenn heeft nog een lijst met die regels. Dat zijn er liefst 31, zoals:

- • U mag uitsluitend roken in uw cel en op de luchtplaats.
- • Uitgaande post dient, geopend en voorzien van naam en celnummer, in de paarse brievenbus gedeponneerd te worden.
- • Het is niet toegestaan contact te hebben met gedetineerden welke beperkingen zijn opgelegd. Deze hebben een rood bordje naast hun deur hangen waarop staat vermeld AB of AP.
- • Het is niet toegestaan door de luikjes in de deur te praten.
- • Het is verboden in de inrichting een zonnebril of hoofddekseel te dragen.
- • U mag geen geluidsoverlast veroorzaken. U wordt eenmaal gewaarschuwd, de tweede maal wordt de stroom in uw cel uitgeschakeld.
- • Het is verboden dingen uit uw cel te hangen, of te gooien, of te schreeuwen.

En zo gaat het reglement nog een tijdje door. 'De Zwaag staat niet voor niets bekend als de op een na strengste bajes van Nederland qua regime. Vught schijnt het ergst te zijn. In een gevangenis is het allemaal wat vrijer, maar in De Zwaag mocht je alleen je cel uit als je ging werken, recreëren of als je naar de kerk of bibliotheek wilde. Voor de rest zat je alleen maar in je cel. Op de

inkomstenafdeling had je geen eigen koelkastje. Die had je wel op de afdelingen waar je later terechtkwam. Je zat ook in je eentje in je cel, later met z'n tweeën.'

'Je kreeg 's morgens, 's middags en 's avonds te eten in je cel, maar je mocht ook zelf koken in de recreatieruimte. Ik deed dat niet, want ik kan helemaal niet koken. Als je recreatie had tussen twaalf en één en zelf je eten wilde klaarmaken in de keuken, dan moest je daarna alles schoon achterlaten om vijf voor één, want om één uur precies moest je op je cel zijn. Als er dan nog vuile spullen stonden, maakte niet uit van wie, dan ging de keuken twee, drie dagen dicht.'

De ervaringen van een gevangene

Glenn neemt zich in het huis van bewaring in Zwaag vanaf zijn komst in september 2007 voor zo snel mogelijk vrij te komen. 'Vanaf dat moment speelde ik het spel als het ware mee. Maar elke maand kreeg ik van de rechter te horen dat ik nog niet vrijkwam, elke keer weer. Steeds weer werd het onderzoek verlengd. Ze dachten nog steeds dat ik te gevaarlijk was om vrij te laten. En al die tijd kon ik mijn kleine niet zien. Begrijp je hoe ik me daaronder voelde?'

Vanuit de financiering rechtsbijstand is mr. Liesbeth Diesveldt benoemd tot zijn advocaat. 'Ik kende Glenn helemaal niet, ik wist niets van voetbal. Ik leerde hem wel kennen als een prettige persoonlijkheid. Glenn had ook veel humor. Zijn woede als hij weer niet vrijkwam heb ik natuurlijk wel opgemerkt, maar het was niet zo dat ik ervan schrok. Alles draaide bij hem om Jilani. Hij wilde alleen maar zijn zoontje zien als het hem uitkwam en wilde niets weten van een omgangsregeling. Punt.'

Glenn onderkent dat Liesbeth Diesveldt er alles aan heeft gedaan om hem vrij te krijgen. 'Zij is een heel eerlijk mens. Ze legde me bijvoorbeeld uit hoe bepaalde zaken werken. Ik geloof dat zij er ook moeite mee had als ik weer niet vrijkwam. Dan zag en voelde ze mijn woede.'

Na drie weken mag Glenn al van de afdeling inkomsten af en komt hij in een cel op afdeling G. Hoewel Glenn naarmate zijn verblijf in het huis van bewaring vordert zich nog altijd een moordwapen voelt, probeert hij zich zo veel mogelijk aan te passen.

'Het was niet zo dat ik me er prettig voelde, maar het was wel mijn huis geworden. En elk huis heeft zijn kruis. Dat gold zeker voor De Zwaag. Ik had bijvoorbeeld soms last van mijn hart. Dat begon dan spontaan heel hard in mijn nek te kloppen. Het kwam doordat ik iets moest wegzetten, zodat ik niet elke dag dacht: Ik zit hier daar en daarom. Ik moest er niet proberen aan te denken en juist doen of het normaal was dat ik daar zat. Maar het zat zo diep in mijn lichaam, dat het er met die hartproblemen uitkwam.'

'Ik kon op tv absoluut niet kijken naar de programma's waar Jilani altijd naar keek. Als er één voorbij kwam in de bajes, zat mijn hart gelijk in mijn keel, werd ik misselijk en kreeg ik pijn in mijn kop. Die woede moest kennelijk ergens naartoe, die kon ik niet handelen. Als ik zou blijven kijken, zou ik helemáál gek worden. En toch ging ik De Zwaag steeds meer als mijn tweede huis beschouwen. Of eigenlijk mijn eerste, want ik had niks meer. Ik heb er zelfs heel wat afgelachen. Dat kwam ook doordat ik mezelf toch niet meer kapot kon maken. Dat was ik al.'

Glenn denkt bovendien al snel te weten hoe het justitiële apparaat werkt. 'Ik

vond dat gelijk hebben iets anders is dan gelijk krijgen. Door de schuld van anderen zat ik vast. Ik vond het volkomen onterecht dat ik vastzat. Begrijp me goed, zo zag ik het toen. Nu weet ik wel beter.'

Eind september 2007 krijgt Glenn het verzoek tot een gesprek van een vrouwelijke psycholoog van De Waag, de zorginstelling die gespecialiseerde hulp biedt aan mensen die grensoverschrijdend gedrag combineren met een psychische stoornis. Glenn wijst het verzoek af. 'Ze wilde met me praten tijdens het luchten. Ik dacht: *Opsodemieteren, kom maar met me praten als ik in mijn cel zit en niet tijdens het luchten of het recreëren*, wat mijn vrije uurtjes waren.'

Met de bewakers heeft hij nauwelijks problemen. 'Ik besepte dat die mensen ook gewoon hun werk deden. En de meesten waren gewoon tof. Niet dat ik een voorkeursbehandeling kreeg, helemaal niet. Maar als de bewaarders met groepen van zes, zeven gedetineerden op weg waren naar een bepaalde ruimte en elkaar kruisten, zeiden de gevangenen me bijna allemaal gedag of gaven me een hand. Dat stonden sommige bewakers toe, ze stopten dan zelfs even. Ze hadden ook kunnen zeggen: Doorlopen, doorlopen.'

'Van de ongeveer twintig bewakers had ik er maar met twee een probleem. De eerste was een vrouw. Als je post kreeg moest je naar de deur van je cel lopen. Maar ik riep: Leg maar neer. Andere bewaarders deden dat, maar zij dus niet. Zij eiste dat ik zou opstaan, maar ik piekerde er niet over en gaf haar een grote bek. Ik was niet goed bij mijn hoofd en gebruikte daarbij vreselijke scheldwoorden en dierennamen. Voor straf werd een keer mijn tv tijdelijk weggehaald, want ze bleef op haar strepen staan.'

'Wat ik ook zo vervelend vond is dat je om half acht wakker werd gemaakt. Daarna kwamen ze af en toe kijken of er nog een teken van leven was. Ik probeerde juist de dag een beetje door te slapen, maar je werd elke keer gestoord. Om half vijf 's middags ging je deur definitief op slot tot de volgende morgen.'

Later heeft Glenn nog een akkefietje met een andere bewaker. 'Op een dag moest ik me bij de dokter melden. Je had daar een vrij grote medische afdeling met onder anderen een dokter, een tandarts en een fysiotherapeut. Die laatste was verbonden aan de voetbalclub Hollandia en heeft mij nog een tijdje geholpen toen ik zo'n last had van mijn voeten na die sprintpartij op blote voeten.'

'Die dag ging ik van mijn cel op de derde verdieping naar beneden langs een heleboel camera's en drukte op de bel van een kamer bij de medische ruimte. Daar waren vijf bewakers die zich omdraaiden en naar me keken toen ik die bel had ingedrukt. Dat zag ik door een glazen deur. En meteen daarna zag ik ze met elkaar praten, dat kon alleen maar over mij gaan.'

'Ik ging naar binnen en zei netjes goeiendag. Ze keken me aan, maar

niemand zei wat terug. Ik riep meteen dat ze allemaal de vinkentyfus konden krijgen. Daarna liep ik door naar de medische ruimte en ging zitten. Eén bewaker bleef me aankijken, ik keek terug. Dat beviel hem kennelijk niet, maar ik zei: Als jij naar mij kijkt, kijk ik naar jou. Wat is het probleem? Daarna liep hij weg. Dat was mijn tweede akkefietje met een bewaker.'

Als Glenn is overgeplaatst van de inkomstenafdeling naar de afdeling G, krijgt hij een kamergenoot. 'We sliepen op stapelbedden en hadden elk een tv met een koptelefoon. Op afdeling G had je ook een koelkast. De eerste kamergenoot was Jan, een blanke jongen met lang haar die zat voor inbraken en mishandeling. Hij rookte veel hasj. Dat werd bij de bezoeken binnengesmokkeld of geruild tegen andere dingen op de luchtplaats.'

'Ik ruilde ook wel eens een slof sigaretten voor joints. Die sigaretten kon je gewoon in De Zwaag kopen net als andere boodschappen. Die slof stopte je in je mouw, dan kwamen er wat gasten om je heen staan en kon je ongezien ruilen. Dan kreeg je een stukje hasj waar je wel zes, zeven joints uit kon halen.'

'Ik haalde wel eens boeken uit de bibliotheek die ik in mijn cel op een stapel legde met daarbovenop een open pot pindakaas. Daarnaast lag brood en een mes op een boterham. Achter die stapel boeken zat ik dan de hasj klein te maken met dat mes. Als er plotseling een bewaker door het luikje naar binnen keek of binnenkwam, deed ik net of ik met dat mes een boterham met pindakaas zat te smeren. Daarna ging de bewaker weer weg.'

'Als je een joint rookte blies je de rook uit het raam en voor de deur legde je een natte handdoek. Want de bewakers mochten het natuurlijk niet ruiken. Je mocht wel gewone sigaretten roken, maar natuurlijk geen drugs. Er waren ook wel eens drugstests via je urine, een zogenoemde UC-test. Die werd een dag van tevoren aangekondigd. Dan dronken degenen die iets gebruikt hadden heel veel water en pisten ze alles eruit. Als er bij de controle twijfel was, werd je urine naar een laboratorium gestuurd. Want wanneer je veel water dronk, was je urine heel waterig en dat vertrouwden ze niet. Als je wat gebruikt had, hield je dat potje schuin, piste onderin op de rand waardoor het schuimde en het minder waterig leek. Ze hebben Jan toch een keer gepakt. Die ging gelijk voor straf een andere cel in zonder tv en koelkast.'

Als Glenns kamergenoot vertrekt naar een gevangenis in Klazienaveen, krijgt hij een nieuwe medebewoner. 'Dat was een Surinamer wiens naam ik kwijt ben. Die draaide een joint met één hand, ppprrttt, echt ongelooflijk. Als je er aan de zijkant honing op smeerde, brandde het papier niet zo snel, leerde hij me. Je had daar natuurlijk geen echt joint-papier. Die jongen zat alleen maar omdat hij een vals paspoort had. Hij was heel bescheiden, wilde graag werken in Nederland, maar mocht dat niet vanwege dat paspoort.'

'Ook hij ging na een tijdje weer weg waarna ik een derde kamergenoot kreeg:

Panga, ook een Surinamer. Die was echt gek, ik heb vreselijk met hem gelachen. Hij zat voor schieten met mitrailleurs of zo. Op een dag lag ik op het bovenste stapelbed tv te kijken en hoorde hem onder me grinniken. Dat ging maar door en ineens rook ik een verschrikkelijke stank. Had-ie een scheet gelaten waar ik bijna van flauwviel. Hij rolde van het lachen zo op de grond. Die smeerlap had een speciaal drankje gedronken waarvan hij wist dat-ie er vreselijk van ging stinken.'

'Ik heb hem wel teruggepak. Hij werkte altijd. Toen hij naar zijn werk vertrok ging ik op onze wc schijten en trok niet door. Ook dat stonk verschrikkelijk. Nadat hij terug was gekomen, ging hij zowat over zijn nek.'

'Ik had eens last van tandsteen en ging daarmee naar de tandarts in de medische ruimte. Normaal gesproken haalden ze geen tandsteen weg, maar omdat ik daar netjes om vroeg deed de tandarts het toch. Panga had ook een afspraak met de tandarts en ik vertelde hem dat mijn tandsteen was weggehaald. Dat zou Panga ook even laten doen. Maar bij hem deden ze dat niet. Hij was heel brutaal binnengekomen en had waarschijnlijk gezegd: "Haal mijn tandsteen effe weg". Woedend kwam hij weer in de cel.'

Na zo'n twee maanden in De Zwaag komt Glenn weer in een cel waar hij alleen verblijft. Dit keer met koelkast. 'Een paar keer per dag kwamen ze door het luikje in je kamer kijken. Dan hoorde je ze al in de verte aankomen doordat ze door de luikjes van de andere gevangenen keken.'

'Op een dag dat mijn beroep weer eens was afgewezen en ik na terugkeer uit de rechtbank terug was in mijn cel, ging mijn luikje open en weer dicht. En even later gebeurde dat nóg een keer. Normaal kijken ze maar één keer. Toen was ik helemaal door het dolle heen, trapte keihard tegen mijn deur en schreeuwde waarom ze twee keer bij mij moesten zijn. Het hele cellenblok hoorde het. In de cellen naast me riepen andere gevangenen: "Glenn! Rustig nou joh!". De bewaarder dreigde met de isoleercel, maar ook hem schold ik toen helemaal verrot. Ik zat te wachten tot ik straf kreeg en verwachtte dat er een stuk of vijf bewakers mijn cel in zouden komen. Maar er kwam niemand.'

'Wel is de directeur eens in mijn cel geweest. Ik was zwaar opgefokt en had vuurspuwende ogen. Een bewaker had dat gezien en me mijn cel weer ingestuurd. De directeur wilde eens rustig met me praten en vertelde me dat hij de volgende dag wel in de cel naast mij gevangen kon zitten. "Want we zijn allemaal mensen en iedereen kan fouten maken", zei hij. Dat vond ik heel tof van hem.'

'We hadden per dag een uur recreëren, elke afdeling had een eigen recreatieruimte. In dat uur moest je onder andere je kamer schoonmaken. Dat weigerde ik. Daar ben ik gek genoeg nooit voor gestraft. In dat uur mocht je ook douchen, tafeltennissen, koken en dat soort dingen. Ik ben zelfs nog

tafeltenniskampioen van De Zwaag geweest.'

'Er was bovendien een sporthalletje en buiten een voetbalveld waar we één keer in de week een uur speelden. En dat ging niet zachtzinnig hoor, in de sportzaal zat het bloed letterlijk op de muur. Iedereen die daar meespeelde zou in een gewone wedstrijd al in de eerste minuut een rode kaart krijgen. Als ik meespeelde, deden de sportleraren ook vaak mee. Ik moest flink aan de bak.'

'Van de twintig partijen won ik er achttien, en dat waren echt leuke wedstrijdjjes. Maar als ik er eens eentje verloren had, moest ik dat de hele dag horen. Dan schreeuwde iemand vijf cellen verderop: "Hé Glenn, heb je nog gevoetbald vandaag?" En dat wist-ie dondersgoed. "Was het niet 18-16?" Of er tikte iemand op mijn deur die zei: "Hé, niet huilen, hè?" Dat ging constant zo door.'

'In de recreatieruimte was een aparte koelkast voor het eten van de gedetineerden van die afdeling. Daaruit werd regelmatig gestolen. Sommige jongens die al zowat niks bezaten, hadden dan helemáál niks meer. Op de luchtplaats zag ik gasten wel eens peuken oprapen omdat ze niks te roken hadden. Die gaf ik wel eens wat. Je kreeg wel iedere dag thee en suiker. Er waren ook groepjes die voor elkaar eten klaarmaakten, daar kwam je niet tussen. Maar ik kon wel mee-eten: Joegoslavisch, Marokkaans, Italiaans, Surinaams eten, je kon het zo gek niet noemen. Ik was een van de weinigen die dat mocht, maar ik betaalde natuurlijk wel mee aan de boodschappen.'

'Er waren in totaal maar acht kookpitjes, eigenlijk veel te weinig voor al die groepjes. Ze gooiden overal saus over. Toen ik vroeg of die saus bij mij misschien apart mocht, vroegen ze of ik dacht dat ik in het fucking Hilton zat. Ik ging me steeds meer een van hen voelen. Daardoor ging ik beseffen dat de gevangenis niet mijn vijand was.'

Maar er spelen zich ook regelmatig vechtpartijen af. 'Man, schei uit. De isoleercel was constant bezet. Ik heb daar gelukkig nooit in gezeten. Als er weer eens een vechtpartij was, ging er meteen een alarm af en moest iedereen naar zijn cel. Dan hoorde je iedereen over de gangen hollen. Ik heb twee vechtpartijen van dichtbij meegemaakt. De eerste keer was bij een partij tafeltennis waarbij iemand helemaal door het lint ging. Die moest de isoleercel in. Hij was de man die altijd mijn lekkere saus maakte. Ik riep nog: Joh, wie moet er nu mijn saus maken?'

'De tweede vechtpartij was over het bellen in de recreatiezaal. Iedereen mocht per dag maximaal tien minuten bellen in de recreatieruimte, maar dat ging nogal eens mis. Er waren maar drie telefoons, veel te weinig. Het gebeurde dan ook regelmatig dat er iemand langer dan tien minuten belde terwijl er mensen zaten te wachten. Op een gegeven moment wilde iemand een ander te lijf omdat die te lang belde. Ik kwam daartussen, legde bij degene die agressief werd een hand

op zijn borst, hoewel hij twee koppen groter was. Het bleek dat de man die stond te bellen pas zeven minuten aan de telefoon was. Zijn voorganger had drie minuten te lang gebeld, ze hadden dus eigenlijk allebei gelijk. Ik praatte met die twee en zo suste ik die ruzie.'

'Er was ook een gozer die gewoon een uur belde. Die zat al een jaar of twaalf vast, in en uit. Een Javaanse Surinamer, een heel grote crimineel. Hij zei tegen mij dat hij net zo lang zou bellen als hij wilde, net zo lang hij vastzat en wilde daarbij niet lastiggevalen worden. Nou, dat deed en durfde dan ook niemand...'

'Er waren ook gasten die met een hoop kopsnes binnenkwamen, voortdurend riepen dat ze overal schijt aan hadden. Die werden meestal aangepakt in de douche. Zo kwam er eens een vent met een hele grote bijdehante bek binnen. In de douche hoorde je bam! bam! en daar lag die gozer dan. Als een bewaker de verwondingen van zo'n man zag, riep iedereen dat-ie zeker gevallen was door de gladheid.'

'Ze probeerden mij ook wel eens in de maling te nemen na het sporten onder de douche. Dan zeiden ze bijvoorbeeld: "Glenn, raap dat stukje zeep eens even op". Ik wist precies wat ze daarmee wilden, ze wilden je dan zogenaamd bij je reet pakken. Ook al was het een grapje: opleuren!'

Op den duur wordt Glenn door een toeval zelfs kerkganger in het huis van bewaring. 'Op zondag kon je naar de kerk. Dat ging ik ook doen. De dienst werd gehouden in de sportzaal die in tweeën was verdeeld. Ik ben wel niet gelovig, maar dan was ik weer een uurtje uit mijn cel. In het kerkzaaltje stond een oud drumstel. Op een dag zei iemand: "Glenn, jij drumt toch?" Toen ik dat bevestigde, ging hij naar de mensen van het koor en zei: "Glenn gaat effe drummen". Degene die normaal drumde vond het best. Ik kreeg zijn stokken, gaf een solo en na afloop hoorde ik uit sommige cellen: "Dat was lekker, Glenn!" Ik had er even flink wat meer ritme in gebracht.'

'Diezelfde week nog werd ik gevraagd in het kerkbandje te gaan drummen. Dan moesten we af en toe oefenen en was ik weer een uurtje extra uit mijn cel. Op den duur kwamen er gasten in het kerkzaaltje die er nooit kwamen maar nu mijn drumsolo's wilden horen.'

'Het grappige was dat er in die kerkdiensten ook echte gelovigen zaten en dat waren soms de grootste criminelen. Die zaten dan heel nederig te bidden en te knielen. Ik vroeg me af hoe die gasten dan toch in de gevangenis terecht waren gekomen. Misschien hadden ze het gebod Gij zult niet doden geschraapt...'

Gedurende zijn gehele periode van opsluiting in De Zwaag heeft Glenn alleen soms telefonisch contact met Edwin de Koning en wil zelfs geen enkel bezoek ontvangen. 'Ik had me nou eenmaal voorgenomen dat het afgelopen zou zijn als ik het huis van bewaring zou uitkomen. Ik wist dat iedereen me na mijn vrijlating zou vervloeken. Ik had al afscheid genomen van de maatschappij. Daarom

distantieerde ik me van mijn ouders, mijn vrienden, van iedereen. Ik wilde niemand zien.'

'Op een gegeven moment heb ik wel een brief aan mijn vader geschreven waarin ik hem bedankte voor zijn opvoeding en dat hij zijn taak had volbracht. Maar die brief heb ik nooit verstuurd. Alles uit de gevangenis wordt gelezen en uit die brief hadden ze misschien al conclusies kunnen trekken.'

Alleen zijn advocate Liesbeth Diesveldt komt regelmatig langs, maar dan praat hij uitsluitend beroepshalve met haar in de advocatenkamer. Pas als Glenn al zo'n half jaar in De Zwaag zit, mogen Edwin de Koning en diens vrouw op bezoek komen. 'Ten eerste had Edwin al zó vaak gevraagd of hij eens mocht komen, ten tweede zat Edwin in mijn hart en ten derde wilde ik met zijn bezoek laten zien dat ik het spel meespeelde. In die zin dat iedereen bezoek kreeg, behalve ik. Dat vonden ze vreemd. Ik wilde laten zien dat ik toch goede bedoelingen had en liet daarom Edwin en zijn vrouw komen. Maar in de ontmoetingsruimte kon ik het toch niet nalaten de bewakers die meeluisterden verrot te schelden omdat ze ons geen privacy gaven. Edwin schaamde zich dood. Uit mijn gedrag bleek weer eens dat al die boosheid nog steeds in mijn lijf zat en dat lijf het spel helemaal niet wilde meespelen.'

Edwin de Koning is diep onder de indruk van zijn bezoek aan Glenn. 'Op de terugweg naar mijn huis in Cuijk hebben mijn vrouw en ik geen woord met elkaar gewisseld. Zo zeer waren we geschrokken van Glenn. De manier waarop hij zich gedroeg tegen bewakers die toch gewoon hun werk deden en de manier waarop hij erbij zat... Het was echt vreselijk. Kennelijk was het toch een soort doorbraak, want vanaf dat moment hadden we plotseling veel telefonisch contact.'

Ongeveer in dezelfde periode dient in het gerechtsgebouw in Amsterdam weer eens een verzoek tot vrijlating van Glenn. 'Daar werd ik naartoe gebracht in een busje met bewakers. Dit keer kwamen er drie rechters binnen, een vrouw en twee mannen. Dan moet je netjes gaan staan en je gegevens zeggen. Liesbeth was daar ook weer bij. Daarna trokken ze zich terug en kwamen even later terug met de mededeling dat mijn verzoek weer eens was afgewezen. Dat was het dan. Ik wilde nog wat zeggen, maar dat mocht niet. Daardoor werd ik weer zó kwaad...'

'Ik werd weer met dat busje teruggebracht naar De Zwaag en daar werd ik niet gefouilleerd zoals gebruikelijk, maar weer eens gevisiteerd. Normaal gesproken had ik dus nooit problemen met bewaarders, maar toen de bewaarder dit keer in mijn blote reet keek zei ik: Kijk maar goed, want je kijkt naar je toekomst, het fucking zwarte gat... Dat zei ik met scheldwoorden erbij. Toch kreeg ik weer geen straf. Die bewaarder had waarschijnlijk gehoord dat mijn verzoek weer eens was afgewezen en had begrip voor mijn boosheid.'

Na zo'n vijf maanden in detentie heeft Glenn alsnog een gesprek met de psycholoog met wie hij eerder een ontmoeting weigerde. 'Ik was inmiddels zover dat ik overal aan mee wilde werken. Ze moest een rapport over mij schrijven en interviewde me daar drie uur voor. Haar conclusie was dat ik een narcistische persoonlijkheidsstoornis had met borderline-trekken. Ik was het daar totaal niet mee eens. Ik wist niet eens wat narcistisch was en daarom heb ik de betekenis opgezocht. Een narcist is iemand die ongelooflijk van zichzelf houdt. Dat gold dus helemaal niet voor mij.'

Zijn advocate Liesbeth Diesveldt herinnert zich nog dat Glenn de lachers op zijn hand kreeg tijdens de rechtszitting waarbij zijn zogenaamde narcisme ter sprake kwam. "Ik heb helemaal geen rare bloemetjesziekte", riep Glenn. Daar moest ik erg om lachen. Glenn maakte van de rechtszittingen sowieso een spektakel.'

Tijdens de rechtszitting waarbij de officier van justitie het rapport ter sprake brengt, reageert Glenn woedend: 'Ze kan dat rapport in haar reet steken, riep ik. De rechter zei daarop: "Meneer Helder, wilt u wel een beetje op uw taalgebruik letten?" Ik was witheet, ook al omdat ik het rapport pas van Liesbeth had gekregen. Ze hadden het niet eens rechtstreeks aan mij laten lezen.'

Glenn vindt dat de psycholoog in haar rapport totaal geen rekening heeft gehouden met zijn situatie. 'Ik zat in de gevangenis, dus in een heel andere situatie dan waarin ik normaal gesproken geïnterviewd word. Ik was alleen maar bezig met de situatie waarin ik zat en praatte dan ook anders dan in het normale maatschappelijk leven. Ik was daar bovendien door de schuld van anderen, vond ik. Daarnaast was ik constant bezig met de situatie rond mijn zoontje waarbij ik wilde bepalen wanneer ik hem wilde zien. Daar staat niemand boven, ook geen psycholoog of rechter. Ik heb haar dat ook allemaal uitvoerig uitgelegd. En dan toch heeft dat mens in die heftige omstandigheden één gesprek met me en dan concludeert ze al dat ik een narcist ben met borderline-trekken. Rot op!'

Na bijna zeven maanden detentie komt dan eindelijk het verlossende bericht: Glenn komt vrij. Het is dan al 3 april 2008.

Eindelijk vrij

Op 3 april 2008 heeft Glenn de zoveelste rechtszitting, dit keer in Alkmaar. 'Tijdens het beraad van de rechters moest ik wachten in een politiecel. Ik moet zeggen dat de bewaarders daar erg vriendelijk voor me waren. Dat waren echt toffe gasten. Ze maakten het zo comfortabel mogelijk voor me. Ze zetten de celdeur even open, haalden koffie, noem maar op.'

Na het beraad krijgt Glenn te horen dat hij wordt veroordeeld tot 373 dagen cel, waarvan 180 voorwaardelijk wegens bedreiging, belaging, mishandeling, diefstal en vuurwapenbezit. Omdat hij al sinds 9 september 2007 vastzit, betekent die uitspraak dat hij met onmiddellijke ingang eindelijk vrijkomt. Maar wél onder voorwaarden.

'Ik had gesteld dat ik wilde meewerken.' Zo stemt Glenn erin toe dat hij zich zou laten begeleiden door De Waag in Amsterdam, de kliniek die bijdraagt aan een veiliger samenleving door het bieden van gespecialiseerde zorg aan mensen die grensoverschrijdend gedrag combineren met een psychische stoornis. 'Al hadden ze me gezegd dat ik alleen maar stront mocht ruimen, als ik maar vrijkwam.'

'De officier was dit keer een hele lieve vrouw. De keren daarvóór had ik er eentje die thuis liep te stofzuigen en naar de rechtbank kwam om even de baas te spelen. Die man straalde werkelijk totaal geen levensplezier uit. Ik ook niet waarschijnlijk, maar ik had daar dan ook alle reden toe.'

'Die laatste officier deed heel normaal tegen me. Ik vertelde haar dat mijn woede weg was. Ze zei daarop dat ze het advies zou geven mij vrij te laten, met onder andere de voorwaarde van een contactverbod met Manon en de omgangsregeling met Jilani die ik nog steeds alleen eens in de veertien dagen van zaterdagmorgen negen uur tot zondagmiddag vijf uur mocht zien. Ik riep meteen dat geen probleem te vinden, maar vanbinnen wist ik natuurlijk anders.'

'Nog steeds nam ik me voor dat een aantal mensen die ik schuldig achtte voor de shit waarin ik zat heel veel spijt zouden krijgen. Eentje zou er zeker doodgaan door mij. Dat was sowieso Guido en als ik de gasten zou vinden die mij zochten, waren zij ook de pineut. Er ging iemand dood, want zij hadden me doodgemaakt in mijn hart.'

Glenn weet niet meer precies hoe hij reageert nadat hij te horen heeft gekregen dat hij een vrij man is. 'Wat ik me wel herinner is dat er nog een boete openstond van driehonderd euro. Die heeft Edwin de Koning betaald. Ik werd opgehaald door een paar vrienden en ging weer wonen in het pand naast Paradiso. Het eerste wat ik deed was aan de overkant een patatje met pindasaus halen. Daarna kwam iedereen me omhelzen en ik werd meteen

regelmatig gebeld. Maar ik kapte alles af omdat ik wist dat ik nog steeds werd afgeluisterd.'

Liesbeth Diesveldt kan zich de zitting waarop Glenn krijgt te horen dat hij vrijkomt, nog wel goed herinneren. 'Glenn was nog steeds boos dat hij naar De Waag moest, maar hij ging daar toch maar mee akkoord. Hij was ook wel blij, want na afloop van de zitting kreeg ik twee kussen van hem. Ik ben blij te horen dat het nu goed met hem gaat. Ik had trouwens altijd wel het idee dat het goed met hem zou komen. Die man heeft zó veel talenten.'

Kort na zijn vrijlating houdt Glenn zich koest. 'Want ik wist dat ik bij het minste of geringste weer werd opgepakt. Ik was dan wel vrij, maar die donkere wolk hing nog steeds boven me. Ik ging me aanpassen, alleen maar om later uit te voeren wat ik in mijn hoofd had.'

Wat niemand weet is dat Glenn vanaf het voorjaar van 2008 weer een pistool in zijn bezit heeft. 'De Magnum die ik eerst had, had de politie uiteraard afgepakt, maar ik had weer een pistool aangeschaft. Een heel speciaal ding met speciale kogels die een flink gat in je lichaam konden veroorzaken. Dat pistool had ik heel goed opgeborgen. Het gaf me het gevoel dat ik nog steeds alles in de hand had.'

Al vrij snel na zijn vertrek uit het huis van bewaring besluit Glenn Guido op te wachten om hem dood te schieten. 'Ik had een trainingspak aan, mijn gymschoenen aangetrokken, een pet opgezet en het pistool geladen. Dat lag naast me in mijn auto. Ik zat in mijn auto om de hoek bij het bedrijf waar Guido werkte. Ik had de brief bij me waarin stond dat ik Jilani maar eens in de twee weken mocht zien. Ik had het idiote idee hem dood te schieten met een kogel die ik door die brief heen zou jagen. Dat vond ik toen heel logisch.'

'Ik belde eerst Manon. Ik wist zeker dat ze meteen de hoorn op de haak zou gooien, want ik had met haar een contactverbod. Fysiek kon ik haar nooit pijn doen, maar ik wist dat ze pijn zou krijgen van verdriet. Dat telefoontje naar Manon was voor mij de laatste druppel die ik nodig had om te gaan schieten. Ik wist dat ze dacht op alle fronten sterker te zijn dan ik door het justitieel apparaat en al die maatregelen tegen mij. Ze had in principe niks meer met mij te maken. Daar zou ze spijt van krijgen.'

'Ik hoopte dus dat ze me meteen weg zou drukken. Maar toen de telefoon overging hoorde ik ineens: "Glenn?" Ik schrok me de tering, ze wist dus dat ik het was. Maar ik beschouwde het alleen even als uitstel. Wat gaan we doen aan die fucking teringzooi?, riep ik. Ze zei daarop: "Ik wil ook dat jij je kleine weer ziet wanneer jij wilt". Toen werd ik helemaal gek in mijn hoofd. Ik wilde dat helemaal niet horen, was er totaal niet op voorbereid. Ze wilde me dus helemaal niet weghouden bij mijn kleine. Dat had ze nooit gewild. Ze was ook altijd een heel goede moeder geweest, maar ik had dat allemaal niet gezien. Ik beschouwde

haar nog steeds als de vijand.'

'Ik vroeg waar ze was, ze bleek op een camping in Groenlo te zitten. Ik zei dat ik meteen naar haar toe kwam. Ze vond dat goed. Haar hele familie was daar, dus ze voelde zich veilig. Ik voegde er wel aan toe dat zij niet wist waar ik op dat moment was. Bij het bedrijf van Guido dus. Ik ben daarop naar Groenlo gereden. Jilani was er ook, maar wist niet dat ik er ook zat. Hij was aan het spelen met kinderen, maar ik wilde hem niet zien. Niet onder die omstandigheden, dan zou ik kapotgaan. Toen ik Manon zag zei ik dat ze twee levens had gered. Dat van Guido en dat van mij. Ik zou wel niet dood zijn, maar wel de rest van mijn leven vastzitten. Dan is je leven ook over.'

'Nadat ik was vertrokken had ik toch het gevoel dat het niet de goede kant op ging. Ik had de keuze gemaakt dat Guido zou blijven leven en daardoor raakte ik ook weer in de war. Ik had haar steeds als een stomme trut beschouwd en dat beeld was nu weg. Daardoor begon ik weer steeds meer te twifelen. Het was de tweede keer dat Guido door het oog van de naald was gekropen. De eerste keer was vóór mijn eerste arrestatie in Cuijk.'

In mei 2008 benadert regisseuse Jessica Villerius Glenn voor het maken van een tv-documentaire over zijn leven. 'Onze cameraman Ferenc Lorch had Glenn zien drummen op Koninginnedag en was heel enthousiast. Hij kende ook het verleden van Glenn en zag daar een mooi portret in. Ik wist niks van voetbal, maar mijn vader is een echte voetballiefhebber. Toen ik hem naar Glenn Helder vroeg, begon hij helemaal te glimmen. Ik vond het steeds interessanter worden en heb Glenn gebeld: of hij geïnteresseerd was.'

Aanvankelijk reageert hij sceptisch omdat Jessica Villerius net een documentaire over seriemoordenaar Marc Dutroux heeft gemaakt. 'Ik vroeg hem rustig eens een kop koffie te drinken om erover te praten. Ik wilde vooral de keerzijde van het succes laten zien en kort daarop hadden we al een voorgesprek.'

Glenn werkt mee aan de tv-documentaire om uit te leggen hoe zijn immense woede tot stand is gekomen. 'Mensen zouden me straks wel vervloeken voor mijn daden, maar zouden begrijpen dat ik niet alleen maar een jaloezise ex was, maar dat het vooral om Jilani ging. Ik snapte ook wel dat mensen niet zouden begrijpen dat ik iemand wilde doodschieten. Dat heb ik in die documentaire daarom ook niet gezegd. Maar het gaf me wel de gelegenheid bepaalde dingen recht te zetten.'

'In de krant had bijvoorbeeld gestaan dat ik was vastgezet wegens mishandeling van Manon. Nou, ik had haar nog nooit met een vinger aangeraakt! Die documentaire was een mooi instrument om uit te leggen hoe ik in al die shit was gekomen.'

Jessica Villerius signaleert de woede en het verdriet van Glenn. 'Als hij over

Jilani praatte, was Glenn heel zacht. Had hij het over anderen, dan kon hij heel gemeen zijn, soms ook ten opzichte van mij. Of als ik hem eens een kritische vraag stelde, liep hij boos weg en kwam dan na een uur weer terug. Dan was hij weer bij zinnen gekomen.'

Ook Jilani komt in de documentaire voor. 'Glenn mocht Jilani alleen om de veertien dagen in een weekend zien als hij bij Glenns moeder was. Wij hebben hem op één dag samen met Jilani samen gefilmd. Dat leverde hele mooie beelden op.'

In 2010 zou de documentaire van ruim een half uur met de titel C'est La Vie nog een vervolg krijgen van ruim achttien minuten. Glenn bewaart prettige herinneringen aan de documentaire die alom veel waardering krijgt. De IDFA (International Documentary Film Festival Amsterdam) nomineert C'est La Vie zelfs voor de categorie Beste Nederlandse Documentaire. Het zou bij die nominatie blijven.

'In de documentaire zei ik soms dingen die Jessica niet gebruikt heeft. Voor mijn eigen bestwil, omdat die misschien tegen mij gebruikt zouden worden. Ik zag Jilani toen ook voor het eerst sinds ruim zeven maanden. Daar was ik natuurlijk blij mee, maar ik vond nog steeds dat ik die kleine moest zien wanneer ik dat wilde. Daardoor was die blijdschap toch beperkt. Ik wilde mijn kind niet opvoeden op een manier zoals die door anderen is opgelegd. Ik wilde een echte vader zijn die er altijd is.'

De moordplannen zijn nog altijd niet verdwenen. Beseft Glenn wel dat de vader van Jilani een moordenaar is als hij die plannen doorzet? Na een stilte: 'Daar heb ik lang over nagedacht en ik heb pijn in mijn hart nu ik er weer over nadenk. Ik besepte het wel, maar als ik al mijn rechten op mijn kleine kwijt ben, dan is hij mijn kleine als het ware niet meer. Zo extreem dacht ik toen, er was een levensader bij me weggehaald.'

Ook Jessica Villerius ondervindt hoe gevoelig de kwestie rond Jilani bij Glenn ligt. 'In een interview met Het Parool had ik gezegd dat ik me kon voorstellen dat Glenn Jilani niet elke dag mocht zien. Hij had nog zó veel woede in zich. Toen was hij weer boos op mij en heb ik hem uitgelegd hoe ik het precies bedoelde. Dat begreep hij dan weer wel. Ik spreek hem tegenwoordig nog twee, drie keer per jaar. Dan praat hij zó rustig, dat de tranen steeds in mijn ogen schieten.'

In de maanden na zijn vrijlating heeft hij wekelijks een gesprek met drs. Jan Bernard, als psychotherapeut verbonden aan De Waag. Bernard is onder andere auteur van het boek Over de Rooie; omgaan met woede en agressie. In totaal heeft Glenn zo'n twintig sessies met Bernard, voor wie hij nu veel respect koestert.

Jan Bernard mag anno 2014 op basis van zijn beroepscode niet inhoudelijk ingaan op de therapie van Glenn, maar hij wil er globaal toch wel het een en

ander over kwijt. 'Vooropgesteld: het was een prima therapie, waarbij ik genoten heb van de motivatie van Glenn. Hij heeft echt heel hard gewerkt om zijn leven weer op de rails te krijgen. Ik moest hem Glenn noemen, mij sprak hij uitsluitend aan met meneer. Daar sprak ook zijn respect voor mij uit. Ik begrijp dat het nu goed met hem gaat en hoop dat ik daar voor een deel aan heb bijgedragen.'

Vanaf zijn vrijlating leeft Glenn er opnieuw op los. 'Ik ging weer zuipen en joints roken als een gek. Ik drumde bijna elke avond in echt alle tenten in Amsterdam en speelde in die periode heel wat wedstrijdje met allerlei voetbalelftallen. Ik kreeg het steeds drukker, alleen maar in een poging die woede te vergeten. De mensen in mijn omgeving zeiden regelmatig "Rustig nou eens, Glenn", maar die hadden geen enkele grip op me. Ze konden alleen maar hopen dat die woede zou zakken. Ook de schuldeisers interesseerden me geen reet meer. Als er eens eentje langs was gekomen, had die het slecht gehad.'

'Bovendien versierde ik constant vrouwen. In dat opzicht leek het dat ik nog steeds voor Arsenal speelde. Dit keer vielen ze alleen niet op mijn geld, want dat had ik niet... Op de een of andere manier was ik kennelijk toch aantrekkelijk voor vrouwelijk schoon. Ze vonden het allemaal leuk om bij mij te zijn. Daardoor kwam ik soms in de gekste situaties terecht. Ik was weer eens helemaal naar de klote toen ik bij een vrouw thuis sliep. Ik werd 's morgens wakker en het hele bed was nat. Ik dacht eerst nog dat ik heel erg had liggen zweten, maar het bleek dat ik tijdens mijn slaap het hele bed had onder gepist. Hoe diep kan een mens zakken...'

'Die wilde manier van leven was onbewust een laatste poging om mijn woede te onderdrukken. Daar vocht ik nog steeds tegen, ook geholpen door mensen die me liefde gaven. Daar zaten voor mij heel onbekende mensen tussen die me zeiden: "Denk toch aan je kleine", en: "Wat zonde dat jou dat allemaal is gebeurd". In 2013 kwam ik toevallig een paar agenten op verschillende momenten tegen die me in 2008 ook hadden gezien. "Er zat zoveel vuur in je ogen en in je taal", vertelden ze me. "We waren echt bang dat we jou nooit meer terug zouden zien". Ze waren blij dat ze me in 2013 gezond en wel terugzagen.'

In januari 2009 geeft Glenn het gevecht tegen zijn moordgevoelens op. Hij is er klaar voor zijn plannen uit te voeren. 'Ik had geen voldoening meer van optredens, die vrouwen interesseerden me niks meer. Het drummen en het voetbal ook niet meer. Nergens kon ik nog plezier uit halen. De drang om te gaan schieten werd steeds groter. Dat was het enige wat me beheerste. Het pistool en de kogels lagen klaar.'

John Helder voorkomt een drama

Uitgerekend in de periode dat Glenn op het punt staat zijn moordplannen uit te voeren, staat zijn broer John volkomen onverwacht op de stoep van zijn huis bij Paradiso. 'Ik had al ruim een jaar geen contact meer met Glenn gehad en was ook nog nooit bij hem thuis geweest. Maar ik had wel van vrienden gehoord dat het helemaal niet goed met hem ging. Dat bleek toen ik er was: Glenn was volledig over de rooie, net zoals voor zijn zelfmoordpoging. Hij trok alles in het extreme.'

John slaagt erin Glenn weer enigszins tot bedaren te brengen en krijgt zijn jongere broer zover dat hij bereid is tot een verzoeningspoging met Manon. Glenn weet zelf nog steeds niet hoe John dat voor elkaar gekregen heeft. 'Ik kan me dat hele gesprek niet goed meer herinneren, ik wilde helemaal niet naar hem luisteren. Op de een of andere manier wist John me te raken. Ik geloof dat hij nog zei dat Jilani steeds naar zijn papa vroeg. Maar hoe dan ook: als John niet gekomen was, hadden we hier nu niet zitten te praten. Dan was Guido de lul geweest, die andere mensen heb ik nooit kunnen vinden.'

Hoe dan ook, John Helder heeft onbewust een drama voorkomen. 'Het was een heel lang en vooral heavy gesprek', weet hij nog. 'Op een gegeven moment spraken we verder in zijn auto. Hij bleef maar roepen dat hij het allemaal had afgesloten, maar langzamerhand begon hij toch toe te geven. Hij vond het uiteindelijk goed dat ik Manon ging bellen voor een verzoeningsgesprek. Manon had aanvankelijk ook haar twijfels, maar ten slotte spraken we toch af bij mij thuis.'

Manon arriveert als eerste in de flat van John in Amsterdam, vier hoog. 'Ze was erg zenuwachtig', vindt John. 'Even later kwam Glenn en meteen ontstond er weer een ruzieachtige sfeer. Glenn liep zelfs weg. Ik ben hem naar beneden achterna gegaan en slaagde erin hem weer naar boven te krijgen. Vanaf dat moment ging het wel vrij snel goed. Glenn wilde vooral dat het weer goed tussen hen ging, maar hij wilde wel eerst een gesprek met Guido.'

Het is voor het eerst sinds ruim zeven maanden dat Glenn Manon ziet. 'Ik kwam binnen en riep meteen dat er niks meer op hun manier ging en dat ze anders de tering konden krijgen. Manon begon daarop te huilen. Toen ben ik inderdaad weggelopen en heeft John me teruggehaald. John bleef ook steeds heel rustig en bleef maar op me inpraten. Dat Manon toch was gekomen om de situatie op te lossen en dat ik aan mijn kleine moest denken.'

'Ik besloot daarop vrede te sluiten met Manon, maar wel onder voorwaarden. Onder andere dat ik Guido wilde ontmoeten, hij alleen en in mijn auto. Alles zou vanaf dat moment volgens mijn manier gaan. Ik zou Manon niet meer

lastigvallen en ik wilde elke dag bij mijn kleine zijn. Als ik iets aan Jilani zou vragen of hij meeding en die zou zeggen dat hij dat eerst aan Guido moest vragen, dan zou ik Guido alsnog doodschieten. Zo veel woede zat er nog steeds in mijn lijf. Dat zei ik ook tijdens dat gesprek met John en Manon.'

Manon reageert blij en beïnvloedt daardoor Glenn. 'Ze begon zelfs te huilen, het was alsof er een last van haar afviel. Aan het eind van dat gesprek zat ik zelf ook te huilen. Daardoor zwakten de dingen af die ik nog steeds in mijn kop had zitten, de goede kant in mij begon weer boven te komen. Maar mijn voorwaarden voor dat gesprek met Guido bleven wel gehandhaafd. Manon hoopte heel sterk dat ik hem wilde vergeven en dat hij graag dat gesprek wilde aangaan, maar eigenlijk durfde hij niet.'

'Ik vond dat Guido geen enkel recht had en wilde niet in een openbare gelegenheid afspreken, alleen maar in mijn auto. Manon stemde daarin toe, ik moest haar alleen beloven dat ik Guido niks zou aandoen. Dat moest ik echt beloven, benadrukte ze nog eens. Toen merkte ik hoeveel Guido en zij van elkaar hielden. Ik heb haar dan ook toegezegd dat ik Guido niets zou doen, behalve wanneer hij een grote bek zou hebben. Want ik vond nog steeds dat hij de oorzaak was van al de shit die ik had meegemaakt.'

Glenn wil de volgende dag al afspreken met Guido, zegt hij tegen Manon. 'Ik wilde de zaak niet laten doorsudderen, wilde er zo snel mogelijk vanaf. Ik zei tegen Manon dat hij zo en zo laat bij een benzinstadion in Alkmaar moest zijn. Hij was er stipt op tijd en ging rechts naast me zitten. Je zag dat hij nog bang was, mij interesseerde dat geen reet. Ik keek hem aan en zei dat hij tot drie keer toe door het fucking oog van de naald was gekropen.'

'Verder vertelde ik hem: Heel goed dat je hier nu bent. Als jij hier niet had gezeten, had ik je zeker doodgeschoten. Ik wil nu verder met mijn leven en met mijn kleine. Je stond met je hand op mijn schouder en intussen neukte je mijn vrouw. Daarom vind ik je een tyfushond. Maar het is alleen maar erger geworden door die fucking vrienden van je die jou anoniem dachten te helpen. Dat is tegelijk jouw pech geweest, want jij bent de oorzaak van alle ellende.'

'De reden dat ik hier nu zit is mijn kleine, anders was jij nu dood geweest en had ik vastgezet. Als Manon gewoon gezegd had dat ze verliefd op jou was en jij op Manon, wat had ik dan nog kunnen zeggen? Dan was ik in een hoekje gaan zitten huilen en was ik lang niet zo agressief geworden. Dus dit is jouw ellende.'

'Ik ga je nu precies zeggen wat er gaat gebeuren. Het gevaar in jouw richting is nu weg, maar ik zeg je één ding: Jilani heeft maar één papa, jij hebt geen enkel recht op die kleine. Als ik in een situatie kom waarin ik hem zeg naar me toe te komen en hij zegt dan dat hij dat eerst aan Guido moet vragen, dan ga je er alsnog aan. Jij staat never nooit boven mij. Optieven!'

‘Guido zei af en toe alleen maar “sorry, sorry”. Dat was meer dan een excuus. Toen ik zat te praten zag je in het begin dat hij nog steeds bang was. Later zag ik aan zijn lichaamstaal dat hij alleen maar blij was en dat hij niet tegen mij in moest gaan. Hij was heel nederig. Nou had hij ook geen andere keuze, maar goed. Toen ik die nederigheid zag, vloeide de woede uit mijn lichaam. Ik zei hem dat we naar het huis van Manon in Heiloo zouden gaan om die kleine te zeggen dat alles weer goed was en dat ik wat hem betreft een aantal zaken uit mijn systeem zou zetten.’

‘Guido reageerde heel opgelucht, hij straalde bijna. Ik wilde hem daarom iets teruggeven, want ik ben natuurlijk geen god. Om hem te laten zien dat we een stap verder waren, gaf ik hem een hand. Ik wilde hem laten voelen dat hij niet langer in spanning moest zitten.’

Vervolgens rijdt Glenn met Guido naar het huis van Manon. ‘Het eerste wat ik zag was die kleine. Hij keek me aan en zag me met Guido binnenkomen. Eerst zag ik dat hij schrok, waarop ik meteen zei dat Guido nooit meer bang hoefde te zijn, papa en Guido waren nu heel goede vrienden. Ik gaf Guido daarop een omhelzing. Ik zag die kleine heel blij reageren en riep hem bij me, samen met Manon. Zo gaven we elkaar met zijn vieren een brasa, een omhelzing. Ik zag Jilani zó glimlachen, jongen... Toen we daar zo met zijn vieren stonden, zóóó... Voor ons allemaal was dat zo’n lekker gevoel.’

Glenn schiet vervolgens vol en kijkt stilletjes voor zich uit. Het moment waarop hij samen met Guido en Manon staat, terwijl Jilani straalt, is een van de mooiste momenten van zijn leven. Later: ‘Nu ik er weer aan terugdenk, krijg ik gewoon pijn in mijn kop. Ik besepte wel dat mijn leven in een nieuwe fase was gekomen.’

‘De opluchting was dus groot, maar werd grotendeels overschaduwed door schuldbesef. Wat voor lul was ik al die tijd toch geweest, man. Ik had ook in de gaten gekregen dat Jilani gek was op Guido en Guido op Jilani. Dat vond ik helemaal niet erg meer. Het ging om het geluk van die kleine. Die had zijn vader terug en ik was alleen maar blij dat hij goed kon opschieten met Guido.’

‘Tot op de dag van vandaag kan ik Jilani weer zien wanneer ik wil. De relatie met Manon en Guido is inmiddels zo goed, dat het net is alsof al die ellende niet is gebeurd. Jilani heeft inmiddels een zusje, want Manon en Guido hebben ook een kind. Ze is van 29 augustus 2009 en dus zesenhalf jaar jonger dan Jilani. Als ik dan zie hoe Jilani met Sydney omgaat... Wat een schatje. In mijn zak heb ik ook altijd een foto van Jilani en Sydney bij me. En Guido is een vriend van me geworden. Als iedereen zo met elkaar om zou gaan als Manon, Guido en ik, dan zou de wereld in perfecte harmonie zijn.’

Achteraf is Glenn dankbaar dat hij niet helemaal is doorgedraaid, maar één ding is in zijn systeem gebleven en zal er nooit meer uitgaan. ‘Ik heb de zwarte periode uit mijn leven een plek gegeven. Maar alles wat de relatie met mijn

kleine bedreigt, daar sta ik niet voor in. Wat de consequenties ook zijn, of ik dan in de gevangenis of in het ziekenhuis kom. Ik kan er gewoon niks aan doen. Het zit in elke vezel van mijn lichaam en daar ben ik soms best bang voor. Want mijn lichaam neemt het van mijn verstand over als er iets gebeurt wat met mijn kleine te maken heeft. Ik wil dat echt veranderen, maar dat lukt niet. Dan bedoel ik niet dat hij bij het voetballen een schop krijgt. Want dan ben ik de eerste die roept: *Jilani! Opstaan!* Dan is hij boos op mij.'

Van zwart gat tot roze wolk

Vanaf het moment van de verzoening met Guido in januari 2009 koestert Glenn elke dag dat hij een vrij man is. 'Het was financieel nog steeds een teringzooi, maar ik was ineens weer helemaal teruggekeerd in het leven. Ik was zó blij dat ik een tweede kans heb gekregen. Vandaar ook dat ik nu voor al mijn optredens als drummer geld ging vragen. Daarvóór interesseerde me het helemaal niet of ik er iets voor kreeg. Ik voelde me weer sterker worden als mens. Ik voelde me weer de echte Glenn Helder worden. Het was net of ik vanuit een zwart gat op een roze wolk terechtkwam.'

Glenn heeft inmiddels ook eindelijk geleerd wat beter met geld om te gaan. 'Ik ben daarbij geholpen door veel mensen die het goed met me voorhebben. Ik ben ook bereid naar die mensen te luisteren. Vroeger leende ik geld van mensen zoals ik het zelf vroeger weggaf toen ik nog geld had. Ik vergat soms mensen geleend geld terug te vragen, zoals ik ook vergat mensen zoals Rob Jacobs terug te betalen.'

'Ik vind het ook heel jammer dat ik geld geleend heb van jongens van zestien, zeventien jaar bij SHO en dat volgens trainer Richard Middelkoop nooit heb terugbetaald. Gewoon vergeten door alle shit die ik toen aan mijn hoofd had. Misschien kan ik dat nog goedmaken.'

'Nog steeds heb ik schulden waar een ander van zou flauwvallen, maar ik kan ermee omgaan. Als ik geld heb, dan heb ik het. Heb ik het niet, dan heb ik het niet, heel simpel. Er zijn gek genoeg nog steeds mensen die geld van me willen lenen, maar dat doe ik natuurlijk niet meer.'

Eind oktober 2009 meldt Glenn zich zowaar weer aan bij een club: hij gaat voetballen voor DOTO uit Pernis bij Rotterdam, uitkomend in de hoofdklasse zaterdag. 'Nico Jalink was daar trainer. Ik speelde nog steeds veel wedstrijdjes, zelfs een keer voor oud-PSV op verzoek van Stan Valckx. Ik kwam in die partijen ook Nico wel eens tegen, onder andere in het World Master Team met oud-profs en artiesten. Ik sprintte gasten van 24, 25 jaar nog steeds voorbij. Na afloop moest ik altijd handtekeningen uitdelen. Nico merkte hoe fit ik nog was en hoe goed ik nog speelde. Toen was ik toch al 41 jaar. Nico vroeg me of ik voor DOTO wilde voetballen. Dat leek me best leuk.'

Het wordt een mislukking: Glenn speelt slechts drie competitiewedstrijden voor DOTO en is geen schim meer van de dartele linksbuiten van de jaren negentig. 'Ik heb het voetbal op dat niveau onderschat en leefde er helemaal niet meer voor. Zo drumde ik bijvoorbeeld op vrijdagavond tot diep in de nacht en ruimde mijn spullen op. Daarna parkeerde ik mijn auto bij een benzinestation in Heemstede en sliep dan een uurtje. De volgende morgen haalde ik mijn kleine

op in Heiloo voor zijn wedstrijdje en dan ging ik 's middags nog eens naar DOTO. Voor mijn wedstrijd was ik dan al kapot.'

'Het was dus niet zo vreemd dat ik er niet veel meer van bakte. Na een paar maanden hebben Nico en ik dan ook besloten er een einde aan te maken. Maar ik ben ervan overtuigd dat ik wél geslaagd was bij DOTO als ik ervoor had geleefd.'

Een uitwedstrijd van DOTO tegen Katwijk geeft de doorslag. 'Dat was vlak bij mijn geboortestad Leiden. Ik werd dus extra in de gaten gehouden en hun rechtsback deed zijn uiterste best. Als ik vrijdagochtend niet had opgetreden, was ik die jongen aan alle kanten voorbijgelopen. Nu lukte dat niet.'

Eind 2013 krijgt Glenn te maken met een verrassende meevaller. Zijn voormalige manager Rob Jansen, die nog regelmatig zaken voor hem regelt, is erin geslaagd eenzelfde horloge op te sporen dat Dennis Bergkamp bij diens afscheidswedstrijd aan zijn gasten schonk. 'Ik ben er dolblij mee. Ik heb dat horloge van Rob gekregen en meteen om mijn pols gedaan. Daar gaat hij nooit meer af. Rob regelt ook weer wat zaken voor me. Zo heeft hij ervoor gezorgd dat ik eind 2013 met mijn kleine naar Arsenal-Chelsea ben geweest. Hij kijkt verder dingen voor me na, noem maar op. Als ik Rob nodig heb, kan ik hem altijd bellen.'

Inmiddels heeft Glenn een speciale band met Robin van Persie, die hij al kent vanaf diens Feyenoord-periode. 'Ik koester dat Robin mijn Jilani ongelofelijk blij en trots maakt. Ik ben daar zeker ook trots op als zijn vader en dat Robin dat uit zichzelf voor mij doet. Zo vroeg ik Robin begin 2013 eens om vijf kaarten voor een thuiswedstrijd van Manchester United tegen Liverpool, voor Manon, Guido, Jilani, mijn vriendin Jara en mezelf. Ik wilde hem voor de rest niet storen. En wat deed Robin? Hij regelde die vijf kaarten en boekte zelfs een hotelkamer in het hotel waar hij één dag voor de wedstrijd met Manchester United in trainingskamp zat. Dat hotel werd zwaar bewaakt en toch ontving Robin ons met alle egards. We zaten zelfs met zijn zessen op die hotelkamer te lachen totdat ik zei dat Robin toch echt naar bed moest om zich op zijn wedstrijd voor te bereiden. Hij gaf mijn kleine nog een shirt en schreef daar een leuke tekst op.'

'Het toetje voor Jilani was nog niet op, want de volgende dag belde Robin me 25 minuten na de wedstrijd tegen Liverpool al op. Manchester United had met 2-1 gewonnen door een goal en een assist van Robin. Hij vroeg me waar ik was en zei dat ik effe snel naar de ruimte moest komen waar alleen spelers toegang hebben. Ik moest Jilani meenemen. Daar aangekomen gaf hij mijn kleine zijn wedstrijdshirt en ook nog eens zijn warming-upkleding. En Robin gaf hem zo'n dikke knuffel dat ik er bijna tranen van in mijn ogen kreeg.'

'Ja, Robin heeft mijn hart gestolen. Dat had hij al gedaan toen hij drie jaar terug mijn kleine op zijn verjaardag belde om hem te feliciteren. Ik trots toen ik

op dat moment naar het gezicht van die kleine keek? Nee joh, haha...'

Anno 2014 treedt Glenn gemiddeld twee keer per week op als drummer/percussionist en geeft daarnaast regelmatig lezingen en clinics voor jeugdvoetballers bij amateurclubs door het hele land. 'Mijn documentaire C'EST LA VIE werd in maart 2010 op tv uitgezonden. Kort daarna werd ik benaderd door Vitesse om daar een lezing te houden. Zo is het begonnen. Ik heb nu zelfs een eigen website die door Tjarda en Patrick Zeggelink voor me wordt onderhouden. Het zijn hele goeie vrienden die mij bijstaan en allerlei zaken voor me regelen. Ze vergemakkelijken mijn leven.'

Glenn is te boeken via Speakersonline, maar ook als lid van FC De Rebellen, een gezelschap van voormalige, kleurrijke profvoetballers die ingehuurd kunnen worden om openhartig en spectaculair te vertellen over hun carrière. Zij doen dat onder leiding van gespreksleider Koert Westerman of Hugo Borst. Onder anderen Nicky Hofs, Maurice Graef, Andy van der Meijde en John de Wolf maken deel uit van FC De Rebellen.

'Hartstikke leuk om te doen. Ik geloof, aan de reacties te horen, dat de toehoorders het ook heel leuk vinden. Ik vertel een verhaal uit mijn leven en daar kunnen de mensen vragen over stellen. Laatst kwam er een vrouw naar me toe en die zei: "Ik heb helemaal geen verstand van voetbal, maar ik heb van je genoten".'

Ook gespreksleider Koert Westerman is enthousiast over de bijdrage van Glenn aan De Rebellen. 'Glenn doet het hartstikke goed. Je moet hem af en toe alleen een beetje afremmen in zijn enthousiasme. Hij is vaak samen met drie anderen en dan moet je oppassen dat het geen Glenn Helder-show wordt. Dat is helemaal niet de opzet, maar hij heeft natuurlijk prachtige verhalen, vooral uit zijn tijd bij Arsenal. Glenn is in alles heel open. En als hij te lang aan het woord dreigt te zijn, roept John de Wolf wel: "Mag ik ook nog effe?" Maar als ik de drie besten van De Rebellen mee zou mogen nemen, dan zou Glenn daar zeker bij horen.'

Volgens kenners haalt Glenn als drummer een erg goed niveau. 'Er zijn betere drummers dan ik, maar ook daarvoor heb ik talent. Kennelijk geleerd en meegekregen van mijn vader. Er komen vaak mensen bij me die me vertelden dat ze na binnenkomst tegen elkaar gezegd hadden: "Die gozer kan goed drummen, zeg". En kort daarna: "Hé, kijk nou eens, het is Glenn Helder". Ze gaven me die complimentjes dus niet vanwege mijn naam. Het gaat nu goed. Ik ben natuurlijk ook steeds beter geworden en word overal gevraagd op te treden. Meestal bij housefeesten. Ik moet iets toevoegen aan de dj en dat kan ik heel goed. Ik heb met alle top-dj's gewerkt, maar ook met Candy Dulfer en Alain Clark, samen met Hardsoul Live. Ik hoef ook niet zo nodig op de voorgrond. Zet mij maar achter een gordijn, als je me maar hoort.'

‘Ik treed regelmatig ook op met mijn huidige vriendin Jara van Kesteren, op wie ik heel gek ben. In de muziekwereld staat zij bekend als DJ Miss J’ámore. Verder is ze designer in grafische vormgeving, producer van housemuziek, ze organiseert evenementen, traint paarden en is ook nog instructrice bij paardrijden We hebben al ruim twee jaar een prima relatie. Ook zij past heel goed in mijn nieuwe leven.’

De reactie van Manon

'Ons is gevraagd een quote te bedenken voor achter in het boek. Ze hadden ons beter kunnen vragen een heel boek te schrijven, dat was makkelijker geweest. We hebben het boek vooraf niet gelezen, dit is het verhaal zoals Glenn het heeft beleefd. Het is voor ons onmogelijk hierin wijzigingen aan te brengen. Als we dat zouden doen, zou het óns verhaal worden. Waar het denk ik om gaat is dat we een hele heftige periode achter de rug hebben. Maar deze hebben we omwille van Jilani achter ons kunnen laten. We hebben allebei een nieuw leven opgebouwd waarin iedereen goed met elkaar omgaat. Jilani is een blij en gelukkig kind en daar doen we het voor!'

Manon

Bronnen

Voetbal International

Dagblad Trouw

Het Parool

Algemeen Dagblad

RTV Rijnmond

RTV West

De Gelderlander

de Volkskrant

Vrij Nederland

Nieuwe Revu

IDFA documentaire C'EST LA VIE

RTL 7 Life After Football

Met dank aan (in alfabetische volgorde):

Tony Adams	John Helder junior
Rob Baan	Marcel van Helmond
Dennis Bergkamp	Ronald Koeman
Jan Bernard	Edwin de Koning
Henk ten Cate	Robert Maaskant
Celso Cyrus	Richard Middelkoop
Liesbeth Diesveldt	Aad de Mos
Armand Doorn	Herbert Neumann
Fred Filippo	Wim Rijsbergen
Guus Hiddink	Theo van Seggelen
Rob Jacobs	Sjaak Swart
Karel Jansen junior	Jessica Villerius
Rob Jansen	Jaap Visser
Harry van den Ham	Manon Vleugel
Margaritha Sanchez	Alain Vonk

John Helder senior Koert Westerman